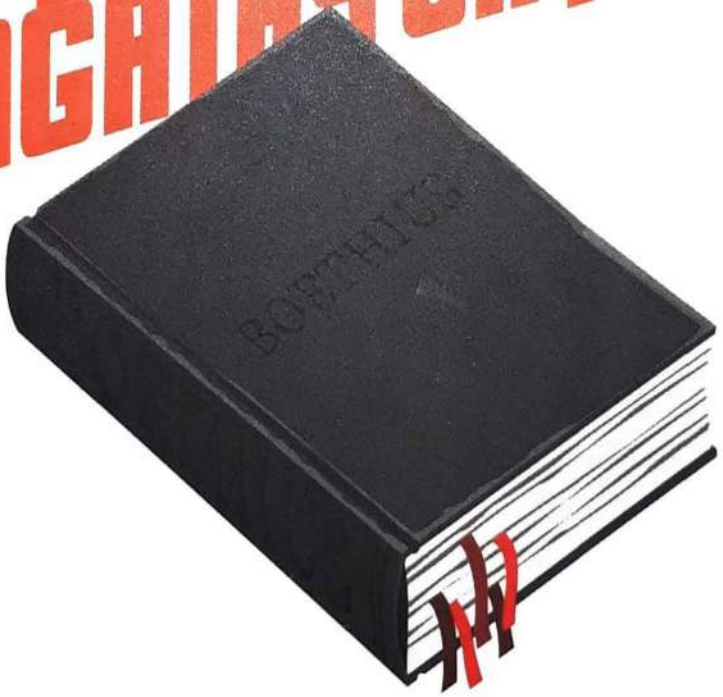
BİR BAŞKOMİSER GALİP POLİSİYESİ

FELSEFE CİNAYETLERİ

ÇAĞATAY YAŞMUT

Macera Perest
kitaplar

(...) Yatak odasına girdiğinde bahçe kapısının kapanma sesini işitti. Şu anda tek ihtiyacı olan şey deliksiz bir uykuydu. Tişörtünü ve eşofmanını çıkarıp yatağa yüzüstü uzandı, başını yastığa gömdü. Uykuya dalmak üzereydi, ta ki sırtında korkunç bir acı hissedinceye kadar. Bıçak defalarca ve acımasızca sırtına cansız bir et parçasına dönüşünceye kadar girip çıktı. Öldükten sonra bile.

(...) Kurban yatakta kırmızı bir gölün içinde yüzükoyun yatıyordu. Kanlar odanın her tarafına sıçramıştı. Cep telefonu ve cüzdan komodinin üzerinde duruyordu. Tişört ve eşofman yatağın ayakucuna fırlatılmıştı...

Eldeki tek ipucunun bir filozofun şiirleri olan cinayetlere bir de polisin içindeki örgütlenme eşlik edince Galip'in işi daha da zorlaşıyor.

Oğlak Yayınları, polisiye edebiyatın usta yazarlarından Çağatay Yaşmut'un, "Başkomiser Galip Polisiyeleri"nin altıncı kitabı, *Felsefe Cinayetleri*'ni yayımlamaktan gurur duyar...

ÇAĞATAY YAŞMUT

1968 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Ekonometri bölümünden mezun oldu. Uzun yıllar finans ve bankacılık sektöründe çalıştı. Maltepe Üniversitesi Felsefe bölümünde yüksek lisans yaptı. 2008 yılında *Beyoğlu Çıkmazı* romanıyla yarattığı Başkomiser Galip tiplemesini, *Şarkılar Susunca*, *Beni Yavaş Öldür*, *Kadıköy Cinayetleri*, *Moda Cinayetleri* romanları ve yine Başkomiser Galip'in maceralarının anlatıldığı *Doktor Ceyda'yı Kim Öldürdü?* ve *Benim Canım Ailem* adlı öykü kitaplarıyla sürdürdü. *Kadıköy Cinayetleri* romanı 2012 yılında "Dünya Kitap Altın Sayfa Polisiye Roman Ödülü"ne layık görüldü. *Cumhuriyet Kitap* ve *221B* dergisinde polisiye kitap tanıtım yazıları yayımlanmakta. Türkiye Polisiye Yazarları Birliği üyesi olan yazar evli ve İstanbul'da yaşamaktadır.

Çağatay Yaşmut'un Maceraperest Kitaplar'daki Başkomiser Galip Polisiyeleri

Beyoğlu Çıkmazı
Şarkılar Susunca
Beni Yavaş Öldür
Kadıköy Cinayetleri
Moda Cinayetleri
Felsefe Cinayetleri

Dr. Ceyda'yı Kim Öldürdü? / Başkomiser Galip Hikâyeleri
Benim Canım Ailem / Başkomiser Galip Hikâyeleri

Sevgili Okurum,

Yeniden buluşmanın mutluluğuyla

G. Y.

Felsefe Cinayetleri

Bir Başkomiser Galip Polisiyesi

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Felsefe Cinayetleri / Çağatay Yaşmut
Dizi editörü: Çiğdem Bakırcıoğlu

© Çağatay Yaşmut, 2021
© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 2021
Sertifika No: 45250

Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntıların dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kurumsal kimlik danışmanı: Serdar Benli
Kapak tasarımı: M. Deniz Çorbacıoğlu
Dizgi düzeni: Melior 9,5 / 12,5 pt.
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50

Birinci baskı: 2021
ISBN 978 - 605 - 74476 - 9 - 2

"Maceraperest Kitaplar" bir *Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.* ürünüdür.

Oğlak Yayınları
Genel yayın yönetmeni: Senay Haznedaroğlu
Zambak Sokak 21, Oğlak Binası, 34435 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
e-posta: info@oglak.com

oglak.com
twitter.com/oglakkitap
facebook.com/oglakyayinlari
instagram.com/oglakkitap

Felsefe Cinayetleri

Çağatay Yaşmut

Macera Perest kitaplar

teşekkür

Bu kitabının ortaya çıkma sürecinde gerek teknik bilgileriyle, gerekse büyük bir sabır gösterip bir detektif dikkatiyle tekrar tekrar okuyarak mantık hataları bulmaya çalışan değerli arkadaşlarım Selin Bak'a, Komiser Remzi Koyuncu'ya, Erhan Lülleci'ye, Eren Paykal'a, Engin Yalçınkaya'ya ve Dr. Erkan Bozkurtoğlu'na sonsuz teşekkürlerimle.

Bu kitaptaki olaylar ve kişiler kurmacadır. Herhangi bir ülke ve o ülkenin devlet kurumlarıyla ve yasal ya da yasadışı kişileriyle hiçbir benzerlik kurulamaz.

YAZARIN NOTU

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Ocak ayının ilk pazartesi gecesiydi. İstanbul'da bu kış çok sert geçiyordu. Kar yağmıyordu ama dondurucu bir soğuk vardı. Gün boyunca yağan şiddetli yağmur şehrin canına okumuştu. Haberlerde yağmurun zaman zaman sulu kar şeklinde tüm hafta boyunca devam edeceği söyleniyordu. Saat dokuz buçuğu gösterirken herkes çoktan sıcak evlerine çekilmişti. Bir tek Kalamış Caddesi'ndeki tekel bayisi açıktı ve saat ondan sonra içki satışı yasak olduğu için müdavimler dükkâna doluşmuştu.

Fındık beş yaşında, sarı tüylerinin üzerinde kahverengi benekleri olan bir sokak köpeğiydi. Uzun gövdesi, kısa bacaklarıyla sosise benziyordu. Birinde küpe olan kulakları sarkık, uzun burnu siyah, kaşları düşük ve gözleri hep hüzünlü bakardı. Beş yıldır aynı mahallede yaşıyordu ve mahalledeki hayvanseverlerin ona aldığı kulübede yeni doğurduğu altı tane tatlı mı tatlı, şirin mi şirin yavrusunu emziriyordu. Kuru mamayla beslenmesine rağmen caddenin karşısındaki apartmanın giriş katında oturan yaşlı teyzenin onun için hazırladığı haşlanmış et ziyafetini kaçırmamak için her gece caddenin karşısına geçmesi gerekiyordu. O gece yavrularını emzirdikten sonra yine caddenin kenarına geldi. Soğuktan tir tir titriyor, geçen araçların üzerine sıçrattığı sular onu hem üşütüyor hem de ürkütüyordu. Karşıya geçerken otomobillere dikkat etmesini öğrenmişti. Araçların seyrekleştiği anda kendini caddeye attı ama cipi fark edemedi. Çarpma-

nın etkisiyle havaya uçup kaldırıma düştü. Can havliyle ve korkuyla yalpalayarak kulübesine doğru koştu, yavrularının yanına geldiğinde gücü tükenmişti. Yavrular annelerinin başına üşüştü, memelerine saldırdılar. O hüzünlü gözleri yavrularına son kez baktı.

Siyah Range Rover homurdanarak Kalamış Caddesi'nde orta şeritte yoluna devam etti. Direksiyondaki kişinin adı Şefik'ti. Cipte tek başınaydı. Kardeşini telefonla ararken çarpmıştı köpeğe. "Ulan nereden çıktı bu it, kesin tampon yamulmuştur" diye söylendi. Durmak bir yana, dikiz aynasından köpeğe bakmadı bile. Purosundan koca bir nefes çekti.

Kardeşinin sesini işitince, "Az önce müsteşarla görüştüm Tayfun, yarın beni Ankara'ya bekliyor, şu Ataköy'deki arazi işinin şartlarını görüşeceğiz" dedi.

"Aman derim abi, o araziyi kaçırmayalım, başkasına vermesinler."

"Hele bir versinler, Bakan'a kadar çıkarım. Ataşehir'deki arazinin ihalesinden boşuna mı çekildik!"

"Özellikle bunu söyle abi, yan çizmesinler."

"Merak etme sen. Sözünü aldık. Oradaki rantı kimseye bırakmayız. Yamuk yapamazlar bana. Yatay yapılaşma, ön görünüm falan dinlemem."

"Onlar zaten halka reklamlar abi."

Dalyan'daki trafik ışıkları kırmızıya döndü, Şefik durmadı, Fenerbahçe tarafından gelen araçların kornaları ortalığı inletti. Şefik oralı olmadı.

"Aynen öyle. Bana istediğim ek imarı verecekler. Topu topu üç emsal istiyorum. Lamı cimi yok. Sonuçta kazanç hepimizin. Herkesin payı var. Anlıyorsun işte."

Purodan bir nefes daha.

"Anlamam mı abi! On iki yıldır yapmadığımız iş kalmadı. Abilerimiz bizi gördü, biz onları... Kimse bize yamuk

yapamaz. Şu işi alıp bu parası bol, aklı kıt millete bir kez daha iyi bir gömelim de!" diyerek gevrek bir kahkaha patlattı.

"O arada yeni başlayacak mega projelerin birini de kapatırsak, var ya..."

"Sorma abi. Yurtdışı kredili, kullanıcı sayısı garantili, mezara kadar dövizle çarpı on kat ödemeli. En güzeli de devlet senin kefilin. Var mı abi bu dünyada daha ötesi?"

"Sırada o var Tayfun. Rantın dibi. Sıfır risk, bol ve sürekli kazanç."

"Artık havuzdaki en büyük yırtıcılardan biri oluruz abi."

"Merak etme oğlum. Paraları çuvalla tartarak sayacağız. Kamyonla nakledeceğiz. Vergisini doğru kişilere ödediğimiz sürece bu dünyada rahatız."

Bir an durdu. Sonra devam etti.

"Öteki tarafı da nasıl olsa yat kalk yapıp namazla, başkalarının yanında yemeden oruçla falan hallediyoruz."

İkisi de karşılıklı kahkahayı bastılar.

"Yarın iyi haberlerini bekliyorum abi. Neredesin şimdi, eve mi gidiyorsun?"

"Yok be oğlum, Elif'e gidiyorum. Bizimkinin haberi yok ha! Nazan'a bu gece yola çıkacağımı söyledim. Sorarsa ağzından bir şey kaçırma."

"Kaçırır mıyım abi, sen merak etme. Abi ya, hiç değilse şu aralar yanına bir koruma alsaydın. Yarın Ankara'ya gidiyorsun, aklım sende kalacak."

"Benim korumam belimde Tayfun. Endişe etme."

Range Rover Dalyan'daki İş Bankası bloklarının önünden geçerek Cemil Topuzlu Caddesi'nde yoluna devam etti. Sağda Makro marketi, solda Beyaz Fırın'ı geride bırakarak ağır ağır ilerlemesini sürdürdü.

Şefik purosundan yine koca bir nefes çekti, dumanı keyifle boca etti. Başka bir numara çevirdi. Karşı taraftan şuh bir kadın sesi işitildi.

"Sevgilim."

"Birazdan sendeyim. Soyun, gir yatağa."

"Şu anda yatakta çıplak ve ateşler içinde seni bekliyorum."

"Kaltaksın kızım sen!" Sırıtarak telefonu kapattı.

Şefik, Büyük Kulüp'ün yanındaki Prof. Dr. Haluk Tezonar Sokağı'na sinyal vermeden ve yolcu tarafındaki yan aynaya bakma gereği görmeden sapınca bir motosikletli kaldırım ile cipin arasına sıkışmaktan son anda kurtuldu. Sürücüsü kornaya bastı, sövdü.

Kentsel dönüşümden dolayı eski binaların yıkılarak yerlerine milyonlarca lira değerinde yenilerinin kondurulacağı için şantiye alanına dönmüş bu ıssız sokak, Caddebostan sahilindeki yürüyüş yoluna çıkıyordu. Çağla Apartmanı'nın önüne park etti. Şefik elli beş yaşında, irikıyım, kır saçlı, alnı geniş, beyaz tenli, yeşil gözlü, servetinin boyutu ve arkasına aldığı güçler sayesinde bütün dünyanın kendi etrafında döndüğünden emin, kasıntı bir adamdı. Cipten inince pantolonunu kemerinden çekerek az önce sevgilisiyle konuşmasıyla büyüyen çükünü donuna yerleştirdi, cipi kilitledi, purosu elinde ön tampona baktı, hafif göçmüş tampondaki sarı kılları görünce, köpeğe, "Orospu çocuğu it!" diye küfretti. Biten purosunu sokağa fırlattı. Apartmanın bahçe kapısından girerken uzun boylu, zayıf, siyah kabanlı ve kapüşonlu, sırt çantalı, elleri cebinde gençten bir adam yanında durdu.

"Bir bakar mısın?" dedi adam.

Şefik kuşkuyla adamın yüzüne baktı ama efendi ifadesini görünce, elini belindeki silaha götürmekten vazgeçti.

"Ne istiyorsun?"

"Eline bulaşmış kanları temizleyebildin mi?"

"Ne kanı lan!" diye gürledi Şefik.

Adam cebinden bir tabanca çıkardı. Şefik belindeki tabancaya uzanırken silah ateşlendi. Kurşun Şefik'in göğ-

süne isabet ederek o koca gövdeyi yere serdi. Kapüşonlu adam yerde hırıltılar çıkararak titreyen ve şaşkın gözlerle ona bakan Şefik'in başına bir el daha ateş etti.

Birini seçip tarif edilemeyecek kadar karanlıktı sokak. Kapüşonlu adam sahil tarafına doğru uzaklaştı. Hiç kimse ateş edeni görmemişti.

2

Polis otoları, Adli Tıp minibüsü, belediyenin cenaze aracı ve etrafta koşuşan polislerle cinayetin işlendiği sokağı panayır alanına çevirmişti. Gazeteciler sarı bandın arkasına birikmişti. Serdar'ın Megane'ının arkasına park ettim. Sıcacık arabamdan indiğimde sahilden esen dondurucu rüzgârın saldırısına uğradım. Bitişikteki inşaatı çevreleyen alüminyum doğramalar rüzgârın etkisiyle o sinir bozucu metal sesini çıkarıyordu. Bir sigara yaktım. Evime dönerken bana yapılacak şey miydi bu! Bir kere de gündüz öldürün birbirinizi!

Çağla Apartmanı'nın bahçe kapısının hemen önündeydi ceset. Gazetecilerin görüntü almaması için cesedin önüne bir perde aparatı kurulmuştu. Adli tabip Ceyhun Hocam cesedin başında, tetkiklerini sürdürüyordu. Serdar ve Mustafa elleri ceplerinde Ceyhun Hoca'yı izlerken, oldukları yerde hafif hafif yaylanıp ısınmaya çalışıyorlardı. Necati ve Olay Yeri İnceleme ekibi delil topluyordu. Cesedin yakınında, yerdeki iki kovanın yanına sarı renkli 1 ve 2 işaret kartları konulmuştu.

Ağzımda sigara, ellerim cebimde, "Cümleten kolay gelsin arkadaşlar" dedim.

"Hoş geldin abi, nur topu gibi bir cinayetimiz var" dedi Serdar.

"Ne zaman yok ki!"

Ceyhun Hoca kafasını kaldırıp bana hayran hayran bakarak, "Şu sigara içişine bitiyorum Galip, hele ağzında sigara varken konuşuyorsun ya, bayılıyorum. Seni görünce şu mereti paket paket içesim geliyor" dedi.

"İç hocam, seni tutan mı var. Bu dünyada birkaç yıl daha fazladan yaşayacaksın da ne olacak!"

"Haklısın. Hayatımız bu mevtaları incelemekle geçti. Ama bu sefer işin çok zor Galip" diye devam etti yerden doğrulurken. Eldivenleri çıkardı.

"Niye öyle söyledin hocam?"

Cesedi göstererek, "Kim olduğunu bilmiyor musun?" dedi.

"Bu kadar kısa sürede gazeteciler biriktiğine göre önemli bir şahsiyet olmalı" dedim.

Ceyhun Hoca, Serdar'a döndü. "Söylesene maktulün kim olduğunu" dedi.

"Abi, maktul Şefik Gören. Görenler İnşaat'ın sahibi."

"Yapma yav!"

"Anladın mı şimdi gazetecilerin niye geldiğini?" dedi Ceyhun Hocam bana acıyan gözlerle bakarak. "Artık ensende boza pişirirler Galip'çiğim. Eh, sigarayı da günde iki pakete çıkarırsın."

Serdar, "Göğsünden ve başından vurulmuş. Cüzdan ve cep telefonu duruyor. İnfaz gibi görünüyor" dedi.

Sigaramı fırlattım.

"Katili gören var mıymış?"

"Henüz bakmadık ama bu ıssız sokakta kim, ne görecek ki!"

"Mustafa, hâlâ ne bekliyorsun oğlum, gidip konuşsanıza apartmandaki komşularla" dedim.

"Emredersin amirim."

Apartmanın kapısında dikilen İlçe Emniyeti'nden iki üniformalı memuru peşine takarak apartmana girdiler.

"Adam burada mı oturuyormuş?" dedim.

"Sevgilisi burada oturuyormuş" dedi Serdar en üst kattaki daireyi göstererek. Bütün komşular pencerelere çıkmıştı.

"Bu adam evli değil miydi?"

"Evli ama ne fark eder ki!"

"Ne zaman vurulmuş?"

"Saat ona çeyrek kala duyulmuş silah sesleri."

"Sevgilisi yukarıda mı?"

"Yukarıda. Maktulün kardeşi de geldi. Tayfun Gören."

Bu sırada siyah bir Passat ve beyaz bir Hyundai peş peşe sokağa girdi. Benim arabanın yanına park ettiler. Passat'ın şoförü fırladı, Savcı Hikmet'e arka kapıyı açtı, Hyundai'den de TEM amiri Mümtaz çıktı. Mümtaz'ın burada ne işi vardı?

Savcı, "Merhaba Galip" dedi. Üzerinde koyu füme renkli afili kumaş bir palto ve daha açık tonda atkı vardı. Ellerinde siyah deri eldiven. Mümtaz'daysa her zamanki gibi o kokuşmuş kahverengi deri montu ve boğazlı siyah kazağı.

"Hoş geldiniz savcım."

Tokalaştık. Mümtaz'a döndüm.

"Hayırdır kardeş?"

Soğuktan ağzımızdan dumanlar çıkıyordu.

"Buralardaydım, telsizden cinayeti duyunca gelip bir bakayım dedim. Öldürülen Şefik Gören'miş."

"Öyle."

Savcı Hikmet cesedin başına gitti, Ceyhun Hoca'dan bilgi aldı, cesedi inceledi, sonra yanımıza döndü.

Mümtaz, "Cinayetin mahkemenin kararından kısa süre sonra işlenmesi çok manidar savcım" dedi.

"Şu geçen yıl Zeytinburnu'ndaki şantiyede çıkan yangın davasını mı söylüyorsun?" dedim.

"Evet."

Savcı Hikmet, "Bana da bu cinayet rastlantı gibi gelmedi. Bu yüzden, yolda gelirken dosya hakkında bilgi aldım. Geçen ay Yargıtay, Ağır Ceza Mahkemesi'nin ver-

diği kararı onamış. Görenler İnşaat'ın hiçbir yetkilisi ceza almamış. Sadece taşeron firmanın iki çalışanı üçer yıl hapis cezasına çarptırılmış. O ceza da paraya çevrilmiş. Kazadan ölen iki işçi sorumlu tutulmuş" dedi.

"Bu yüzden ölen işçilerin yakınları intikam almak istemiş olabilir savcım, terörle bağlantılarını da araştıracağız" dedi Mümtaz.

"Niye?" dedim.

"Ölen işçiler Kürt."

"Kürt olmaları örgütçü ya da sempatizan olduklarını göstermez ki Mümtaz."

"Bu yönde bazı istihbaratlar almıştık."

"Hımın... Demek bu yüzden hemen buraya damladın."

Bu bilgi üzerine savcının dosyayı TEM'e çakması yönünde içime bir umut doğmuşken ve sıcak yatağıma kavuşmayı hayal ederken, "Şimdilik dosyayı Cinayet Büro'ya veriyorum. Dosya sizde Galip" demez mi!

Hay içimdeki umudu...

"TEM'le devamlı irtibatta kalın" dedikten sonra, "Haydi iyi geceler, bu gece hava amma soğukmuş ha!" diyerek arabasına gitti, şoför arka kapıyı açtı, bindi, sokaktan geri geri çıktılar.

"Haberleşelim Galip" dedi Mümtaz. "Her şeyden haberim olsun."

"Terör bağlantısı tespit ederseniz, benim de haberim olsun."

"Merak etme, öyle bir durumda dosyayı kaparım elinden."

"Nerede o günler!"

"Hadi, ben kaçtım."

"Nereye lan? Daha maktulün kardeşiyle görüşeceğiz."

"Dosya sende" dedi sırıtarak.

Mümtaz arabasına giderken gazetecilerle polisler arasında ufaktan itiş kakışlar yaşanıyordu. Gazetecilerden biri o klasik, "Maaşın benim vergilerimle ödeniyor" cümlesini kurdu, polis de hemen cevabı yapıştırdı, "Kes ulan!"

Mümtaz gidince Serdar yanıma geldi.

"Neler oluyor abi?"

"Koca bir bok çukuruna düştük! Şu Tayfun Gören'le konuşalım bakalım."

Apartman dört katlı olduğu için asansör yoktu. Mustafa ile polis memurları tedirgin ve korkmuş komşularla konuşuyorlardı. Merdivenlerde savcı ve Mümtaz'ın kuşkularını anlattım. En üst kata geldiğimizde konuşarak merdivenleri çıktığım için soluksuz kaldığımdan bir an geberiyorum sandım. Öne doğru eğilerek nefesimi kontrol altına almaya çalışsam da kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Serdar endişeyle, "İyi misin abi?" dedi kolumu tutarak.

Yarım dakika sonra çarpıntım azaldı, nefesim normalleşti. "İyiyim iyiyim" dedim, doğruldum.

"Sigarayı bırakmalısın abi, Yoğurtçu Parkı'nda yürüyüşlere de başlamalısın."

"Bir kere de bilmediğim bir şey söyleyin be!"

Daire kapısı açıktı, holde telefonla konuşurken yeşil gözleri öfkeli bakan, uzun boylu, üç numara tıraşlı, kumral, zayıf, ince suratlı, bıyıklı ve kirli sakallı Tayfun Gören' le karşılaştık. Siyah bir kaban vardı üzerinde.

"Cinayet Büro" dedik.

Hiç oralı olmadan telefonla konuşmasını sürdürerek yanımızdan geçip salona gitti. Yerler salona kadar çok şık granitle döşenmişti. Asma tavandaki tüm spotlar yanıyordu. Salonun zemini açık kahve parkeydi. En az kırk metre kare olan salon süs eşyalarıyla, biblolarla doluydu. Koltuklar, yemek takımı, abajur, sehpa, perdeler hepsi beyazın tonlarındaydı ve çok pahalı oldukları belli oluyordu. Koltuklardan birine oturduk. İçeride bir kadın ağlıyordu.

"Sevgilisinin adı neymiş? dedim.

"Elif."

"Bu Görenler nereliydi?"

"Rize abi."

Tayfun Gören ayakta oraya buraya emirler yağdırarak konuşmasını sürdürürken bize de dik dik bakıyordu. Telefonu kapattı, tam ağzımı açmıştım ki, telefonu yine çalmaya başladı.

"Teşekkür ederim sayın müsteşarım... dostlar sağ olsun... bu işi yapanın bir an önce yakalanacağını umuyoruz müsteşarım... eksik olmayın... Allah razı olsun, Allah'a emanet olun" dedi.

Telefonu kapattıktan sonra aynı suratsız yüzle bize döndü.

"Ne istediniz?"

"Duymadın mı, Cinayet Büro" dedi Serdar.

"Eee, n'apıyım?"

"Ya sabır" dedi Serdar.

"Birader, öncelikle başın sağ olsun, şöyle iki dakika geç otur da, konuşalım" dedim.

"Ne konuşacağız!" diye diklendi. "O itler abimi öldürdü, daha ne konuşacağız. Gidin yakalayın herifleri!"

"Kazada ölen işçilerin yakınlarını mı sorumlu tutuyorsun, nereden biliyorsun onların yaptığını?"

"Ne diyorsunuz siz be! Tabii ki onlar öldürdü abimi" diye diklendi.

Telefonu yine zırladı. "Buyurun sayın milletvekilim... dostlar sağ olsun..." diyerek salondan çıktı.

"Herife bak!" dedi Serdar. "Bizi hiç umursamadı."

"Yürü" dedim. "Bu herifle konuşamayacağız. Nasılsa bilgilere ulaşırız. Yarın sabah ilk iş adliyeye git, kalemden şu dava hakkındaki her şeyi iyice bir öğren."

"Sevgilisi?"

"Onunla yarın Mustafa konuşur. Hay anasını satayım, boşuna çıktık bu kadar merdiveni!"

Bahçeye indiğimizde Mustafa bizi bekliyordu.

"Ne yaptın Mustafa, katili gören var mıymış?"

"Yokmuş amirim, sadece silah sesini duymuşlar. Pencereye çıktıklarında yerde yatan cesedi görmüşler. İki numaralı daire polise haber vermiş."

Serdar, "Bence katil anacaddedeki dükkânların, bankaların güvenlik kameralarına yakalanmamak için sahil tarafından gelmiş, yine sahilden tüymüştür" dedi.

Bu sırada Şefik Gören'in cansız bedeni ceset torbasının içinde sedyeyle cenaze aracına götürülüyordu. Gazetecilerin tarafında yine itiş kakışlar başladı, flaşlar ardı ardına patladı. İşte hayat böyle bir şeydi. Bir saat önce kanlı canlı sevgilinin kollarına koşacakken, şimdi bir ceset torbasının içinde morga gidiyordun!

Serdar ve Mustafa'yla birlikte sahile çıktık. Kimsecikler yoktu. Bu ne soğuktu yahu! Dalgaların sahile vururken çıkardığı korkunç sesler eşliğinde ışıl ışıl parıldayan adalara baktım. İyi geldi. Hayat bazen insana kendini iyi hissettiriyordu. Bazen ama. Belki de sigarayı bırakmalıydım.

Bu soğukta güvenlik kamerası aramayı aklımdan bile geçirmedim, yarın Mustafa arardı. İllaki bir yerlerden kamera çıkardı. Sıkıntı değildi. Bulurduk.

3

Eve döndüğümde saat gece yarısını geçiyordu. Çok yorgundum, uykusuzdum ve donmuştum. Arabanın kaloriferi bile ısınmama fayda etmemişti. Bu saatte mahallede park edecek yer bulunmadığı için bir üst sokaktaki caminin, iki arabanın zor sığdığı otoparkını kullanıyordum. Caminin imamı İzzet Hoca geçen yıl camiye musallat olan ayakkabı hırsızını enselediğim için bana bu kıyağı çekmişti.

Camiden eve yürürken Arnavut kaldırımlı sokaklarda ve gecenin sessizliğinde huzur bulmuşken, bir çöp kamyonunun ve çöp konteynerlerinin kapaklarının gürültüsü huzurumun içine etti. Kamyonun arkasında iki otomobil sabırla bekliyordu. Bıraktım beklesinler. Kamyonun yanından geçerken burnumu tıkadım ve Erkin Koray'ın, "Kör olası çöpçüler aşkımızı süpürmüşler" şarkısını mırıldandım. Apartmanın önüne geldiğimde kafamı kaldırıp pencereme baktım, ışık yanmıyordu. İki kat tırmanıp kapıyı açtım, içeri girdim, kapıyı yavaşça kapatıp kilitledim, ayakkabılarımı çıkardım; salona geçtiğimde Oya'yı pencerenin önünde koltuğa tünemiş vaziyette dışarıya bakarken buldum.

Neşesiz bir sesle, "Hoş geldin" dedi.

"Yatmadın mı sen?"

"Uykum kaçtı."

"Niye karanlıkta oturuyorsun?" diyerek ışığı açtım.

"Cinayet mi vardı?"

"Evet."

"İyi. Kapatsana ışığı."

Parkamı yemek masasının sandalyesine astıktan sonra ışığı kapatıp banyoya gittim, elimi yüzümü yıkarken telefonum çalmaya başladı. Ellerimi kuruladıktan sonra telefonu cebimden çıkardım. Ahmet Saygun arıyordu.

Açar açmaz, "Galip cinayeti n'aptın?" dedi heyecanlı bir sesle.

"Hiçbir şey yapmadım amirim."

"Bir şeyler yapsan iyi olur. Bak, az önce Emniyet Müdürü arayıp cinayeti hemen çözmemizi istedi. İki ayağı bir pabuca girmiş tıpkı benim gibi. Ardından müsteşar aradı. O da katili yakalayıp adalete teslim etmemizi istedi. Ankara'dan özel bir ekip görevlendirmekten filan bahsettiler. Gerek olmadığını söyledim. Sonra bakan aramaz mı! Yukarıdakiler çok hassas Galip. Hay anasını satayım be! Memlekette öldürülecek başka adam mı kalmadı!"

"Sıkıntı yok amirim, çözeriz."

"Şu an bu cinayetin senin pek umurunda olmadığı gibi bir hisse kapıldım."

"Olur mu öyle şey amirim. Tüm ekip yarın soruşturmaya başlıyoruz. Katili en kısa sürede yakalayacağımızdan kuşkunuz olmasın. Yalnız, bu Gören ailesinden bilgi almak zor olabilir. Malum, yukarıdakilerle bal kaymaklar. Katilin peşine kendileri düşecekmiş gibi geliyor."

"Bu adamlara, işimize karışmayın diyemem Galip. Kendimi seninle birlikte Güneydoğu'da bulmak istemiyorum. Katlanacağız. Siz kendi işinize odaklanın."

"Öyle yapacağız."

"Göreyim seni. Soruşturmadaki her detaydan haberim olacak, anladın mı?"

"Anladım."

"Serdar'la Mustafa'ya söyle, savsaklamasınlar."

"Konunun ne kadar hassas olduğunun bilincindeler."

"Mahcup etmeyin beni, yakalayın şu katili."

"Başka bir şey?"

"Yok. İyi geceler."

Cinayetin üzerinden henüz birkaç saat geçmişken, bu kadar adamın işe burunlarını sokmaya başlaması canımı sıkmıştı ve daha da sıkacağa benziyordu. Hakikaten, memlekette öldürülecek başka adam mı kalmamıştı!

Yatak odasında silahımı başucumdaki komodinin çekmecesine koydum, kazağımı, kotumu çıkarıp üzerime rahat bir şeyler geçirdikten sonra Oya'nın yanına gittim.

"Işığı yakayayım mı? Yüzünü görmüyorum" dedim.

"Sen bilirsin."

Işığı yaktıktan sonra günün yorgunluğuyla kendimi kanepeye bıraktım.

"Bu geceki cinayet biraz sıkıntılı galiba" dedi ama bakışları vereceğim cevabın umrunda olmadığını anlatıyordu.

"Müsteşarın, bakanın işe burunlarını sokacakları kadar."

"Kim ki ölen?"

"Şefik Gören.

Hayretle, "Şefik Gören mi öldürüldü!" dedi.

"Evet."

"Yazık olmuş."

İlgisini kaybederek tekrar sokağa bakmaya başladı. Birkaç dakika konuşmadan oturduk.

"Televizyonu açayım mı?" dedim.

"Böyle iyi."

"Neyin var Oya, niye bu kadar mutsuzsun?"

"Mutsuz değilim."

"Yapma Oya. Günlerdir durgunluğunun gözümden kaçtığını mı zannediyorsun?"

Alaycı bir gülümsemeyle, "Her gece eve bu saatlerde geliyorsun ama yine de gözünden kaçmamış, hayret!" dedi.

"Buna mı canın sıkılıyor?"

Sokağa bakmayı sürdürdü. Bir şey söylemedi.

"Arkadaşlarınla iş çıkışında bir yerlere takılsanıza."

"Şu sıralar kimsenin muhabbetini dinleyecek gücüm yok Galip. Ben böyle iyiyim."

"Alışveriş filan yap."

Buruk bir gülümsemeyle, "Eğer yine kendime zarar vermemden endişe ediyorsan, etme, bir daha aynı şeyi tekrarlamayacağım" dedi.

Kuşkuyla yüzüne baktığımı görünce, "Kendimi kendimden koruyabilirim".

"Bu hafta sonu bir şeyler yapalım. Bir yerlere gidelim mi?"

"Bakarız. Aç mısın, bir şey hazırlayım mı?"

"Yedim ben. Aç değilim."

"Çok yorgun görünüyorsun, yat istersen."

"Ne güzel konuşuyoruz işte, niye yatağa yolluyorsun beni?"

"Galip, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var" dedi hafif sert bir sesle. "Gecenin sessizliği iyi geliyor. Gündüzleri bankada sesten gürültüden bu huzuru bulamıyorum. Ne olur, anla beni. Sohbet edecek gücüm yok."

Sevdiğim bu kadın için bir şeyler yapmalıydım. Ama ne? Ben, katil yakalamaktan başka bir şeyden anlamazdım ki!

"Sen bilirsin" diyerek ışığı kapattım, yatak odasına geçtim. Yatağın kenarına oturdum, komodinin çekmecesini açtım, silahıma baktım. Aslında, bu sıkıntılara bir son vermek ne kadar kolaydı. Önce Oya'ya bir tane, ardından kendime. Ahmet Kaya'nın şarkısı aklıma geldi: "Kafama sıkar, giderim." Kim bilir belki de Oya bizi bu dertten kurtarırdı. Uykuda öldüğümü anlamazdım bile. Çekmeceyi silah görünecek şekilde açık bırakıp yatağa girdim.

4

Salı sabahı Oya suratsız kalktı, suratsız giyindi, suratsız soğuk bir öpücük, kahvaltı etmeden çıktı. Bir süre daha yatakta eşelendikten sonra tıraş oldum, açık mavi gömleğimi, koyu mavi kotumu ve üzerime de kahverengi kadife ceketimi geçirdim, Glock'u belime soktum, sandalyede duran parkamı giydim, sigaramı, çakmağımı, anahtarları parkamın bir cebine, kelepçeyi ve yedek şarjörü de diğer cebe tıkıştırdıktan sonra kapıyı çekip çıktım.

Dışarıda gri bir gökyüzü, çok soğuk ama temiz bir hava vardı. Yerler ıslak. Rüzgâr. Parktaki ağaçlar salınırken hışırdıyordu. Sabah yürüyüşü yapanlar. Köpek gezdirenler. Ne güzel hayat! Kadife ceket giydiğim için dün geceki gibi üşümüyordum. Camiye yürürken bir sigara yaktım. Arabayı caminin bahçesinden aldım, Ülker Stadı'nın oradan çevre yoluna daldım. Her sabahki gibi Fikirtepe'yi geçer geçmez durduk. Köprüye kadar dur kalk, kırk beş dakika can çekiştim. Her sabahki gibi Emniyet'e varmam bir buçuk saate yakın sürdü.

Bir gün kafayı sıyıracaktım bu trafikte. Üstüne bir de, bu siktiğimin hafriyat kamyonları yine ortalarda görünmeye başlamıştı. Ne güzel, bir ara inlerine çekilmişlerdi. Tabii, daire fiyatları manyakça artınca, açgözlü müteahhitlerin ağızlarının suyu akmaya başlamıştı. Aç kurtlar gibi Kadıköy'de eski apartmanların peşine düşmüşlerdi. Yık, yenisini yap. Yık, yenisini yap. Topunuzun... neyse, hiç değilse bir tanesi dün gece gebermişti. Bir tane bir tanedir. En iyisi Emniyet'e arabasız gidip gelmekti. Bin vapura,

deniz havası, martılar, simit, çay, salep, geç Beşiktaş'a. Atla 30M'ye, on beş dakikada Gayrettepe. Ne sinir, ne sıkıntı. Oku gazeteni, seyret etrafı. Bu planı ciddi ciddi düşünerek odama girdiğimde masamdaki telefon zırlamaya başladı. Sevgi, Ahmet Saygun'un beni çağırdığını haber verdi.

Serdar'ı adliyeye, Mustafa'yı da Cemil Topuzlu'ya gönderdikten sonra kantine indim, kaşarlı tostumu yiyip çayımı içtikten sonra sevgili Asayiş Şube Amiri'mizin odasına çıktım. Sekreteri Sevgi içeri girmemi söyleyince kapıyı tıklatıp girdim.

"Günaydın amirim."

Ahmet Saygun beni görünce kasırga gibi esmeye başladı. Gözlüğünün ardındaki kara gözlerinden alevler çıkıyordu. Füme bir takım elbise ve mavi gömleği bordo kravatıyla çok uyumluydu. Hakkını yememek lazım, adam iyi giyiniyordu. Burnundan uzun bir soluk bıraktı ve hırladı.

"Neredesin Galip, seni hemen beklediğimi söylemediler mi?"

"Söylediler amirim."

"Hemen diyorsam, hemen geleceksin. Anladın mı?"

"Anladım."

"Geç, otur."

Oturdum.

"Ne yaptın cinayeti?"

En son bu soruyu dün gece yarısı sormuştu. Bu nedenle ciddi olup olmadığını anlamak için ona baktığımı görünce, "Ne bakıyorsun bön bön?" dedi. "Belli belli, uyumuşsun."

"Genelde geceleri uyurum. Herkes gibi."

"Sen daha işin ciddiyetini kavrayamamışsın, dur ben sana anlatayım" dedi avucunun içini göstererek.

"Gayet iyi kavra..."

"Eğer katili yakalayamazsak ne sen ne de ben bir daha

İstanbul'u nah görürüz!" dedi klasik nah hareketini yaparak. Bu terbiyeli adam bu hareketi yapıyorsa kim bilir yukarıdan ne kadar baskı yiyordu.

"Serdar ve Mustafa'ya da olacakları söylemiyorum bile. Eğer bekçi olurlarsa, yatıp kalkıp dua etsinler."

"Ederler."

"Bana ters ters cevap vereceğine, katili nasıl yakalayacağını düşün."

"Bizim yerimize düşünen çok insan var. TEM var, maktulün kardeşi var, müsteşar var, Bakan var... var da var."

"TEM ısrarla dosyayı istiyor, savcıyla konuştum, şimdilik dosya bizde."

"Biliyorum."

Eğer katili biz yakalarsak, kendi ön plana çıkarak göze girecekti. Ondan sonra gelsin terfiler, Emniyet Müdürlüğü. Bu yüzden dosyanın TEM'e uçmaması için çabalıyordu. Bu da onu hırs küpüne çeviriyordu. Acaba, bu davayı çözersem Asayiş Şube Müdürü olabilir miydim? Bok olurdum!

"Ne düşünüyorsun?" dedi.

"Hiç."

"Bir şeyler düşünsen iyi olur."

"Mümtaz, Şefik Gören cinayetinin geçen yıl şantiyelerindeki çadırda çıkan yangında ölen işçilerin davasıyla ilgili olduğunu düşünüyor. Cinayeti işçilerin ailelerinin işlediğinden emin. Terör örgütünden de destek aldıklarından kuşkulanıyor. Dosyayı incelemek için Serdar'ı adliyeye yolladım."

Gözlerinden alaycı bir parıltı geçti.

"Bilmediğim bir şey söyle."

"Şu an için söyleyemem."

"Söylesen şaşardım zaten. Neyse. Bakan Bey beni aradığında, ona cevap veremezsem, sana bunun hesabını sorarım."

"Eminim."

"Bana ters cevap verme!"

"Vermiyorum."

"Ya sabır, çık şimdi."

Çıktım.

Odama girince kendimi koltuğa bıraktım. Bir anda on yaş yaşlanmıştım. Hayatın bütün yükünün omuzlarına binmesi tam da buydu demek. Bir sigara yaktım. Gel de bırak şimdi şu mereti! Sigara bitinceye kadar öylece boş boş oturdum. Duvarlara baktım, tavana baktım, pencereye baktım, bu oda ne kadar pisti böyle! Masamdaki dosya yığınlarına baktım, Asayiş raporlarına baktım sonra bir can simidi gibi aklıma Oya geldi. Sigarayı küllüğe bastırıp dumanını üfledikten sonra onu aradım.

"N'aber canım?"

"İyiyim."

Sessizlik.

Oya'nın mutsuz sesi can simidi gibi beni yüzeyde tutacağına, ayak bileğime bağlanmış bir kaya gibi derinlere çekti. Bir nefes verdim.

"Bu akşam işten erken çıksam, bir şeyler yapalım mı?"

"Çok yorgunum Galip, hiç hâlim yok."

"Bir şeyler yapalım dediysem sabaha kadar eğlenelim demiyorum. Yemeği dışarıda yiyelim."

"Yine bana Park Büfe'de sosisli sandviç mi yedireceksin?"

"Söz, bunu asla yapmayacağım."

"Evde yemek var, masraf yapmayalım."

"Kırk yılda bir dışarıya çıkacağız, amma sorun ettin Oya."

Birkaç saniye sessizlikten sonra, "İyi bari" diyebildi.

"Saat sekizde Beşiktaş İskelesi'nin önünde buluşalım" dedim.

"Tamam, görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra bir sigara daha yaktım. Oya

nın kötü ruh hâlini gördükçe ipe sapa gelmez düşünceler zihnime hücum ediyordu.

Oya yine intihar ediyor, bu sefer onu kurtaramıyorum. Mezarlık. Eve dönüyorum. Onun pencere kenarında oturduğu koltuk boş, yatakta yattığı taraf boş, varlığı artık yok, karanlığa gömülüyorum... çıldırmamak işten değil!

Yalnız kalmaya dayanamadığım için Semra'yla barışıyoruz. Evleniyoruz. Semra fettan bir kadın. Asabi. Bana hep ters davranıyor. Oya'nın evdeki hatıralarını âdeta eziyor. Sürekli kavga ediyoruz. Bir de ergenlik çağında kızı var. Tam baş belası. Ana-kız başıma dert oluyorlar. Biz, Oya'yla hiç kavga etmezdik. O benim her istediğimi yapardı. Beni çok severdi. Hiçbir kadın bana onun gibi şefkat gösteremez, beni çekemez!

Gerçekten delirmek üzereyim!

5

Öğleden sonra Serdar adliyeden Görenler İnşaat'ın davasıyla ilgili topladığı sayfalarca fotokopi evrak yığınını getirip önüme koydu.

"Şimdi bu kadar sayfayı kim okuyup da anlayacak be oğlum, kafam zaten olmuş kazan!"

"Kalemdeki kız, benim yüzümde de aynı sıkıntılı ifadeyi görünce, hâlime acıyıp bütün davayı özetledi."

"Bana bunlarla gel. Geç, otur. Anlat."

Koltuğa yerleşti, defterini açarak aldığı notları tek tek okumaya başladı: "Bu dava geçen yıl Görenler İnşaat'ın Zeytinburnu'nda yaptığı sitenin şantiyesinde işçilerin kaldığı çadırda çıkan yangın sonucunda ölen iki işçinin davası."

"Biliyorum. Devam et."

"İş güvenlik uzmanı, işçilerin kaldığı çadırların eksikliklerini raporunda belirtmiş ama ne yüklenici ne de taşeron firma raporu dikkate almış. Güvenlik uzmanı da istifa etmiş. Yangın elektrik kontağından çıkmış. Bütün çadır yanmış. Çadırın tek kapısı varmış ve yangın başlayınca içerideki kırk işçi kendilerini dışarıya atabilmiş ama alevler kısa sürede bütün çadırı sarınca iki işçi çıkamamış."

"Çok kötü bir ölüm. Yazık!"

Okumasını sürdürdü. "Görenler İnşaat, işçileri suçlamış, bilgilerinin dışında çadıra normal kapasiteden fazla ısıtıcı, televizyon, radyo filan koyduklarını söylemiş. Ölen işçilerin davası Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmüş. Mahkeme işçi sağlığı ve güvenliği tedbirleri alınmadığı için sadece taşeron firmaya ceza vermiş. İki yetkilisi üçer yıl ceza almış,

o da paraya çevrilmiş. Görenler İnşaat'ın hiçbir kusuru olmadığına hükmedilmiş."

"Savcı da bunu söylemişti."

"İşçi aileleri karara itiraz etmiş, dosya Yargıtay Ceza Dairesi'ne gitmiş. Yargıtay dosyayı tekrar Ağır Ceza'ya geri göndermiş. Mağdurlar, Görenler firmasının bilirkişi raporunu etkilediği gerekçesiyle yeni bir bilirkişi raporu talep etmişler. Mahkeme, bu isteği reddetmiş. Savcılık yalnızca taşeron firmaya ceza istemiş. Dosya Cumhuriyet Savcılığı'na gitmiş. Savcılık, mütalaasında taşeron firma yetkililerinin cezalandırılmasını, Görenler İnşaat'ın beraat etmesini uygun görmüş."

"Aileler için tam bir çaresizlik! Onlar da kendi adaletlerini kendileri sağlamışlar. Ölen o iki işçinin bilgilerini hemen çıkar Serdar, şu, iş güvenlik uzmanını da bulup getir."

Serdar, "Tamamdır abi" diyerek çıkarken Necati odaya girdi. "Ya Serdar, bir çay kapsana bize" dedi elinde delil poşetiyle sandalyeye otururken.

Serdar, "Abi sana da getiriyorum" dedi.

"Ehh, içelim bari."

Serdar gidince, "Şefik Gören'in özel eşyaları mı onlar?" dedim.

"Evet."

Poşeti masaya koydu.

"Ceketin çok güzelmiş lan, yeni mi?" dedi.

"Sağ ol. Geçen hafta Oya'yla aldık."

"Zevkli kadınmış. Sayesinde paçozluktan kurtuldun, adam gibi giyinmeye başladın."

"Façayı düzelttik."

"Kilo da mı verdin?"

"Sen buraya yağcılığa mı geldin?"

"Ne var oğlum işte, güzel şeyler söylüyoruz."

"Aman eksik olma. Yetmiş beş kiloyum. Boyum da bir seksen. Oldu mu!"

"Sana da iyi bir şey söylenmiyor ha! Kovanları balisti-

ğe, cep telefonunu da Bilgi Teknolojileri Büro'ya gönderdim."

"Kovanlardan bir şey çıkacağını zannetmiyorum. Cinayet silahının kaydı yoktur. Şefik Gören'in silahının ruhsatı var mıymış?

"Varmış. Telefona da baktık ama bir şey çıkmadı. Öldürülmeden hemen önce kardeşi ve sevgilisiyle konuşmuş."

"Olay yeri raporunu ne zaman göndereceksin?"

"Birkaç gün içinde hazır olur."

"Aman Necati, elini çabuk tut. Yoksa beni çiğ çiğ yiyecekler."

"Biliyorum kardeşim. Beni de yiyecekler. Bu dosya için bütün işimizi gücümüzü bıraktık."

Torbanın içindekileri tek tek masaya döktüm. Şişkin bir cüzdan, bir sürü benzin fişi, ceza makbuzları, deodorant, ruhsat, anahtarlık, sigara paketi, çakmak, iki tane müzik CD'si... Benzin fişlerine baktım. Beş yüz, beş yüz, dört yüz, beş yüz, beş yüz elli. Şefik Gören sanki cip değil uçak deposu doldurmuştu. On tane ceza makbuzunu hızlıca karıştırmaya başladım. Herif ne çok ceza yemişti ha! Ceza makbuzlarının hepsine EDS'lerin çektiği birer fotoğraf iliştirilmişti. Bir fotoğraf sokağa ters yönden girdiği için, bir fotoğrafta emniyet şeridini, önünde kırmızı bir spor Mercedes, sarı bir taksi, beyaz bir Audi ciple peş peşe tıkadıkları için, bir fotoğraf emniyet kemeri takmadığı için, bir fotoğraf direksiyonda telefonla konuştuğu için, beş tane fotoğraf çevre yolunun farklı kesimlerinde yine emniyet şeridinden sürdüğü için cezalar kesilmişti. Sıra şişkin cüzdana gelmişti. Beş bin lira para, kim bilir limitleri kaç bin dolar olan beş kredi kartı, kulüp üyelik kartları, tabancasının taşıma ruhsatı.

Serdar çaylarla geri geldi. Kâğıt bardaklardan birini

Necati'ye, birini de bana uzattı. Serdar çıkarken Mustafa girdi odaya.

"Allah insanın gelenini gidenini eksik etmesin" dedim Necati'ye gülerek. "N'aptın Mustafa?"

Kabanını çıkardı, Necati'nin karşısına oturdu.

"Sahildeki birkaç sitenin güvenlik kamerası görüntülerini aldım amirim. Ama civarda hiç MOBESE yoktu."

"Şefik Gören'in sevgilisiyle görüşebildin mi?" dedim.

"Görüştüm amirim."

"Güzel mi bari?" dedi Necati çayını yudumlarken.

"Bir içim su amirim. Manken gibi. İncecik."

"Rahmetlinin tipini gördün. Eee, paranın gözü kör olsun" dedi Necati.

"Çok ağlıyordu" dedi Mustafa.

"Ağlar tabii. Böyle bir para kaynağım gitse, ben de ağlarım" dedi Necati. Çayından bir yudum daha aldıktan sonra Şefik Gören'nin eşyalarını ailesine teslim etmek için poşete geri koydu. Ceza makbuzları, fotoğraflar, silahın ve cipin ruhsat fotokopisi dosyasına konulacaktı. Çayını da alıp, "Haydi ben kaçtım çocuklar, sizin konuşacaklarınız vardır, görüşürüz" diyerek çıktı.

"Neydi bu kadının adı?" dedim.

"Elif amirim. Elif Güler."

"Son zamanlarda evi gözleyen ya da evin çevresinde kuşkulu birilerini görüp görmediğini sordun mu?"

"Sordum amirim. Hiç fark etmemiş."

"Ne iş yapıyormuş bu kadın?"

"Çalışmıyormuş."

"Ben de olsam çalışmam. Ekmek elden su gölden."

Cebinden bir zarf çıkarıp uzattı. Zarfın üzerinde Şefik Gören yazıyordu.

"Nedir bu?"

"Geçen hafta kadının posta kutusundan çıkmış. İçinde şiir var."

"Ne şiiri?" diyerek zarfı açtım, içinden dörde katlan-

mış bir A4 kâğıt çıktı. Gerçekten bilgisayarla yazılmış bir şiir vardı.

Günahkâr hak etmişken cezaları,
niçin boca etsin masumlara?
Ahlaksızlık tutmuş yücelerdeki tahtları,
kutsal boyunları almış ayakları altına,
tekmeleyip incitiyor haksızca.
Işıl ışıl erdemi örtmüş karanlıklar gölgeleriyle,
adil insan, adaletsizin suçunu çekmekte.
Ne yalan yere ettikleri yeminlerden cefa çekerler
ne de yalana buladıkları sahtekârlıklardan.
Güçlerini sergileme fırsatı yakaladıkları anda,
keyifle boyunduruğa vururlar o en yüce kralları.

Boethius

Serdar da odaya geldi. "Abi adresler tamamdır, iş güvenlikçi de geliyor" dedi. Mustafa'yı görünce, "Bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordu.

"Şiir bulmuş, geç otur" dedim.

Şiiri bu sefer yüksek sesle okudum.

"Ne abi bu şiir?" dedi Serdar, merakla bir bana bir Mustafa'ya bakarak.

"Geçen hafta Şefik Gören adına sevgilisinin posta kutusuna bırakmışlar" dedi Mustafa.

"Dava süreçlerine bire bir uyuyor" dedim. "Adil insan adaletsizin suçunu çekmekte. Adaletsiz kim? Şefik Gören. Mahkeme süreçleri. Kutsal boyunları almış ayaklar altına, tekmeleyip incitiyor haksızca. Bu kutsal boyunlar kim? Ölen işçiler ve adaletsizliğe uğrayan aileleri."

"Şefik Gören bu şiiri görünce ne yapmış?" dedim Mustafa'ya.

"'Bol bol küfür etmiş.'"

"Kime etmiş?"

"Yangında ölen işçilerin ailelerine."

Serdar, "Öyleyse dosyayı TEM'e çakalım, gitsin abi. Bu işin altından, ölen işçilerin yakınları çıkacaksa, kesin örgütle de bağlantıları vardır."

"Örgüt niye şiir göndersin oğlum? Ayrıca ölen işçilerin yakınlarının aklına gelecek bir mizansen de değil bu. Anlamadım valla. Hem ayrıca, katilin bu şiiri gönderenle aynı kişi olup olmadığını da bilmiyoruz."

"Ne dersen de abi, bu işin altından örgüt çıkacak."

"Şu Boethius kimmiş, bir bakalım" diyerek bilgisayarda arama motoruna ismi yazdım. Karşıma Ortaçağ'da yaşamış bir filozof çıktı. Adam şair değil, filozofmuş. *Felsefenin Tesellisi* adlı bir kitabı varmış. Daha sonra Mustafa'nın getirdiği flaş belleği bilgisayara takıp kamera görüntülerini izlemeye başladık. Cinayetin işlendiği saatlerde ellerinde bira kutularıyla yalpalayarak yürüyen sarhoşlar, çöpçüler, birkaç bisikletlinin dışında şüphe uyandıracak kimseyi görmedik.

Katil buhar olup uçmadığına ya da yer yarılıp içine girmediğine göre, geriye tek bir seçenek kalıyordu. Tekne. Katil tekneyle gelmiş ve tekneyle tüymüş olmalıydı. Eğer öyleyse işimiz çok zordu. Bakırköy'den, Pendik'ten, adalardan, hatta taa anasının dini Yalova'dan da çıkmış olabilirdi. Teknenin yanaşabileceği bütün sahil şeridini taramamız ve kameralara bakmamız çok zaman alırdı. Buna vaktimiz yoktu.

Düşündüklerimi doğrularcasına odanın kapısı şafak baskını gibi açıldı, Ahmet Saygun öfkeyle odaya daldı.

"N'apıyorsunuz Galip?" derken vereceğim cevap ne olursa olsun, fırçayı atmaya çoktan karar vermiş bir ifade vardı o mübarek yüzünde.

Hepimiz ayağa kalktık, "Güvenlik kameralarına bakı-

yoruz amirim" deme gafletinde bulundum, bilgisayarı göstererek.

"Güvenlik kameralarına mı bakıyorsunuz!" diye bağırdı.

"Evet."

"Ne bulmayı umuyorsun orada?"

"Katili."

"Bilgisayarda oynayacağınıza gidip şu işçilerin ailelerini getirsenize" diye kükredi. "Saat kaç oldu?" dedi saatini göstererek.

"İş güvenlik uzmanı gele..."

"Çok yavaşsınız çoook!" diye lafı ağzıma tıktı, kapıyı çarpıp gitti.

Serdar'a, "Şu iş güvenlikçiyi tekrar ara, hemen gelsin" dedim.

6

Akşam saat altıda yemekhaneye indik. Kuru fasulye, pilav, cacık vardı. Kuru fasulyeyi ve cacığı tepsime koydum, pilav ve ekmeğe yüz vermeyerek bir masaya geçtik. Yemekten sonra birer çay ve sigara keyfi yaptık, odama çıktığımda iş güvenlik uzmanı Nurettin Sağlam gelmişti. Kırklı yaşlarında, siyah saçlı, top sakallı, temiz yüzlü bir adamdı.

Tedirginliğini görünce, "Hoş geldiniz, buyurun oturun" dedim, adamı rahatlatmak için gayet samimi ve dostane bir tavırla.

Ellerini koyacak yer bulamıyordu. Çay söyleyip sigara ikram ederek yatışmasına biraz daha yardımcı oldum.

"Geçen yıl Görenler İnşaat'ın Zeytinburnu'ndaki şantiyesinde çalışmışsınız, öyle mi?"

"Ee... evet ama şimdi orada çalış... çalışmıyorum. Biliyorsunuzdur, bir dava süreci vardı" dedi.

Kendini koltuğa bir türlü sığdıramıyordu. Bacak bacak üzerine atıyor, hemen ardından bacağını indiriyor, bir o tarafa, bir bu tarafa dönüyordu.

Heyecandan yaptığı hareketler sinirlerime dokunmaya başladığı için, "Sizi bir şeyle suçlamıyoruz. Olayı aydınlatmak için sadece bilginize başvuruyoruz. İfadenizi alıp göndereceğiz. Rahat olun" dedim.

"Ta... Tamam."

"Şefik Gören'in dün gece öldürüldüğünü biliyorsunuzdur."

"Biliyorum. Gazetelerde okudum."

"Şantiyedeki şu yangın olayını anlatır mısınız?"

"O iki işçinin ölümlerinden Gören kardeşler ve taşeron firma sorumlu. Daha fazla işçi de ölebilirdi."

"Mahkeme öyle dememiş ama."

Gözlerinde alaycı bir parıltı belirdi.

"Hangi iş kazasında dedi ki!"

Az önceki tedirgin hâlinden kurtulduğunu ağzının kenarında beliren öfke çizgilerinden anladım.

"Bu yüzden işi bıraktım" dedi yaptığı işe saygılı olduğunu belli eden bir gururla.

"Firmalar iş güvenliğiyle ilgili önlem almamakta suçlular ama işçilerde de suç var, inşaatlarda görüyorum; hiç güvenlik önlemi almadan iskele tepelerindeler" dedim.

"İşçiler cahil insanlar, onları korumak işverenin görevidir. Adama çık dersen çıkar, in dersen iner. N'apsın, ekmek parası kazanacak. Evde çoluk çocuk. Belki köye anasına babasına para gönderiyor. Karşı gelseler, anında kapının önünde bulurlar kendilerini."

"Sendikalar bir şey yapmıyor mu?"

"Firmalar özelleştirilirse sendika ne yapsın! Özelleştirme olunca hemen taşeron firmayla çalışmaya başlarlar, sendika olmadığı için de iş güvenliği sıkıntısı yaşanır. Ama bunu kimse umursamaz. Bu inşaatlarda çalışan işçiler Allah'a emanettir."

"Doğru."

"Diyelim ki, iş kazasında hayatınızı kaybettiniz ya da sakat kaldınız. Davalar da başlı başına sıkıntı. Uzun yıllar dava açılmaz, sorumlular yargılanmaz, işçi aileleri eylem yapar ama dava zaman aşımına uğrar. Ölen öldüğüyle kalır. Her ay iş kazalarında ortalama yüz elli, iki yüz işçi hayatını kaybediyor."

"Aralarında çocuk işçiler de var, değil mi?"

"Olmaz mı! Kaza geçirip hayatını kaybeden o kadar çok çocuk var ki! Çalışanların çoğunda sigorta yok, güven-

lik yok, denetim yok ama fazla mesai var, başına buyrukluk var, tehdit var, ödenmeyen primler var, var da var."

Durdu, nefes aldı, devam etti.

"Ben raporumda çadırlarda kapasitelerin dışında elektrikli aletler olduğunu, yangın çıkış kapısının olmadığını, yangın söndürme tüplerinin takılmadığını, elektrik kablolarının gelişigüzel bağlandığını yazdım. Tamam, bu kadar aleti çadırlara işçiler sokuyor ama firma bunları engelleyebilirdi. Çadırın kapasitesinin üzerinde olanları dışarı çıkarabilirdi. Yapmadılar. Çünkü umursamadılar."

"Sonra?"

"Kimse raporumu takmayınca ben de görevimden ayrıldım. Ayrıldıktan kısa bir süre sonra da bu facia meydana geldi."

"Ölen işçilerden birinin ailesi intikam almak için Şefik Gören'i öldürmüş olabilir mi?"

"Bilemem."

"Nasıl bilemezsin! Bu işçileri tanımıyor muydun? Sen oradayken aralarında terör örgütüne sempatisi olan var mıydı?"

"İşçilerin örgütle bağlantısı olduğundan mı kuşkulanıyorsunuz?"

"Olabilir."

"Örgütü bilmem ama bu ölenlerden Azad Yılmaz'ın kardeşi vardı. Birkaç arkadaşıyla şantiyeye gelir giderlerdi. Pek tekin tipler değildiler. Silahları vardı."

"Sence o yapmış olabilir mi?"

"Kimseyi suçlayamam."

"Adını biliyor musun?"

"Bilmiyorum."

Nurettin Sağlam'ı gönderdikten sonra saat sekize doğru Ahmet Saygun'a da gözükmeden, ölen iki işçinin ailele-

riyle konuşmak için Serdar'la birlikte Emniyet'ten tek arabayla yola çıktık. Arabayı Serdar kullanıyordu. Resul Karakaş ve Azad Yılmaz Kadıköy Yenisahra'da aynı mahallede oturuyorlardı.

Köprü trafiğiyle boğuşurken telefonum çaldı. Arayanın Oya olduğunu görünce başımdan aşağıya kaynar sular döküldü.

"Neredesin Galip, bu soğukta iskelenin önünde ağaç oldum."

"Ya Oya, çok özür dilerim, sana haber vermeyi unuttum. Çok acil bir işimiz çıktı. Şefik Gören'in cinayetiyle ilgili Serdar'la birlikte şüpheliyi almaya gidiyoruz."

Oya'dan birkaç saniye ses gelmedi.

"Tamam Galip, ben eve gidiyorum."

"Kusura bakma Oya."

Kapattı.

"Hay Allah!" diye mırıldandım.

"Aranız kötü mü?" dedi Serdar.

"Kötü değil de, biraz sıkıntıları var."

"Abi bir şey soracağım. Allah Korusun yine intihar etmeyi filan düşünmüyor, değil mi?"

"Umarım düşünmüyordur."

"İstersen seni eve bırakayım, ben hallederim."

"Olmaz öyle saçma şey!"

Köprünün üzerinde trafik akıyordu. Köprüyü geçtikten sonra Çamlıca sapağının önünde trafik tekrar sıkıştı.

"Abi, kızmazsan bir şey diyeceğim."

Bir sigara yakıp camı biraz araladım.

"Söyle."

"Abi kendini Allah'a teslim etsene, o sana öyle bir dayanma gücü verecek ki."

"Ne yani, namaz mı kılayım?"

"Kötü mü olur?"

"Sen kılıyor musun?"

"Sabah namazı kılıyorum. Çok sevabı var. İyi geliyor."

"Öyleyse yarın sabah yukarıdakine bir sor bakalım, annenle babanı senin gözünün önünde niye öldürttüğünü?"

Ağzının kenarında öfkeli çizgiler belirdi ama bir şey söylemedi. Söyleyemez de zaten.

Dur kalk, Akasya AVM'nin önünden Çayırbaşı'na inerek, otobüs duraklarının önünden D-100 Karayolu'na çıktık. Trafik o kadar yoğundu ki, yaklaşık üç yüz metre önümüzdeki Göztepe Köprüsü'ne yarım saatte ulaşabildik. Köprüden sonra Yenisahra'ya varmamız da bir o kadar sürdü. Metro Market'in karşısındaki altgeçitten Kadıköy yönüne döndük, Optimum AVM'nin yanından Yenisahra'ya indiğimizde, bizi az ilerideki Dumankaya'nın ışıl ışıl dev rezidansı karşıladı. O sırada gökyüzü birkaç kez aydınlandı, gök gürledi ve hemen ardından şiddetli bir sağanak bastırdı. Bardaktan boşalırcasına yağıyordu. Semtin sokakları anında göle döndü, trafik içinden çıkılamaz hâle geldi. Gökyüzü, çakan şimşeklerle birkaç saniye gündüz gibi aydınlanıyor, hemen ardından atom bombası gibi gök gürüldüyordu. Silecekler en hızlıda çalışmasına rağmen yetişemiyordu. Beş dakika içinde yağmur her yanı silip süpürmüştü. İki metre ilerleyip beş dakika, üç metre ilerleyip on dakika durarak sabrımız sınanıyordu. Bir zamanlar devlet büyüklerimizin sürekli sarf ettikleri o meşhur söz aklıma geldi: 'Sabrımızı sınamasınlar!'

Saat dokuz buçuk olduğunda hâlâ arabadaydık ve hâlâ sabrımız bu siktiğimin trafiği tarafından sınanıyordu. Serdar yıkık dökük apartmanlardan oluşan ve çukurlarla delik deşik olmuş sokaklara bata çıka ilerlemeye çalışıyordu İstanbul'un bu Anadolu semtinde. Navigasyon on dakikalık yolumuz kaldığını gösteriyordu ama havanın

delirdiğinden ve Arapsaçına dönmüş trafikten haberi yoktu. Önünden geçtiğimiz bir hurdacıyı, bir kaportacıyı, bir egzozcuyu, bir demir atölyesini sular basmıştı. Millet paçaları sıvamış, gecenin bu saatinde suları tahliye etmeye çalışıyordu; her mahallede aynı manzarayla karşılaşıyorduk, sonunda bata çıka evin önüne gelebildik. Batı Ataşehir'in lüks rezidanslarının altında sıkışmış köy yeriydi burası. Gideceğimiz ev beyaz badanalı bir gecekonduydu. Işıkları yanıyordu. Serdar motoru susturunca derin bir nefes aldık. Birkaç dakika konuşmadan yağmurun kaportaya vuruşunu dinledik. Arabadan çıkıp koşarak gecekondunun ufak patikasına girdik. Kapının önüne vardığımızda donumuza kadar ıslanmıştık. Serdar kapıyı yumrukladı. Başörtülü, yaşlı bir teyze açtı kapıyı.

"Teyze biz polisiz, girebilir miyiz?" dedi Serdar kimliğini göstererek.

Teyze dikkatlice kimlikleri inceledi.

"Hadi teyze, amma baktın ha, sırılsıklam olduk" dedim.

"Girin" dedi. "Bu havada ne işiniz var buralarda?" diye sormayı da ihmal etmedi.

Ayakkabılarımızı çıkararak salona geçtik. İki çekyattan birine oturduk. Kırık dökük bir büfe, yerde kilimler, ortada kömür sobası, plastikten dört sandalyeli yuvarlak bir masa ama duvarda bu gecekondudan daha değerli kocaman bir LedTV. En az elli inç. Bir polisiye dizi oynuyordu. Ev rutubet içindeydi. Pencereden sızan sular için pencerenin dibine kova konmuştu. Tavan ıslaktı. Duvarlardaki beyaz badana hem kararmış hem de ağaç kökü gibi çatlak içindeydi. Soba ancak kendini ısıttığı için üstümüzü çıkarmadık. Ev rutubet kokuyordu. Yaşlı kadın diğer çekyata oturdu. Şişmandı. Üzerindeki entari ve yün hırka onu daha da şişman gösteriyordu. Avuç içleri kınalıydı. Ayaklarında

panduflalar vardı. Yüzü yorgun ve buruşuktu. Ama gözleri çok zeki bakıyordu. Kumandayla diziyi dondurdu.

"Sonra seyrederim" diye mırıldandı kendi kendine. "Bizim torun bir şey mi yaptı yine?" dedi hafif heyecanlı bir tonda.

"Senin adın nedir teyze?" dedim.

"Fatma."

"Geçen sene Zeytinburnu'ndaki inşaat yangınında ölen Resul Karakaş senin neyin oluyor?"

Yüzü kederlendi.

"Oğlum sayılır."

"Damadın mıydı?"

"Evet."

"Allah rahmet eylesin" dedik. "Resul'ün anne babası nerede?"

"Babası yıllar önce sizlere ömür. Annesi memlekette."

"Resul'un kaç tane çocuğu var?" dedi Serdar.

Biraz tedirginleşti. "Bu soruları niye soruyorsunuz ki?" dedi.

"Anlatacağız teyze, sen şimdi bizim sorularımıza cevap ver" dedim.

"Üç tane. İki kız, bir oğlan."

"Burada birlikte mi oturuyordunuz?"

"Evet."

"Senin kız nerede?"

"Asiyem. Hasta bir yaşlı karıkocaya bakıcılık yapıyor. Zavallım sabah hava aydınlanmadan yollara düşer, Halkalı'ya gidiyor, gece yarıları döner. Bir yanda fakirlik, bir yanda çocuklarının özlemi. Kızlar küçük, bakamadığımız için yetiştirme yurduna verdik. Oğlan bizle kalıyor."

"Kocan nerede?"

"Öldü o. Otuz yıl olmuştur. Sirozdan. Çok içerdi. İçme derdim içerdi. İçki de içerdi, sigara da, esrar da. 'Atın ölümü arpadan olsun' derdi. Oldu."

"Bu senin torun kaç yaşında?"

"Yirmidir İsmail'im."

"Resul'ün abisi, kardeşi filan var mı?"

"İki kız, bir erkek kardeşi var. Kızlar evli. Biri Diyarbakır'da edebiyat öğretmeni. Diğeri Mersin'de, erkek kardeşi Almanya'da işçi."

Serdar kulağıma, "Ailede Resul'ün intikamını oğlundan başka alacak kimse yok" diye fısıldadıktan sonra, "Az önce torunun için niye öyle söyledin teyze?" dedi.

"Ne söyledim ki?"

" 'Bizim torun yine bir şey mi yaptı' dedin ya?"

"Sinirlidir benim İsmail'im. Başına buyruktur. Babasının ölümünden sonra daha sinirli oldu. İçer içer, vurur, kırar, kapıları söker, evi yakar."

"Evi mi yakar?"

"He ya, mahkemenin verdiği karara sinirlenip evi yaktı. Bak duvarlara, simsiyah. Evi zor kurtardık komşularla. Az kalsın sokakta kalacaktık. Zaten belediye gelip yıkacak diye her gün hop oturup hop kalkıyoruz."

"İsmail okuyor mu teyze?"

"Okumuyor. Bıraktı okulu."

"Şiire miire meraklı mıdır?"

"Aboo ne şiiri?"

"Bildiğin şiir işte. Şiir yazar mı mesela?"

"İsmail'im eline kalem almaz."

"Teyze bu senin torunla konuşmamız lazım" dedi Serdar.

"Aboo, çok kötü bir şey yapmış, belli belli, koskoca polisler buraya geldiğine göre."

"Korkma teyze, torununa birkaç soru soracağız. Damadının hayatını kaybettiği inşaatın patronu öldürüldü. Onu araştırıyoruz."

"Aboo, öldü mü! Cidden? İlahî adaletine kurban olduğum!" dedi ellerini havaya açarak. Sonra, "İsmail'im katil değildir!" diye sızlanmaya başladı.

"Ya teyzem, torununa katil dediğimiz filan yok. İsmail dün gece evde miydi?" dedi Serdar.

"Bak, haberin olsun, yalan söylersen başın derde girer!" dedim işaret parmağımı sallayarak, biraz korkutmak için.

"Aboo, eve geç geldi ama her akşam geç gelir İsmail'im. Bütün vaktini o sevimsiz Baran'la geçirir. Hiç sevmem Baran'ı. İsmail'ime söz geçiremiyorum. Beni dinlemiyor. Benim adam da zamanında beni dinlememişti, şimdi mezarda. İsmail'im kimseyi dinlemez."

"Kim bu Baran?"

"Sen biliyon, bizim Cemşid'in büyük oğlu Azad da aynı yangında öldü. Cemşid bizim komşu. Üst mahallede oturuyor. Bu Baran, Cemşid'in küçük oğlu, Azad'ın kardeşi. İsmail'ime abilik yapıyormuş ama ben sevmiyorum onu. Silahla dolaştığını söylemişti İsmail. İsmail'im de özeniyor silaha. Başına bir iş gelmesinden çok korkuyorum. Bir gün İsmail'in peşinden takip ettim onları. Maltepe Gülsuyu yok mu, oraya kadar takip ettim. Bizim Hikmet var. Taksici. Onunla gittik. Bunlar eski üç katlı bir eve girdiler. Bir süre dışarıda bekledik. Baktık, terörist kılıklı bir sürü adam girip çıktı o eve. Orada ne yaparlar bilmiyorum, korkudan soramıyorum da. İsmail'imi uyuşturucuya alıştıracaklarından korkuyorum. Bir gün bok yoluna gidecek İsmail'im."

"Maşallah teyze, detektif gibisin" dedi Serdar.

"Bu polisiye dizilerden öğrendim her şeyi. Evin fotoğrafını da çektim."

"Teyze çektiğin fotoğrafı bana göndersene" dedi Serdar.

Teyze cebinden kocaman bir telefon çıkardı. "Söyle numaranı" dedi. Maşallah, teyzenin elektroniğe karşı hatırı sayılır bir merakı vardı.

Birkaç saniye sonra fotoğraf Serdar'ın telefonuna geldi. Serdar da fotoğrafı bana gönderdi. Eski, gri badanalı, üç katlı bir binaydı.

"Bu Baran kaç yaşında?" dedim.

"Bilmem, ama İsmail'imden büyüktür."

"Şu İsmail'i arasana, neredeyse atlayıp gelsin, burada olduğumuzu söyleme" dedim.

Aradı.

"Açmıyor" dedi.

"Şimdi biz Cemşid'le konuşmaya gidelim, dönüşte yine uğrayacağız, tamam mı?"

"Götürmeyin İsmail'imi!"

"Götürmeyeceğiz teyze, rahat ol, dün gece nerede olduğunu soracağız" diyerek ayaklandık.

Ayakkabılarımızı giyerken birden kapı yumruklanmaya başladı. "Açın kapıyı" diye biri öküz gibi bağırıyordu.

"İsmail mi bu?" dedim teyzeye.

Teyze korkmuş, titremeye başlamıştı. "İsmail'im değildir" dedi.

Silahlarımızı çektik, mermiyi sürdük, kapıyı açtık. Karşımızda biri esmer, diğeri daha esmer, uzun boylu, siyah pardösülü, sevimsiz suratlı ve sakallı iki yarma silahlarını doğrultmuşlardı.

"Atın silahlarınızı, kaldırın ellerinizi, polis!" diye bağırdı Serdar.

Herifler şaşırdılar, birbirlerine baktılar.

"Atın silahlarınızı" diye ben de Serdar'a eşlik ettim.

Birkaç saniye silahları birbirimize doğrulttuktan sonra silahlarını yere bırakırlarken Serdar da, "Yavaş yavaş..." diye bağırıyordu. Adamlar silahları yere bıraktıktan sonra doğrulup ellerini havaya kaldırdılar. Serdar cep telefonuyla bir ekip çağırdı. Silahları topladı. Herifleri gecekondunun duvarına yaslayarak üzerlerini aradık.

Arama bitince yüzlerini döndürdük, silahlarımızı doğrultarak, "Kimsiniz lan siz?" dedim.

"Bizi Tayfun Bey gönderdi" dedi daha esmer olan.

"Niye?"

"İsmail'i alacağız."

"Abooo!" diye çığlık attı Fatma Teyze, ellerini ağzına götürerek.

"Ulan bu memlekette polis var. Size mi kaldı suçluları yakalamak!"

"Alacağız o İsmail'i!"

"Bok alırsınız."

Daha az esmer olan diklenerek, "Bu yaptığınız Tayfun Bey'in hoşuna gitmeyecek" dedi pis pis sırıtarak.

"Sırıtma lan!" diye bağırdı Serdar.

"Fatma Teyze, sen gir içeri" dedim.

"Aboo!" diyerek kapıyı güm diye kapattı Fatma Teyze.

Kısa süre sonra siren sesi duyuldu, bir polis otosu geldi. Allahtan yağmur durmuştu da, sırılsıklam olmadık.

Adamları polislere teslim ettikten sonra, "Serdar, sen burada İsmail'i bekle. Bu herifleri birkaç saat sonra salarlar, çocuğu kaçırmayalım" dedim.

"Sen de dikkatli ol abi."

"Allah beni korur" dedim sırıtarak.

Fatma Teyze'den Cemşid'in evinin yerini öğrendikten sonra yürüyerek üst mahalleye gittim.

Cemşid yıkık dökük dört katlı bir binanın üçüncü katında oturuyormuş. Baktım demir kapı açık. Yine merdivenler! Otomatı yakıp üç kat tırmandım. Ağır bir küf kokusu ve toz nedeniyle hapşırdım. Kapıların önlerinde ayakkabılar duruyordu. Umarım Kuzey Anadolu fayı ben bu binadan çıkıncaya kadar yerinden kıpırdamazdı.

Kapıyı çaldım. Ses yoktu. Tekrar çaldım. Önce, "Patlama!" diyen sinirli bir ses, sonra da ayak sürüme hışırtısı işittim. Kilit döndü, kısa boylu, tıknaz, yetmiş yaşlarında, Pizza Kulesi gibi öne doğru eğik, kırlaşmış bıyıklı ve sakallı, Cemşid açtı. Asabi bir ifadeyle beni süzdü. Siyah gözleri çok sert bakıyordu. Bizimkiler dizisinde ka-

pıcı Cafer'in sürekli, "Kırarım boynuzlarını" diyen yandan çarklı kayınpederine benziyordu.

"Buyur?"

"Polis. Cinayet Büro. Başkomiser Galip. Girebilir miyim?"

"Ne istiyorsun?"

"Bir zahmet içeriye alırsan, niçin geldiğimi öğrenirsin."

"Ehh, geç bakalım" diyerek kenara çekildi.

Salon küçüktü. Eşyalar basit ama temizdi. Cemşid yürürken de otururken de zorlanıyordu, acı çektiği yüzünü buruşturmasından anlaşılıyordu.

"Geçmiş olsun" dedim.

Samimiyetimi görünce biraz yumuşadı.

"Sağ ol."

"Ne oldu sana?"

"Ne olacak, iş kazası."

"Nasıl oldu?"

"Ya komiser, sen buraya benim iş kazasını dinlemek için mi geldin? Sadede gelsene."

"Soruyoruz işte, merak ettik. Ne var?"

"Allah Allah" dedi kafasını sallayarak. "İyi bari, anlatayım da merakını gidereyim. Ben *forklift* operatörüydüm. Anladın mı?"

"Anladım."

"İyi. Ama firma beni ambar görevlisi olarak çalıştırdı. Ambar görevlisinin nasıl çalıştığını bilir misin?"

"Biraz bilirim."

"İyi. Kolileri tek tek kaldırıp gelen ürünleri yerleştirirsin. Günde ne kadar çalıştıklarını bilir misin?"

"Bilmem dersem rahatlayacakmışsın gibi hissediyorum. Bilmiyorum."

Güldü.

"Çift vardiya, günde on iki saat çalıştırıyorlardı bizi. Bu kadar çalışırsan sonunda vücudunun ne hâle geleceğini bilir misin?"

"Sana bakınca ne olacağını görüyorum."

"İyi. Sonunda bel ve kollarımda ağrılar başladı. Doktor moktor MR, yırtık olduğu tespit edildi. İki kolumda da sinir sıkışması olduğunu söylediler. İşimden olmamak için kulak arkası ettim, işime devam ettim. O arada da ağrılarım giderek arttı. Kısa zaman sonra ağrılarım dayanılmaz oldu, rapor alarak izne çıktım. İznim bitip işe döndüğümde beni muhasebeye göndererek çıkış kâğıdımı elime verdiler. Artık onlar için iş göremezmişim."

"Yapar şerefsizler."

Bu laf hoşuna gitmiş olacak ki, hafiften gülümsedi. Onunla ufaktan bir müttefik oluşturmuştuk adi işverenlere karşı.

"Eğilip kalkarken çok zorlanıyorum, ellerim uyuşuyor."

"Sende mesleki rahatsızlık var."

Bu uyarımla müttefikliğimiz sağlamlaşmaya başladı. Nerdeyse kalkıp sarılacağız birbirimize.

"Doktorlar mesleki rahatsızlık raporu vermediler. Vücudumun yüzde yetmişi iş görüyormuş. Görünüşte tam adamım ama iş yaparken yarımım. Ama bunu doktorlara anlatamadım. Ben de mahkemeye verdim."

"İyi yapmışsın."

"Yaptık da ne olacak komiser, bizim gibi garibanların sorunlarına kim aldırış ediyor? Devlet bile zenginin yanında. Zengin devletin parasını çalar, vergi vermez ama devlet onların yanındadır. Oğlum Azad cayır cayır yandı, kül oldu, adalet suçu bizde buldu. Bu ülkede garibana, fakire adalet diye bir şey kalmadı."

"Adalet yoksa ilahî adalet var" dedim; sonra ben de bu söylediğime şaşırdım.

"Benim yukarıdakinden hiç umudum yok komiser. İnsanlar nasıl kötüyse o da en az onlar kadar kötü. Bak zavallı Azad'ıma... öldü gitti, sorumluları ceza bile almadı. Adalet zenginin yanında. Hiç umut yok. Ahh, bir iyi

olsam, alacağım silahı elime, oğlumu da götüreceğim ki, onun sonu da abisi gibi olmasın. Savaş çıkarsa gelip zenginin malına el koyacağım. Gerçekten yapacağım bunu."

"Ne savaşından bahsediyorsun? Terörü kastediyorsan bu ülkenin polisi, askeri var. İzin verir mi sanıyorsun?"

Aramızdaki müttefikliğin dağılmak üzere olduğunu sinirli bakışlarından hissettim.

"Karın yok mu senin?" dedim.

"Var da yok."

"O ne demek?"

"Hastanede tüberküloz tedavisi görüyor. Azad'ım ölünce hastalığı depreşti, daha fazla kaldıramadı zavallım."

"Öyleyse sana içini ferahlatacak bir haber vereyim Cemşid."

"Ne haber verebilirsin ki komiser, sen cinayetçi olduğuna göre ancak ölüm haberi verirsin."

"Doğru, ölüm haberi veririm. Şefik Gören dün gece öldürüldü."

"Öldürüldü mü! Öldürüldü mü! Doğru mu söylüyorsun?" derken o bıkkın ifadesi, o sinirli bakışları bir anda düzeldi, yerini gülümsemeye bıraktı.

"Allah'a laf ettin ama bak, ilahî adalet sağlandı."

Bu lafları ben mi söylüyordum!

"Cidden mi söylüyon?"

"Cidden."

"Kim gebertmiş belli mi?"

"Araştırıyoruz."

Kuşkuyla bakarak, "Bu haberi vermek için mi taa buralara kadar geldin?" dedi.

"Baran nerede Cemşid?" dediğim anda kapı çaldı. O yürümekte zorlanan Cemşid birden yerinden ok gibi fırladı, kapıya koştu, açtı, kapıda duran gence, "İçeride polis var" demesiyle fırladım.

Baran'ın kara gözleriyle bir saniye göz göze geldik, Cemşid'i kenara iterek apartmana çıktığımda, oğlan çoktan tüymüştü. Apartmanın sokak kapısının kapanma sesini duydum. Merdivenlerden koşarak indim. Sokakta kimseyi göremedim. Yağmur yeniden başlamıştı. Bu yağmurda, bu zifiri karanlık ve su basmış sokaklarda ne tarafa bakacaktım?

"Ulan Cemşid, ulan Cemşid, bir de acıdım sana, yıktın müttefikliğimizi!" diye hırladım kendi kendime. Serdar'ı aradım.

"İsmail geldi mi Serdar?"

"Yok abi, bekliyoruz, teyzeyle çay içip polisiye dizi izliyoruz."

"Hemen buraya gel, gelirken de bir ekip çağır. Cemşid'i alacağız. Gülsuyu'ndaki şu evin nerede olduğunu da öğren."

"Katil Cemşid miymiş?"

"Ben nereden bileyim!"

Cemşid'i, Gayrettepe Emniyet'e götürmesi için gelen ekibe teslim ettik. Sorgusunu yarın yapacaktım. Bir gece nezarette tahta bankın üzerinde yatması ağrılarına iyi gelecekti!

7

Serdar, Fulya'nın yanına taşınmıştı. Kızıltoprak'daki bu ev hem çok daha ferah hem de Serdar'ın Karacaahmet'deki ruhsuz evi gibi mezarlık manzaralı değildi. Gerçi, mezarlıklar Serdar'ı rahatsız etmiyordu. Hatta her gece hayatın faniliğini hatırlatan o sessiz ölülerden ayrılmak zor gelmişti. Onları yalnız bıraktığı için suçluluk duyuyordu. Bu ruhani işleri seviyordu.

"Hoş geldin sevgilim" dedi, üzerindeki kısa, seksi gecelikle kendisini kapıda karşılayan Fulya.

Serdar, neredeyse her gece kapıyı bu şekilde açan sevgilisini öperken ne kadar şanslı bir hergele olduğunu düşündü. Faniliği düşünmek de bir yere kadardı.

"Sana bir yorgunluk kahvesi yapayım."

Fulya mutfağa giderken, Serdar salona geçti. Silahını masanın üzerine, kendini de kanepeye bıraktı.

Birkaç dakika sonra Fulya kahveleri getirdi. "Sevgilim günün nasıl geçti?" dedi kahveleri sehpaya koyarken.

"Kahveden sonra sevişelim mi?" dedi Serdar.

"Biraz ciddi olsana kuzum. Normal insanlar gibi ne zaman sohbet edeceğiz acaba?"

"Sen bu geceliklerle beni karşılamaya devam edersen, hiçbir zaman."

"Ne giysem heyecanlanıyorsun. Giysilerime laf edeceğine önce sen çüküne söz geçirmeyi öğren! Dinlediği filan yok seni" dedi, seksi ve şehvetli bir gülüşle. Aralanmış ağzından dilinin ucunu çıkartıp şehvet yüklü bakışlarla Serdar'ın kucağına oturdu, kolunu boynuna dolayarak

kafasını kendine çekti, dudaklarına yapıştı. Birkaç dakika nefessiz bırakan bir öpüşmeden sonra Serdar'ın kucağından indi, yanına oturdu. Serdar sehpadaki köpüklü kahvesini yudumladı.

"Anlat bakalım, bugün neler yaptın?" dedi Fulya.

"Yenisahra'da biraz kovboyculuk oynadık, pasımızı attık."

"Aman Serdar!"

"Kovboyculuk dediysem ateş filan etmedik, sadece silahlarımızı çektik."

"Galip'le mi?"

"Evet."

"Yine de hoş değil. İşinizin bu tarafı çok tehlikeli. Beni düşün, dikkatli ol."

"Seni düşünmediğim zaman yok ki!"

"Deli!"

Karşılıklı kahvelerini içtiler.

"Bu hafta sonu Galip'le Oya'yı bize kahvaltıya çağırsana?"

Serdar'ın yüzü gölgelendi.

"Geleceklerini zannetmem, Oya bu aralar pek iyi değil. Galip belli etmiyor ama canı çok sıkkın."

"Yaa! Üzüldüm."

"Adam çok yalnız. İnançsız da."

"Sana ne inancından adamın! Neye inanırsa inanır."

"Sorun da orada zaten. Hiçbir şeye inanmıyor."

"Aman Serdar. Sana ne!"

"Öbür tarafı da düşünmek lazım. Hesap tutuluyor. Burası sınav dünyası."

"Senin asıl sınavın benimle" diyerek tekrar dudaklarına yumuldu Serdar'ın.

Kanepede oynaşırlarken Serdar, "Sen neler yaptın bugün?" dedi.

"Az daha bir hastayı gebertecektim. Bütün manyaklar da beni buluyor. Adını vermeyeyim şimdi."

Serdar memelere odaklandı.

"Aman! Vermezsen hatırım kalır."

"Dalga geçme de dinle."

"Pür dikkat seni dinliyorum."

Meme uçlarını ısırdı.

"Ahhh, canımı yakıyorsun."

"Yansın. Acı iyidir."

"Gelen kadın kocasından ayrılmayı düşünüyor."

"Olabilir."

Serdar elini geceliğin içine soktu.

"Dinlesene beni."

"Pür dikkat dinliyorum."

"Aşk evliliği yapmışlar ama kadının kocasına olan duyguları değişmiş. Boşanmak için nasıl bir sebep gösterebileceğini soruyor?"

"Adam artık kadını beceremiyor."

"Aklın fikrin sekste. Ama haklısın, aralarında seks bitmiş. Kocasına karşı hiçbir şey hissetmiyormuş."

"Bunu anlamak için psikolog olmaya gerek yok."

Fulya, Serdar'ın üzerine otururken Serdar da fermuarını indirdi, kadının külodu olmadığı için rahatlıkla içine girdi.

"Kadın başka bir adamla flört ediyormuş. Ahhhh!"

"Ehh, kocası yeterli gelmeyince çok doğal... Herkes ben değil!"

Serdar, kendini ona teslim etmiş büyük memeleri emmeye başladı.

"Aralarında seks yokmuş. Ahhhh! Sadece flört, el ele dolaşma, yemek memek..."

"Yemek bak böyle olur!" diyerek memelere bir kez daha saldırdı.

"Adama karşı tam olarak neler hissettiğini sorunca, kadın birden agresifleşti, psikopata bağladı, bağırarak üstüme yürümez mi!"

"Niye?"

"Duygularını anlayamamışım. Ahhhh, çok büyüdü! Çözüm sunamamışım. Ahhhh, daha da gir, daha da gir. Parası boşuna gitmiş. Ahhhh!"

"Çekip vursaydın."

"Hiç çıkma içimden! Ahhh! Silahım mı var?"

"Ha! Olsa vuracaksın yani?"

"Öyle korktum ki, belli olmazdı."

"Çok manyaksın."

Fulya, Serdar'ın başını yine kolunun arasına aldı, yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Beni manyak yapan sensin. Eğer bir gün beni aldatırsan, bir gece uyurken bıçağı göğsüne saplar, kanını içerim."

"Esas senin bir psikoloğa ihtiyacın var."

"Sen beni tedavi edersin, yürü yatağa."

Toparlanıp yatak odasına giderlerken Serdar'ın cebi çaldı. Arayan kuzeni Halil'di. Fulya'ya, "Sen git, geliyorum" işareti yaparak tekrar salona döndü.

"Serdar, bu saatte rahatsız ettiğim için kusura bakma, inşallah uyandırmadım?"

"Yok be kuzen. Ayaktaydım. Nasılsın?"

"İyiyim Serdar'ım. Uzun zamandır konuşamadık, televizyonda polisiye bir dizi seyrederken aklıma geldin, arayayım dedim."

"İyi yaptın. Neredesin, gelmiyor musun İstanbul'a?"

"O işler biraz karışık Serdar'ım."

"Ne demek o?"

"Bazı işleri hallettikten sonra seni arayacağım."

"Ne işleri?"

"Bazı kararlar almak üzereyim. Haber vereceğim sana."

"Peki kuzen. Elimden gelen bir şey olursa, ara mutlaka."

"Sağ ol kuzen, ararım tabi. Hadi Allah'a emanet ol."

Serdar telefonu kapattıktan sonra yatak odasına gelmeyince Fulya merak ederek salona gitti. Serdar koltukta oturmuş, düşünüyordu.

"Bir şey mi oldu canım, kötü bir haber mi var?" diyerek Serdar'ın yanına oturdu, ona sarıldı.

"Annem babam aklıma geldi. Kötü oldum. Amcama nefretim yine depreşti."

"Canımsın benim. Kıyamam."

"Bir emin olsam, ah bir emin olsam, ufacık bir delil bulsam, pezevengin gidip kafasına sıkacağım."

"Amcanın mı?" dedi Fulya hayretle.

"Evet."

"Neden emin olsan?"

"Annemle babamın ölümünden onun sorumlu olduğundan."

"Nasıl ya? Annenle babanı amcan mı öldürdü?"

"Öyle düşünüyorum."

"Neden amcan böyle korkunç bir şey yapsın?"

"Sen amcamı tanımazsın. Pis işlerin adamıdır o. Babamla hiç anlaşamazlardı. Sevmezdi babamı. Babam onun karanlık işlerine alet olmadı. Amcam, babamın kendisini polise ihbar edeceğinden korkuyordu."

"Bu pis işlerden kastettiğin nedir, amcan ne iş yapıyor?"

"Kanunsuz şeyler diyelim."

"Katil yakalanamadı mı?"

"Annemle babamı gözlerimin önünde öldüren o herif tetikçiymiş. Birkaç gün sonra derede cesedi bulundu. Ama cinayeti azmettiren kişi hiç bulunamadı."

"Annenle baban vurulduklarında sen orada mıydın yani!"

"Evet. Kars'ta yayladaydık. Dedemlere kaçtım."

"Halil?"

"Halil iyidir. Babasına benzemez. O da babasından dertli."

"Ama o da kanunsuz dediğin işlerin içinde, değil mi?"

"Sanırım."

"Halil'le hiç bu konuyu konuşmadınız mı?"

"Amcam ona bir şey söylemez. Kimseye güvenmez o."

"Üzülme canım" diyerek Fulya sevgilisine sıkıca sarıldı. "Hadi gel yatalım, güzel bir uyku çek."

"Benim uykum kaçtı, sen yat canım" diyerek keyifsiz mutfağa gitti Serdar, buzdolabından bir bira alıp salona döndü, perdeyi açarak pencerenin yanına oturdu. Biraz sonra alacağı haberden habersiz, boş sokağa bakarak birasını yudumladı.

Gece yarısına doğru yorgun argın eve gelebildim. Yoğurtçu Parkı'nın önünde her zamanki gibi park yeri olmadığı için arabayı yine caminin bahçesine park ettim. Hem Allah'a inanmıyordum hem de onun evinin parkını kullanıyordum ha! Ama ben ne yapayım! Kadıköy'de bu saatte park yeri bulmak piyangodan büyük ikramiyenin çıkma olasılığıyla aynıydı. Manyak yağmur dinmişti ama soğuk yerindeydi. Sokaklarda çıt yoktu. Çöp kamyonuyla karşılaşmamanın mutluluğu içinde temiz havayı ciğerlerime doldurarak yürüdüm.

Evde salonda ışık yoktu. Işıkları açtım. Parkamı sandalyeye asıp üzerimdekileri çıkarmak için ses yapmadan yatak odasına girdim. Yatağın boş olduğunu görünce aklım başımdan gitti. "Oya" diye seslendim. Neredeydi bu kadın? Yoksa! Yoksa! Arka balkona çıktım, korka korka başımı uzatıp aşağıya baktım, neyse ki zeminde ne ceset ne de kan gölü vardı. Rahatlayarak odaya girdim. Telefonunu çaldırdım, zil sesi salonda sehpanın üzerinden

zırladı. Parkamı giydim, sokağa fırladım. Bu saatte telefonunu yanına almadan nereye giderdi bu kadın? Sağ sola bakındım. Yoktu. Bir taksi geçerken bana korna çaldı. Kafamla "yok" işareti yaptım. Yolun karşısına geçerek parka girdim. Rüzgâr parkın içinde korkunç bir sesle uğulduyordu. Stat tarafına doğru yürümeye başladım ki, az ileride bankta oturan Oya'yı gördüm. Derin bir "Oh" çektim. Yanına geldiğimi fark etmedi.

"Bu saatte burada ne yapıyorsun hanımefendi?" diyerek yanına oturdum.

"Ayy!"

Sırıttım.

"Çok kötüsün Galip. Korkudan öldürüyordun beni!"

"Seni evde bulamayınca, esas ben ölüyordum!"

"Ev çok bastı, biraz hava almak istedim, burası iyi geldi."

"Akşam gelemediğim için mi kızgınsın bana?"

"Yoo. Bilakis, sevindim. Biliyorsun, canım bir yere gitmek istemiyordu."

"Bu saatte park pek tekin sayılmaz. Hiç değilse bir dahaki sefere telefonunu yanına al."

"Tamam alırım" dedi gülümseyerek.

Bir süre konuşmadan oturduk. Ağaçların hışırtısını dinledik. Üşüdük. Dalıp dalıp ne düşünüyordu acaba? O derin kuyunun dibinden kurtulmaya çalıştığına emindim. Çok bitkin ve tükenmiş görünüyordu. Zihnine çöreklenen depresyonu bir türlü kapı dışarı edemiyordu. Şefik Gören cinayeti olmasaydı hiç değilse birkaç gün izin alıp baş başa bir yerlere gidebilirdik. Belki şehirden uzaklaşmak iyi gelirdi, belki de gelmezdi. Ama ben kendimi daha huzurlu hissederdim.

Telefonum çalmaya başladı, ekranda yine Ahmet Saygun'un adını görünce, "Hay sikeyim!" dedim.

Açtım.

"Bu akşam şüpheliyi aldığınızı Mümtaz'dan mı öğreneceğim Galip, beni bilgilendirmeni söylemedim mi sana?" diye hırladı.

"Onun nereden haberi olmuş?"

"Boş ver şimdi nereden haberi olduğunu, niye her şeyi başkasından öğreniyorum?"

"Haklısınız. Haber vermeliydim. Unuttum."

"Üstelik bir şüpheliyi de elinizden kaçırmışsınız."

"Çocuğun babası elimizde, konuştururuz."

"Görenler İnşaat'ın adamlarını içeri tıkmışsınız."

"Bu işe burunlarını sokacaklarını size söylemiştim."

"Ben de sana onlara karışamayacağımızı söylemiştim. İşte bu yüzden cinayeti bir an önce çözmenizi istiyorum."

"Çözeceğim."

"Yarın o oğlanı istiyorum Galip."

"Tamam."

"Bir daha olan biteni başkalarından, hele Mümtaz'dan öğrenirsem, külahları değişiriz. Hadi iyi geceler."

Kapattı. Sinirimi üzerimden atmaya çalışırken bir problem de Oya'dan geldi.

"Ben bankadan ayrılmayı düşünüyorum Galip."

"Hoppala, nereden çıktı şimdi bu?"

"Uzun zamandır düşünüyordum, çok bunaldım, dayanamıyorum artık."

"Sen bilirsin ama biraz sabretsen. Şu anki ruh hâliyle böyle düşünüyorsun, sonra pişman olmanı istemem."

"Pişman olmayacağım."

"İşte oyalanmıyor musun, evde oturunca daha çok sıkılma?"

"Evde oturmayacağım ki, mutlu olabileceğim başka iş bakacağım."

"Allah aşkına Oya, var mı öyle bir iş. Varsa söyle, ben

de geleyim. Bak kulaklarınla duydun, yakamı bırakmıyorlar."

"Her iş bankacılıktan iyidir. Konut kredisi hedefi, araç kredisi hedefi, mevduat hedefi, sigorta hedefi, kredi kartı hedefi, hedef hedef hedef... hayatımda hedeflerden başka bir şey yok. Hedefleri tutturamayınca müdürlerden fırça yemek istemiyorum. Gücüme gidiyor. Psikolojim bozuluyor. Boğuluyorum, anlıyor musun boğuluyorum" diye bağırmaya başladı, elini boğazına götürerek. Hüngür hüngür ağlamaya başlamaz mı!

Sarılarak kafasını göğsüme yasladım.

"Tamam tamam, bir şey söylemedim. Tabii ki ayrılabilirsin. Ben sana karışamam ki."

Saçlarını sevdim, öptüm, defalarca öptüm.

"Galip, ben iyi değilim."

"Biliyorum sevgilim. Sana iyi gelecekse, hemen istifanı ver."

Başını kaldırdı, söylediklerimde samimi olup olmadığımı anlamak için yaşlı gözlerle gözlerimin içine baktı.

"Ayrılırsam daha iyi olacağım. Söz veriyorum."

"Öyleyse, durduğun kabahat."

"Tazminatım da yanmıyor. Yirmi yıllık hizmet sürem dolduğu için sigortadan tazminatımı alarak çıkacağım."

"Harika. İyi para alırsın, yeriz o parayı."

"Yeriz tabii."

Ağlaması durmuştu, gözlerini sildi.

"Bak aklıma ne geldi. Seninle hiç dolaşmıyoruz. Bu hafta sonu biraz İstanbul'u turlayalım mı?" dedim Şefik Gören'i umursamadan. Bir öpücük kondurdum dudaklarına.

"Bana destek olduğun için teşekkür ederim Galip" diyerek tekrar sarıldı.

Ah, ah, bir de kendime destek olabilsem.

"Nasıl bir turlama mesela?" dedi neşeli bir sesle.

"Düşüneyim bakayım; mesela adalara gidelim. Bu zamanlar tenhadır. Rahat rahat gezeriz.

"Soğuk olur."

"Olursa olsun. Balık yeriz, rakı içeriz."

"Ben içemem, anti depresan kullanıyorum."

"Tamam içmeyiz. Sadece balık yeriz. Bir sonraki hafta Üsküdar'dan vapura binip Haliç'i görmeye ne dersin? O küçük, şirin iskelelere uğraya uğraya Eyüp'e kadar gideriz. Teleferiğe binip Pierre Loti'ye çıkarız. Tablo gibi Haliç manzarasını seyrederiz" diye öneriler getirdim. Gerçi şu başıma bela olan cinayeti çözmeden bu saydıklarımı yapacak ne zamanım ne de enerjim vardı ya, neyse, Oya için katlanacaktım. Çünkü ben bu kadını çok seviyordum.

"Sanatsal etkinliklere de gideriz, değil mi? Gerçi sen sevmezsin ama birbirinden güzel filmler, tiyatro oyunları var. "

"Bunu bana yapma! Her şeyi yap ama bunu yapma!"

"Tamam, ben kendim giderim. Bir sürü atölyeler var. Onlara yazılırım. Kendimi geliştiririm. Müzeler var. Onları gezerim."

Oya'nın canlanması beni çok mutlu etmişti.

"Parklara gideriz. Özgürlük Parkı'na hiç gitmedim, biliyor musun? Oraya gidelim bir gün."

"Gideriz. Adalara karşı sahilde yürüyüş de yaparız."

"Anlaştık."

"Hadi evimize gidelim."

Telefonum zırlamaya başladı. Bu saatte ekranda Serdar'ın adını görmek hayra alamet değildi. Açtım.

"Abi dün bok çukuruna düştüğümüzü söylemiştin ya" dedi hayattan bezmiş bir sesle.

"Evet, söyledim."

"Düşmedik abi."

"Ne diyorsun oğlum?"

"Tamamen gömüldük, diyorum. Tayfun Gören evinin önünde öldürülmüş!"

8

Tayfun Gören'in Kandilli'de oturduğu siteye sahilden gittik. Kuleli Lisesi'nin önünde bu saatte ve soğukta balık tutan manyaklar vardı. Çengelköy'de kokoreç tıkınmak için lüks otomobillerini anacaddeye peş peşe park edenler yüzünden trafik çok ağır aktığı için biraz vakit kaybettik. Anadolu Hisarı'na gelmeden navigasyon bize Boğaziçi Rasathanesi'ne giden yokuşu tırmandırdı, tepeye varınca sokağın başında bir polis otosu gördük. Kimseyi sokağa sokmuyordu. Kimliğimizi gösterince, yolu açtı. İki tarafı koruluk olan sokakta bir süre ilerledikten sonra önümüzde Boğaz'ın serildiği bir yamaca ulaştık. Karşımızda Fatih Sultan Mehmet Köprüsü. Olay mahalli de burasıydı. Yol yamaçtan sağ tarafa kıvrılıp villaların olduğu siteye gidiyordu. İki taraftan gelen araçların sokağın köşesinde kafa kafaya toslamamaları için yamacın ucunda direğe asılmış, yuvarlak bir ayna ve direğin tepesine de güvenlik kamerası yerleştirilmişti. Bu kamerayı buraya koymayı akıl eden her kimse, ona iyi dileklerimi sundum.

Polis otoları, cenaze aracı, Olay Yeri İnceleme ekibi gelmişti. Projektörlerle sokak aydınlatılmıştı. Saate baktım. Biri geçiyordu. Köprüden geçen araçların uğultuları buraya kadar geliyordu. Cipin yanına geldik. Ortalık meydan muharebesine dönmüş, yüzlerce kovan cipin iki tarafındaki ağaçların dibine saçılmıştı. Cipin kaportası ve camları delik deşik olmuştu. Tabii ki ciple birlikte sürücü, sürücünün yanındaki kişi ve arkada tek başına oturan Tayfun Gönen de delik deşikti.

Necati kovanları göstererek, "Keleş kovanı bunlar" dedi.

"Fark ettim. Cipi çapraz ateş altına almışlar."

Serdar, "Mümtaz haklıymış abi. İşin içinde terör örgütü var" dedi.

Biraz sonra Mümtaz da damladı. Üzerinde yine deri montu ve boğazlı kazağı vardı. Suratını ekşiterek cipin içindeki cesetlere baktıktan sonra yanımıza geldi.

"Hoş geldin" dedim.

"Hoş bulduk, sözüme geldin mi, sana örgüt işi olduğunu söylemiştim."

"Muradına erdin."

Bilmiş bilmiş sırıttı.

Savcı Hikmet'in Passat'ı da sokağın başında göründü. O sırada telefonum çaldı. Ahmet Saygun arıyordu.

"Gittiniz mi Galip?"

"Şimdi geldik amirim."

"Durum nedir?"

"Valla amirim Tayfun Gören sizlere ömür. Örgüt işi gibi görünüyor."

"Emin misin?"

"Eminim."

Ona manzarayı anlattım.

"Ulan be! Dosya bizden gidecek, desene."

"Öyle görünüyor. Savcı da şimdi geldi. Size haber veririm."

"Senin canına minnet tabii."

"Hayırlısı."

"Kapat kapat, daha fazla sinirlerimi bozma."

Savcı Hikmet önce benimle, sonra Mümtaz'la tokalaştı. Onun da üzerinde geçen seferki o afilli palto ve atkı vardı.

Cipteki üç kişinin, özellikle de Tayfun Gören'in görüntüsü çok feciydi. Onlarca mermi gövdesine, bacaklarına, kollarına, başına isabet etmiş, adamı kevgire çevirmişti. Yüzü tanınmayacak hâldeydi.

Savcı incelemesini bitirince ona güvenlik kamerasını

gösterdim. Sitenin giriş kapısındaki güvenlik kulübesine koştuk. Ekran kulübedeydi.

Bekçiye, "Adamlar yola pusu kuruyorlar, senin önünde ekran ama dünyadan haberin yok" diye çıkıştım.

"Amirim o sırada siteyi dolaşıyordum. Silah seslerini duyunca hemen polisi aradım" dedi.

"Fazla konuşma, aç şu görüntüleri" dedi Serdar.

İzlemeye başladık. Siyah bir Renault sokağa girdi, saldırının gerçekleştiği yerde durdu, iki kişi indi, ben bu inenlerden birini gayet iyi tanıyordum. Cemşid'in oğlu Baran'ın o kara gözleri, gözlerimin önüne geldi. Evet, silahlılardan biri Baran'dı. Şimdilik bu bilgiyi paylaşmamaya karar verdim. Demek ki Tayfun Gören'i benim yüzümden bu gece öldürmüşlerdi. Baran beni evde görünce enselerinde olduğumuzu anladı ve Tayfun Gören'in işini bu gece bitirdiler. Yoksa, böyle bir eylemi gerçekleştirecekleri akşam niye eve gelsin ki? Diğer ateş edeni tanımıyordum ama onu da Mümtaz tanıyormuş. Bu herif bilmem ne kodlu şehir yapılanmasında görev alan uzun zamandır aradıkları teröristmiş. Böylece cinayetlerde terör örgütünün parmağı olduğu kesinleşmişti.

Baran ve arkadaşı yolun iki tarafındaki ağaçların arasına gizlendiler, Renault geri geri çıkarak gitti.

Savcı Hikmet, "Adamlar gelmiş, film seti kurmuşlar" dedi güvenlikçiye bakarak.

Oturduğu koltukta sırtı kamburlaştı güvenlikçinin.

Biraz sonra Tayfun Gören'in cipi göründü, pusu noktasına geldiklerinde çapraz ateş başladı. Bir dakika boyunca hiç durmadan ateş ettiler. Şarjörlerindeki mermi bitince, yeni şarjör takarak ateş etmeyi sürdürdüler. Bu ne kindi böyle! Ciptekilerin karşılık vermek için hiç şansları olmamıştı. Ateşi kesince Baran telefon etti, Renault geri geldi, binip tüydüler.

Mümtaz, savcıya, "Sayın savcım dosyayı biz devralalım" dedi.

Savcı benim fikrimi de anlamak istermiş gibi bana baktı.

"Siz bilirsiniz savcım" dedim. "Ama iki eylemin aynı tarzda olmaması kuşku uyandırıcı."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Mümtaz.

"Şefik Gören'in sessizce iki kurşunla işini bitiriyorlar ama kardeşi Tayfun Gören'e neredeyse bir ton mermi sıkıyorlar. Ben bunun nedenini anlamadım."

"Anlamayacak ne var! Şefik Gören'in öldürüldüğü yer şehrin en işlek yerlerinden biriydi. Orada böyle bir infaz yapsalardı yakalanacaklarını biliyorlardı. Bu yüzden işi sessizce hallettiler. Hem ayrıca Şefik Gören korumasız geziyordu, bu yüzden fazla gürültü çıkarmaya gerek görmediler. Bir tetikçi işi bitirdi. Ama Tayfun Gören korumalarıyla dolaştığı ve özellikle abisinin öldürülmesinden sonra daha sıkı tedbirler alacağını tahmin ettikleri için örgüt infazı bu şekilde gerçekleştirdi" dedi.

"Yine de benim pek aklıma yatmıyor."

Mümtaz, savcıya, "Savcım, dosyayı biz mi alıyoruz?" dedi.

"Bu cinayeti terör örgütünün işlediğinden emin olsak bile, siz de benim kadar iyi biliyorsunuz, sonuçta ideolojik amaçlı bir cinayet değil bu. Bir intikam cinayeti. Şimdilik konuyu böyle ele alacağız. Eğer işin içinde ideolojik bir amaç olduğunu görürsek, dosyayı size veririm Mümtaz. Benim kanaatim, bu dosyaya iki büronun ortaklaşa bakması. Beraber çalışmanızı istiyorum."

Mümtaz dosyayı alamadığı için, benimse dosyadan kurtulamadığım ve Ahmet Saygun'un baskılarına maruz kalmaya devam edeceğim için yüzümüz asıldı. Savcı Hikmet verdiği bu kararla iki tarafı da memnun edememişti. Ahmet Saygun zil takıp oynardı artık.

Mümtaz, "Sayın savcım, bari nezaretteki Cemşid'in sorgusunu önce bizim ekibin yapması yönünde karar verirseniz çok memnun oluruz. Bu eylemi gerçekleştiren hücreye baskın yapabiliriz" dedi.

"Cemşid de kim?"

"Bu çadır yangınında ölen işçilerden Azad Yılmaz'ın babası. Bu akşam Galip'ler aldı adamı. Oğlu Baran Yılmaz bir numaralı şüphelimiz. Oğlunun nerede saklandığını biliyordur mutlaka" dedi.

Ateş edenlerden birinin Baran Yılmaz'ın ta kendisi olduğunu, hatta nerede saklandığını da tahmin ettiğimi bilseler, nasıl tepki verirlerdi acaba? Madem dosyadan bizi el çektirmediler, kendi işimizi kendimizin görmesine de itiraz edeceklerini zannetmiyordum. Bu da benim Ahmet Saygun'a bi' kıyağım olsun!

"Mümtaz girsin sorguya" dedi savcı.

Mümtaz zafer kazanmış edasıyla teşekkür etti. Savcı yanımızdan gidince Mümtaz'a, "Ulan inek, Cemşid'in nezarette olduğunu niye hemen Ahmet Saygun'a yetiştiriyorsun?" diye hırladım.

Mümtaz telefonu çalınca, bunu fırsat bilip kaçarcasına yanımdan uzaklaştı. Serdar'ı çağırdım, fısıldayarak, "Ateş edenlerden biri Cemşid'in oğlu Baran'dı. Mustafa'yı ara, hemen Emniyet'e gelsin. Bu gece operasyona çıkacağız. Bu herifler Gülsuyu'ndaki o evde saklanıyor olabilirler" dedim.

"Abi biz üçümüz nasıl çatışırız teröristlerle? Duman oluruz! "

Gözüm telefonla konuşan Mümtaz'a kaydı. Yüzü düşmüştü.

"Önce orada olduklarından emin olalım, destek çağırırız. Böylece, Mümtaz'dan önce işi bitiririz. Bu Cemşid o evin yerini biliyorsa, Mümtaz onu mutlaka konuşturur."

Mümtaz telefonu kapattığında az önceki o neşeli hâlinden eser kalmamıştı. Neyse, şimdi Mümtaz'ın ruh hâlini analiz edecek vaktim yoktu. Hemen otomobillere atlayıp olay mahallinden ayrıldık.

9

Sabaha karşı saat üç gibi Emniyet'e geldik, lojistik deposundan çelik yelekleri alarak yola koyulduk. Köprüden sonra yine Çayırbaşı'ndan D-100 Karayolu'na indik. Sabahın bu saatinde yolda tek tük arabalardan, gazete ve çöp kamyonlarından başka araç yoktu. Serdar basabildiği kadar basıyordu. Göztepe, Bostancı, Küçükyalı'yı beş dakikada geride bırakarak Maltepe'ye ulaştık. Bu gece Çayırbaşı-Göztepe arası bir kilometrelik yolu yarım saatte geçtiğimizi düşününce kendi kendime, "Ah, güzel İstanbul! Uykudayken aşkların güzelisin" diye mırıldandım.

Gülsuyu Köprüsü'nün üzerinden geçerek semte girdik. Her on metrede bir türemiş marketleri, yediğin anda soluğu acil serviste alacağın çiğ köftecileri, nalburu, beşinci sınıf mobilyacıyı, fırın ve pastaneyi geride bıraktık. Sadece fırın ve pastanenin ışıkları yanıyordu. Poğaçalar ve ekmekler sabahın ilk ışıklarında yollara dökülecek olan Gülsuyu ahalisine ucuz kahvaltı için pişiyordu. Serdar bizi boktan bir sokağa soktu. Boktan apartmanların arasından geçtik, bazı apartmanların giriş katlarında oto tamirci, muslukçu tabelası olan ama viraneye dönmüş, kullanılmayan dükkânlar vardı. Bir dükkânın önünde döküntü bir icari araç, başka bir apartmanın önünde arka tamponu olmayan bordo renkli bir Doğan SLX yatıyordu. Yolun kenarındaki çöp konteynerleri ağzına kadar doluydu. Sıska kediler rızklarını çıkarmaya çalışıyorlardı. Binalar yıkık dökük tü. Hemen hemen her balkonda çanak anten vardı. Köşeden sola dönecekken siyah Mercedes minibüsü fark ettik. Önünde durduğu apartmansa aradığımız apartmandı.

"Girme, girme, devam et!" dedim Serdar'a.

"Bunlar TEM değil" dedi Mustafa.

Az ileriden manevra yaparak geri döndük, arabanın burnu sokağın başına gelecek şekilde, iki kamyonetin durduğu ufak bir arsanın kenarında, kamyonetleri siper yaparak durduk. Motor çalışır vaziyetteydi, farları söndürdük. Çok beklemedik. Baran ve arkadaşı ters kelepçelenmiş vaziyette iki kişi tarafından kapının önüne çıkarılıp yaka paça minibüse tıkıldı. Minibüs hareket etti, önümüzden sola dönerek marketlerin olduğu anacaddeye doğru gözden kayboldular. Peşlerine takıldık.

"TEM değilse kim bunlar abi, savcı TEM'le bize vermedi mi bu dosyayı?" dedi Serdar.

"Burnuma kötü kokular geliyor" dedim.

"Benim de" dedi Mustafa.

Telefonu çıkarıp Mümtaz'ı aradım, çaldı çaldı açmadı.

D-100 Karayolu İstanbul yönüne saptılar. Yaklaşık bir kilometre geriden takip ediyorduk. Kozyatağı'na gelince D-100'den çıkarak TEM'e girdiler, ikinci köprüye gideceklerdiye düşünürken Ümraniye-Şile sapağından tekrar çıktılar. Beşiktaş'ın Nevzat Demir tesislerinin önünden geçtik, Çekmeköy çıkışını da geride bıraktıktan sonra Şile istikametine devam ettik. Yolda tek tük araçlar olduğu için epey birgeriden takip ediyorduk. Taşdelen'i de geçtik. Yavuz Sultan Selim Köprüsü'nün girişini de geride bıraktıktan sonra yerleşim yerlerinin yerini ormanlar aldı. Şile'ye gidiyorduk. On dakika daha gittikten sonra minibüsün fren lambaları yandı. Hayır Şile'ye gitmiyorduk. Anayoldan çıktılar. O noktaya gelince dar şase bir yolun ormanın içlerine doğru gittiğini gördük. Biz de girdik.

"Farları kapat" dedim.

Farlar sönünce etraf zifiri karanlığa gömüldü. Serdar yolu görebilmek için cama iyice yapıştı. Yol bir inşaatın önünde son buluyordu. Fabrika inşaatı gibi bir şeydi ama

metruk görüntüsünden uzun zamandır el sürülmediği anlaşılıyordu. İnşaatın yan tarafında koca bir hangar vardı. Minibüs hangarın önüne park etmişti. Fark edilmemek için Serdar arabayı yoldan çıkardı, bir süre sarsılarak, zıplayarak ilerledik, sote bir yer bulunca durduk. Arabadan indik, dışarıda çıt yoktu, kapıları sessizce kapattık, bagajı açtık, kabanlarımızı aldık, hava buz gibiydi, rüzgâr götümüze kadar donduruyordu. Çelik yelekleri giydikten sonra kabanları tekrar üzerimize geçirdik. Silahları çıkardık, mermileri sürdük. Ağaçların arasından hangara doğru eğilerek ilerledik. Her taraf vıcık vıcık çamurdu.

"Cep telefonlarınızı sessize alın" diye uyardım.

İnşaat alanına gelince saklandığımız yeşilliklerden toprak zemine çıktık. Kırık dökük pencereler en az üç metre yukarıda olduğundan ve üçümüz birbirimizin üzerine tırmanarak kule kuramayacağımıza göre içeriyi görme şansımız yoktu. Sessizce hangarın arka tarafına dolaştık. Demir bir kapı daha vardı ve bence kilitli olması için hiçbir neden yoktu. İçeri girdiğimizde tam bir viraneyle karşılaştık. Konuşma sesleri yankılanıyordu. İçerisi dışarıdan daha soğuktu. Üst üste yığılmış demirler, kalaslar, onlarca çuval, demir bloklar, paslanmış iş makineleri, bol bol toz, bol pislik... hapşırırsam sıçardık!

Hangarın ortasında üç adam sandalyeye ters kelepçe yapılmış vaziyette oturtulmuştu. Cemşid en baştaki sandalyedeydi. Ulan, Cemşid'in burada ne işi vardı? Adamı Emniyet'ten nasıl çıkarmışlardı? Ağrıları azmış olacak ki yüzü acı içindeydi. Eh, Mümtaz avucunu yalayacaktı! Cemşid'in yanındaki sandalyede Baran oturuyordu. Onun yanındaysa tanımadığım yirmi yaşlarında bir genç vardı. Baran'la birlikte Tayfun Gören'i temizleyen herif değildi bu. Ulan, yoksa İsmail miydi? Ah Fatma Teyze, dediğin gibi torunun bok yoluna gitmek üzere.

Liderleri olduğu tavırlarından, hareketlerinden belli olan iriyarı herif, siyah deri kaban giymişti. Güneş gözlükleri taktığı için gözlerini göremiyorduk. Yanağındaki derin bıçak yarası izi fark edilir biçimde çenesine kadar iniyordu. Saçları gür siyahtı ve gür bıyığının uçları çenesine doğruydu. Arkada duran diğer ikisiyse orta boylu, saç sakal karışmış, terörist kılıklı tiplerdi. Onların üzerinde de eski parkalar vardı. Parkaların altlarından bellerindeki akreplerin uçları görünüyordu. Cep telefonumu çıkararak olan biteni kaydetmek için video konumuna getirdim.

İriyarı olan, Baran'a yaklaştı.

"Bana Cellat, derler" dedi.

"Çok korktum."

"Eylemi birlikte yaptığın arkadaşının adını ve saklandığı deliği söyle bakalım" dedi sert bir sesle.

"Bok söylerim."

Cellat, Baran'ın suratına öyle bir yumruk çaktı ki, Mike Tyson bile bu yumrukla nakavt olurdu. Baran da oldu zaten. Yumruğun etkisiyle sandalyeyle birlikte arkaya doğru uçunca kafasını zemine çarptı. Yüzünü buruşturdu ama bağırmadı.

"Kaldırın şunu."

Cemşid panik içinde oğluna bakıyordu. "Barannn, iyi misin oğlum" dedi.

"Yok bir şeyim baba."

Baran'ı sandalyeyle birlikte tekrar ayağa diktiler. Dudağı patlamıştı, burnundan kan boşalıyordu ama sırıtıyordu.

Cemşid, "Biz bir şey bilmiyoruz" dedi yalvaran bir sesle.

Cellat, Baran'ın kanlı çenesini pençeleriyle kavrayarak, "Şefik Gören'i sen mi öldürdün?" diye sordu. Sertçe çenesini bıraktı.

Baran yine nefretle, "O zevki tadamadım" diye bağırdı.

"Öyleyse İsmail öldürdü!" diyerek üçüncü sandalyede

oturan gencin başına yöneldi Cellat. Böylece onun Fatma Teyze'nin torunu sinirli İsmail olduğu kesinleşti.

"Sen mi öldürdün Şefik Gören'i?" dedi.

"Onun bu işlerle ilgisi yok" diye bağırdı Baran.

İsmail, "Biz öldürmedik, öldürseydik söylerdim, sizden mi korkacağım" dedi ama korkuyordu, hatta tir tir titriyordu.

Cellat, tekrar Baran'ın başına geçti, ona doğru eğildi. "Bak, eğer her şeyi anlatır, eylemi gerçekleştirdiğin arkadaşlarının kim olduklarını, saklandıkları yeri söylersen, canınızı yakmadan sizi Emniyet'e götürüp teslim edeceğiz. Babanı serbest bırakacağız. Hatta babana şöyle güzel bir takım elbise alacağım. Jilet gibi. Ayakkabı da alacağım. Parlak. Şimdi, söyleyin bakalım arkadaşlarınızın yerini?"

"Yarrağımı söylerim" dedi Baran.

Cellat'ın eli beline gitti, tabancasını çıkardı, mermiyi sürdü, namluyu Cemşid'in alnına dayadı, tetiği çekti. Silah sesi hangarda yankılanırken Cemşid'in başı alnında kurşun deliğiyle geriye düştü. Babasının kanları Baran'ın yüzüne sıçradı. Baran babasının ölüsüne bakakaldı. "Babaaaaa!" diye feryat etti.

"Şimdi tekrar soruyorum, arkadaşlarınız nerede saklanıyor?" dedi silahı beline sokarken. "Unutma, bu silah tekrar çıkarsa, tekrar patlar" dedi İsmail'e bakarak.

İsmail korkuyla ve yalvaran gözlerle Baran'a bakıyor, bir şey söylemesini bekliyordu.

"Hepsini tek tek infaz edecekler" dedi Mustafa.

"Harekete geçiyoruz, yoksa bizim cinayet faili meçhul kalacak" dedim.

Video kaydını durdurdum, telefonu cebime attım, silahlarımıza sarıldık.

"Polis! Kıpırdamayın" diye bağırarak ortaya çıktık.

İkisi ellerini bellerindeki akreplere götürürken Serdar

ve Mustafa, "Hop hop hop!" diye bağırarak silahlarını doğrulttular. Herifler öylece kaldı.

"Hareket edeni zımbalarım" dedi Serdar.

"Siz de kimsiniz ulan!" diye bağırdı Cellat şaşırarak.

"Kaldırın ellerinizi. Kaldırın!" diye bağırdım.

Dediğimi yaptılar.

"Ne polisisiniz ulan siz?" dedi Cellat.

"Ulanlı mulanlı konuşma. Cinayet Büro" dedim.

"Cinayet Büro mu? Ne sikime buradasınız ulan?" dedi gülerek. "Bizi mi takip ettiniz?"

"Bu zanlıları biz alacağız."

"Başka isteğin?"

"Şimdi uzaklaş yanlarından. Hadi hadi, çabuk."

"Sen bizim kim olduğumuzu biliyor musun?"

"Ya çetesinizdir ya da kontrgerilla. Sizden çok var. Kurtlar Vadisi'nde Pala, Eşkıya Dünyaya Hükümdar Olmaz'da İki gözüm İshak, var da var..." dedi Serdar.

"Burası film seti değil. Başına çok büyük iş açıyorsun."

"Kes sesini, şöyle geç" diyerek namlunun ucuyla işaret ettim.

"Silahlarınızı yere atın" dedi Serdar.

Adamlar akrepleri bellerinden çıkartıp yere bıraktılar.

"Tabancaları da!"

Bellerindeki tabancaları da çıkarıp yavaşça yere koydular. Bizimkiler yerdeki mühimmatı topladı.

"Kelepçelerin anahtarlarını verin!" dedim.

Hiç hareket olmadı.

"Anahtarlar!" diye bağırdım.

Yine hareket olmayınca tabancamın kabzasını Cellat'ın burnuna gömdüm. Burnundan kan boşalırken, sendeledi, birkaç adım geri gitti, yüzü buruştu. Gözlük gözünden düşmediği için bana bakan o gözlerdeki nefreti göremiyordum. Adamlarına anahtarları vermesini başıyla işaret etti.

İçlerinden biri anahtarları yere attı. Serdar anahtarları

alarak Baran ve İsmail'in kelepçelerini çözdü, Cemşid'i çözmemize gerek yoktu. İkisini sandalyeden kaldırarak tekrar ters kelepçeledi. "Yürüyün lan!" diyerek kapıya doğru itekledi.

"Çok yanlış yaptın Başkomiser Galip. Onlar terörist. Başınız büyük belada" diye tısladı Cellat.

"Demek adımı biliyorsun, senin adın ne?"

"Çok yakında öğreneceksin."

"Onları adalete teslim edeceğim. Gerisi umrumda değil."

"Umrunda olacak" dedi gülerek.

Burnu kanamaya devam ediyordu.

Mustafa, Cemşid'i göstererek, "Amirim bunu ne yapacağız?" dedi.

"Boş ver onu. Biz alacağımızı aldık."

"Babamı almadan beni şuradan şuraya götüremezsiniz" diye bağırdı Baran.

Serdar, Baran'ı itekleyerek, "Canlısı kıymetli değildi de, şimdi ölüsü mü kıymetli oldu? Onu babanı buralara sürüklemeden düşünecektin! Yürü" diye bağırdı.

Mustafa çıkarken, "Kusura bakmayın arkadaşlar, bu teröristleri sizden almak zorundaydık, burnunuza çok üzüldüm" demez mi Cellat'a!

Ağız burun girecektim Mustafa'ya, kendimi zor tuttum. Bu heriflerin önünde rezil etmek istemedim.

"Geri zekâlı mısın sen?" dedim dışarı çıkarken.

"Ne bileyim amirim, bu teröristler için adamın burnunu kırdık."

"Yürü be, yürü."

Minibüsün tekerlerine birer tane sıktıktan sonra aceleyle otomobilin başına geldik, Baran ve İsmail'i arka koltuğa tıktık, Mustafa yanlarına geçti, Serdar direksiyona, ben de ön koltuğa oturdum. Hoplayıp zıplayarak geri geri giderek şase yola çıktık. Bu sefer farları açarak topukladık.

"Başın sağ olsun" dedim Baran'a.

Cevap vermedi.

İsmail, "Şimdi o katiller Cemşid Amcamı kim bilir nereye gömecekler, yaptıkları yanlarına kalacak" dedi.

"Adam yıllarca depolarda sürünmüş, hayırlı evladı sayesinde alnına yedi kurşunu. Allah rahmet eylesin, kurtuldu" dedim.

Serdar dikiz aynasına bakarak, "Siz öldürmüyor musunuz ulan insanları, Tayfun ve Şefik Gören'i dedem mi öldürdü?" dedi.

"Yıkın amına koyayım, Şefik Gören cinayetini de bize yıkın. Başka çözemediğiniz varsa, onları da yıkın."

"Küfür etme" dedim.

"Ne yıkacağız lan, zaten siz öldürdünüz" dedi Mustafa.

"Biz öldürmedik" dedi İsmail.

"İsmail sus" dedi Baran. "Tamam lan, Şefik Gören'i de biz öldürdük amına koyayım."

"Abi niye suçu üzerine alıyorsun, biz mi öldürdük?"

"Biz öldürdük amına koyayım."

Sabaha karşı Gayrettepe Emniyet'e ulaştık. Bütün gece ayakta olduğumuz için gözümden uyku akıyordu. Baran ve İsmail'i nezarete tıktıktan sonra ne olur ne olmaz diye bir memur diktim başlarına.

Serdar, "Abi kahvaltı yapalım mı?" diye sordu.

"Ben biraz kanepede kestireceğim. Simit al bana. Mustafa'ya da söyle, bir süre gözüme gözükmesin."

"Söylerim abi" dedi gülerek.

Odaya çıkınca tam parkamı çıkartıyordum ki, telefonum çalmaya başladı.

"Hay sikeyim..."

Açtım.

"Galip, ben Macit Göktuğ. Hemen yanıma gelmeni istiyorum."

Sevgili Emniyet Müdürü'müzün sesi derin dondurucu kadar soğuktu.

Ulan bir rahat yoktu ha! "Bir saat sonra gelsem, olur mu amirim" dedim.

"Ben Türkçe konuşmuyor muyum, hemen diyorum sana!" dedi, bu sefer sesi kutuplardan geliyordu. Bu herif beni şimdi niye çağırıyordu ki, dün gece olan bitenler kulağına mı gitmişti acaba?

Çıkmadan Ahmet Saygun'un odasına baktım, gelmemişti. Telefonla aramaya da üşendim. Serdar'ın getirdiği simidi yolda yedim. Sabah trafiği nedeniyle E5 karayolu yükünü almıştı. Çağlayan'ı, Sütlüce'yi milim milim, Haliç Köprüsü'nüyse adım adım geçtim. Köprüden çıkınca yol biraz açıldı, Merter yönü yine tıkalıydı ama bunu umursamadım, çünkü Aksaray sapağından girerek trafikten yırttığımı sanıyordum, ki Vatan Caddesi'ndeki korkunç trafiğin içine düşene kadar. Halbuki metroyu kullansam çoktan Emniyet'e gelmiştim. Acı çekmeden. Kan beynime çıkmadan. Hacı Osman metrosuyla Gayrettepe'den Yenikapı'ya, oradan aktarmayla Atatürk Havalimanı metrosu, iki istasyon sonra Emniyet. Arabayı kullanmamayı ciddi ciddi düşünmeye başladım. Küfür ederek Emniyet binasına varmayı başardım. Sekreter Emniyet Müdürü'ne geldiğimi haber verdi. İçeri girdiğimde Macit Göktuğ bana kızgın gözlerle bakıyordu. Oturmamı işaret etmedi bile.

Dik bakışlı, alnı açık, bir tek beyazı olmayan siyah boyalı saçları seyrek olmasına rağmen yanlardan kulaklarının hizasına kadar uzamış, badem bıyıklı, kanca burunlu, çirkin bir herifti. Koyu mavi takım elbise, beyaz gömlek giymişti. Koyu lacivert kravatı mendiliyle uyumluydu. Parmağında koca taşlı bir yüzük vardı.

"Tebrik ediyorum seni" dedi alaycı bir tavırla. "Dün gece bütün işin içine sıçmışsınız."

Aynı öfkeyle devam etti.

"Sen kendini ne zannediyorsun da, gidip sorgu sırasında zanlıları kaçırıyorsun, bir de üstüne sıkıyorsunuz?"

"Biz kimseye sıkmadık amirim."

"Tekerleklere sıkmışsınız."

Dalga geçip geçmediğini anlamak için yüzünde bir gülümseme aradım ama yoktu. Dalga geçmiyordu.

"Hangi sorgu, ben sorgu falan görmedim, benim gördüğüm bir kişi infaz edildi, diğerleri de sırasını bekliyordu. Sorgulanan kişilerden biri Görenler cinayet soruşturmasının zanlısıydı."

"O soruşturmaya TEM bakıyordu, size ne oluyor?"

"O dosyaya biz de bakıyoruz."

"Kim diyor?"

"Savcı diyor."

"Niye benim haberim yok?"

"Ben nereden bileyim. İnanmıyorsanız sorun savcıya."

"Neyse ne işte!" dedi elini sallayarak. "Dosyayı dün gece TEM'den aldım. Artık dosya sizde de değil."

"Bundan savcının haberi var mı?"

"Sana ne? Bak başkomiser" dedi işaret parmağını bana tehdit edercesine göstererek. "Bir daha bu meseleye burnunu sokarsan, yakarım memuriyetini! Meslek hayatını bitiririm!"

"O adamlar dün gece cinayet işlediler. Zanlılardan birinin babasını suçsuz yere öldürdüler."

"Sen bana teröristleri mi savunuyorsun!" diye kükredi ellerini açarak.

"Teröristleri savunmuyorum, onları adalete teslim etmeye çalışıyorum."

"Üzerine vazife olmayan şeylere karışma!" dedi işaret parmağıyla beni tekrar uyararak.

"Cemşid'in nezarette kaydı var, kamera görüntüleri var, onu nezarete götürmesi için teslim ettiğimiz polisler var" dedim. "Onları ne yapacaksınız?"

Tam cep telefonumda infazın kaydı da var diyordum ki çenemi tuttum.

"O bahsettiklerinin hiçbiri yok."

"Pardon, düşünemedim. Minareyi çalan kılıfını hazırlar tabii."

"Ağzından çıkanı bil de konuş!"

"Bir şey soracağım. Kim bu adamlar?"

Elini masaya vurunca masa titredi. Bakışları düşmancaydı. Ne olur ne olmaz diye tabancamı rahat çekebilmek için elimi belimin hizasına indirdim.

"Bu işler senin boyunu aşar başkomiser, sen git aile içi cinayetlerle filan ilgilen. Kocaları tutukla. O getirdiğin zanlıları değil sorgulamak, yanlarına bile yaklaşamazsınız. Çık şimdi!"

"Onları da mı infaz edeceksiniz?"

"Çık, dedim!"

Sinirden elim ayağım titriyordu. Odadan çıkınca Serdar'ı aradım, kayıt defterinde Cemşid'in kaydının olup olmadığına bakmasını, eğer yoksa güvenlik kameralarından nezarete konduğunun görüntülerini kontrol etmesini söyledim. Şimdi ben bu pezevenge mi, yediğim fırçaya mı, boşu boşuna çektiğim trafiğe mi, neye söveyim?

Emniyet Müdürü'nün de çeteyle ilişkide olduğu belliydi. Kim bilir daha kimler vardı buzdağının altında? Yıllardır bu sistem işliyordu ama biz Cinayet Büro olarak işlerin hep dışında kalmıştık. İlk defa yolumuz bu çetelerle kesişiyordu.

Unkapanı köprüsünün üzerindeyken Ahmet Saygun aradı, gelir gelmez yanına gelmemi emretti. Şişhane'ye tırmanırken Serdar aradı, Cemşid kayıt defterine kaydedilmemişti, kamera görüntülerindeyse nezarethaneye konduğunu gösteren görüntülerin olmadığını söyledi. Nezarette Cemşid'in başına diktiğimiz memur da izne çıkmış. Cemşid diye biri Emniyet'e hiç getirilmemişti. Onu Emniyet'e getiren polislere bir şey sormaya gerek bile yoktu. Cep telefonumdaki video kaydı bizim en önemli sigortamız olmuştu. Tepebaşı'nı geçip Tarlabaşı Bulvarı'nda Mümtaz'ı aradım.

"Günaydın Galip."

"Dün gece niye açmadın telefonunu?" diye hırladım.

"Sabahın dördünde aramışsın. O saatte genelde uyuyorum."

"Oğlum bir kere de doğruyu söyleyin lan. Bir kere!"

Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Dün gece olay mahallinde Emniyet Müdürü aradı Galip, Görenler dosyasını bizden aldı, bu yüzden canım sıkıldı. Kusura bakma, açmadım."

Taksim'den tünele girdim.

"Savcı mı lan bu herif dosyaları alıyor veriyor! Bizden de aldı. Sen savcıyla konuştun mu?"

"Konuştum. Dosyayı Ankara'ya göndereceklermiş. Orası ilgilenecekmiş."

"İlgilenen çoktan ilgilendi bile."

"Ne demek istiyorsun?"

"Geçti Bor'un pazarı. Haydi eyvallah."

"Dur lan kapatma."

Telefonu yüzüne kapattığımda Tamirhane'yi geride bırakmıştım. Israrla çaldırmasına rağmen açmadım.

Rumeli Caddesi'nin önündeki trafik ışıklarından geçerken yeni bir soruşturma için yakın bir zamanda tekrar buraya geleceğimi elbette bilmiyordum. Emniyet'e dönünce dosdoğru Ahmet Saygun'un yanına çıktım.

Ahmet Saygun, Macit Göktuğ kadar sinirli değildi. En azından oturmamı işaret etti.

"Az önce Emniyet Müdürü aradı. Dosyayı bizden aldığını söyledi. Zaten bizde olduğunu da senden öğrenmiş. Bir daha işlerine burnumuzu sokarsak memuriyetimizi yakmakla tehdit etti. Adam benim de her şeyden haberim olduğunu sanıyor. Senin benden gizli iş çevirdiğini tahmin etmiyor."

"Olaylar çok hızlı gelişti amirim. Kusura bakmayın. Haber veremedim."

Bir şey söylemedi. Biraz üzgündü.

"Bu dosyanın sizin için çok önemli olduğunu bildiğimden çetenin peşinden gittim" diyerek ufaktan biraz yağlama yaptım. "Ancak iş umduğumuzdan derin çıktı."

Olan biteni anlattım. Video kaydını da izlettirdim, kaydı telefonuna gönderdim.

"Bu adamlar bildiğimiz kontrgerilla amirim. İçlerinde kim bilir kimler var?" dedim. "Hani bunların kökleri kazınacaktı? İçlerindeki istihbaratçılar, askerler, terör örgütü itirafçıları, aşiret reisleri tek tek ayıklanacaktı?" diye devam ettim.

"Bunlar tehlikeli adamlar Galip. Adam öldürmek çekirdek yemek gibidir onlar için. Devlet de arkalarında olunca kendilerini çok daha güçlü ve dokunulmaz hissederler. Bugüne kadar çok adam öldürdüler. Çok adam gömdüler. Memleketin toprağını eşelesen, yarısından bunların sorgulayıp infaz ettikleri kurbanlar çıkar. Siz teröristlerin karşısında bu adamların cakasını bozmuşsunuz. Araştırdım, bu Görenler İnşaat'ın yukarıdakilerle çok yakın ilişkileri varmış. Geçen yıl yangının olduğu Zeytinburnu'ndaki rezidans inşaatlarının arazisi, TOKİ'nin açtığı ihaleyle bunlara verilmiş. Diğer firmaların verdikleri teklifler ihale şartlarını yerine getiremedikleri için reddedilmiş. Aslında bu bölge turizm alanıymış. Bu yıl da Ataköy sahilde yeni yapılaşmaya açılacak olan başka bir bölgeden parsel sözü almışlar. Şimdi bu kardeşler öldürülünce ve işin içine örgüt de girince, yukarısı bu işe hassasiyet gösterdi" dedi.

Ahmet Saygun katilleri yakalayıp Emniyet Müdürlüğü'ne oynamayı hayal ederken az kalsın koltuğundan olacaktı. Şimdi koltuğuna dört elle sarılmıştı. İzin isteyerek odadan çıktım. Bundan sonra kendi cinayetlerimize bakacaktık. Dosya bizden alınmıştı. Baran'ı da, İsmail'i de sorgulayıp geberteceklerdi. Fatma Teyze adına üzüldüm ama bir yandan da üzerimden yük kalkmıştı. Şefik ve Tayfun Gören kardeşler sonsuza kadar hayatımdan çıkacaktı.

Bizimkilerin odasına girdim, Mustafa'ya ters ters baktıktan sonra telefonumu çıkarıp ne olur ne olmaz diye videoyu Serdar'ın telefonuna gönderdim.

"Sakla bu kaydı."

"Tamam abi."

"Haa, bu arada, dosyayı bizden aldılar. Hayırlı olsun" deyip çıktım.

İKİNCİ BÖLÜM

1

Sinan fırsat buldukça Pendik sahilde bulunan beş yıldızlı otelin yarı olimpik kapalı yüzme havuzunda bir saat yüzüyordu. Ocak ayının ikinci haftası o pazartesi günü de havuzdaydı. Son turu da yüzdükten sonra havuzdan çıktı. Kurulandı, şezlonga uzandı. Yorulmuştu. Hiç ara vermeden yirmi beş metrelik havuzda kırk tur kulaç atmıştı, ki bu bir kilometre demekti. Havuzun diğer tarafındaki şezlonglara uzanmış yirmili yaşlarda iki güzel genç kız gözleriyle Sinan'ı yiyorlardı. Sinan yüzerken de üzerinde gezinen bakışları fark etmişti. Sinan kızların ilgisine alışık olduğu için her zamanki gibi *cool* tavırlarla havlularını toplayarak sıcak, klor ve nemin boğduğu havuzdan çıkarken kızlar kıkırdayarak önünü kesti. İkisinin de üzerinde ufacık bikiniler vardı. Vücutları ince ve zarifti. Memeler silikonla desteklenmişti ve bir evin terası kadar büyüktüler. Saçlar sarı ve kızıldı.

"Merhaba Sinan Bey, çok güzel yüzüyorsunuz."

"Merhaba" dedi Sinan aynı *cool* tavrını sürdürerek. "Teşekkür ederim" derken hafifçe tebessüm etti.

"Biz de bu havuza bugün gelmeye başladık. İyi ki de gelmişiz. Ben Simge, arkadaşım da Bahar. Sizi görünce gözlerimize inanamadık."

"Rüyada mıyız diye birbirimizi cimcikledik" dedi kızıl saçlı Bahar.

"Sizinle konuştuğuma göre, rüyada değilsiniz."

"Eğer bir imza verirseniz, gerçek olduğunuza inanırız" dedi Simge.

Simge'nin kırmızı ruju uzatmasıyla iki kız aynı anda memelerini zor zapt eden bikinilerinin üstlerini indirdiler. Sinan çok doğal bir şey istemişler gibi, bir kitabın ilk sayfasına imza atıyormuşçasına, kendilerini ona teslim eden memeleri avucuyla altlarından tutarak kaldırdı, silikonları patlatmayacak biçimde hafifçe sıktı, üzerlerine imzasını attı.

"Oldu mu?" dedi ruju geri verirken.

"Harika oldu" dediler.

"Dikkat edin suda silinmesin."

"Bu silinmeyen ruj" dedi Simge.

Sinan duşların olduğu bölüme geçti. Duşta uzunca bir süre kalarak ılık suyun keyfini çıkardı. Banyo havlusunu beline sarıp aynanın karşısında saçlarını kuruttu, fit vücuduna ve bebeksi yüzüne beğenerek baktı, simsiyah gür saçlarını taradı, soyunma odasına girdi. Kadife pantolonunu, kazağını, kabanını, botlarını giydi, beresini başına geçirdi, mayosunu, havlusunu, bonesini, yüzücü gözlüğünü çantasına tıktı, çantayı da omzuna asarak lobiye çıktı, otelin kapısının önünde vale onu görünce otoparka koştu. Hava çok soğuktu, gökyüzünde insanı melankoliye sokacak kadar kara bulutlar birbiri içine geçmişti ve şiddetli yağmur yağıyordu. Sert esen rüzgâr, yağmuru Sinan'a doğru savuruyordu. Biraz sonra vale cipi Sinan'ın önüne çekti. Sinan çocuğa bahşişi vererek cipe bindi. Kalorifer ve silecekler çalışıyor, sekiz silindirli motor hareket etmek için homurdanıyordu, telefonu çalmaya başladı. Arayan Güniz'di.

"N'aber Sinan?"

"İyiyim Güniz. Havuzdan çıktım, eve dönüyorum."

"Ohh valla, hayat sana güzel. Yarın seni ajansa bekliyorum."

"Niye?"

"Yeni bir dizi projesi geldi. Senaryoyu okudum, çok beğendim. Tam sana göre bir rol oğlum. Adamlar tanınmış bir yüzle çalışmak istiyorlar. Para bol. Seni söyledim, hoşlarına gitti. En son oynadığın diziyi de izlemişler. GSM firmasıyla reklam anlaşması yaptığımızı da duymuşlar. Yarın sizi tanıştırmak istiyorum."

"Başrol değilse ilgilenmiyorum."

"Tabii ki başrol."

"Eyvallah. Kaçta geleyim?"

"Öğlen burada ol. Birlikte yemeğe çıkacağız."

"Anlaştık."

Cip hareket edince homurdanan motor kendine geldi. Pendik sahil yoluna çıkınca gücünü göstermeye başladı. Yağmur görüş alanını çok kısaltmıştı ama sahil yolu boştu. Sinan süratini artırırken motorun hakkını veriyordu. 4x4 hız kazanırken ıslak asfalta yapışıyordu. Cevizli sapağına yaklaşırken yavaşladı, motorun homurtusu biraz azaldı, sapaktan girip sahil yolundan ayrıldı, ilerideki dört yolda bulunan benzinlikten sağa dönerek Dragos'a saptı, hafif rampayı tırmanarak anaokulunu geçti ve sağlı sollu irili ufaklı villaların bulunduğu caddede ilerledi. Yağmur hızını azaltmıştı. Siyah bulutlar hafif aralanmış, aradan sızan gün ışığı hayalet gibi belli belirsiz gözüken Prens Adaları'nın üzerine aydınlık yaymaya başlamıştı. Villasının olduğu çıkmaz sokağa girdi. Sokak dik bir yamacın önünde son buluyordu. Sokağın iki tarafında karşılıklı ikişer villa vardı. Yamacın başındaki ilk villa Sinan'a aitti. Cipini bahçeye soktu. Homurdanan motor susunca etraf sessizliğe büründü. Terasla birlikte üç katlı olan bu villa Dragos'un tepesinde her yere kuşbakışı hâkimdi.

Telefon çalmaya başladı. Gizem'in aradığını görünce Sinan'ın yüzü düştü.

"N'aber sevgilim?" dedi Gizem.

"İyilik" dedi spor çantasını alıp cipten inerken.

"Havuzda mıydın?"

"Evet."

"Geleyim mi akşama, sevişiriz."

"Daha dün gece seviştik ya kızım. Bir nefes aldır insana."

"Dayanamıyorum Sinan, suç mu?"

"Bugün suç! Yorgunum."

"Öyle zırt pırt partiler verirsen yorulursun tabii. Saat dokuz gibi geleceğim."

Telefonu kapattı.

"Çattık be!" dedi Sinan homurdanarak. "Ne zormuş ünlü olmak ya, her gün seviş, her gün seviş!"

Salon çok büyüktü ama domuz sürüsü geçmiş kadar dağınıktı. Koltukların yastıkları yerlerdeydi, içki şişeleri, bardaklar sehpanın üzerine yığılmıştı, hatta etrafa saçılmıştı. Kül tablaları bir tümene yetecek kadar sigara izmaritiyle doluydu. Ağır bir sigara, esrar ve içki kokusu sinmişti. Yerde halı yoktu. Panjurlar yarı yarıya kapalı olduğu için ev kasvete boğulmuştu. Üst katttaki yatak odasına çıktı. Büyük bir oda, pencerenin karşısındaki duvarı kaplayan aynalı giysi dolabı, komodin, ebeveyn banyosu. Işığı yaktı, çantayı banyoya attı, cüzdan ve cep telefonunu komodinin üzerine bıraktı, üzerindekileri çıkarıp giysi dolabına koydu, dolabın alt rafından eşofman ve tişörtünü alıp giydi, mutfağa indi. Mutfak tezgâhı da dağınıklıktan nasibini almıştı. Tezgâhın üstü içki şişeleri, kirli bardak ve tabaktan geçilmiyordu. Buzdolabından bir bira aldı. Eliyle şişenin kapağını açtıktan sonra kapağı tezgâha fırlattı. Birayı yudumlayarak salona geçti. Evin dağınıklığını dert etmiyordu; yarın temizlik firması elemanları evi yola getirilerdi. Kanepeye oturdu, sehpanın üzerindeki şişeleri kenara iterek ayaklarını uzattı. Kumandayla du-

vardaki dev televizyonu açtı, birasını yudumlarken bahçe kapısının camı tıklatıldı.

Sinan kalktı, duvardaki düğmeye basıp elektrikli panjuru kaldırdı, gelen kişinin kim olduğunu görünce, bahçe kapısını açtı ve soğuk bir sesle, "Ne işin var burada, hangi yüzle geliyorsun?" dedi.

"Lütfen açıklamama izin ver Sinan."

"Söyleyeceklerin umurumda değil."

"Lütfen Sinan, çok pişmanım."

"Yaptığın arkadaşlığımıza yakıştı mı?"

"İntihar edeceğim."

Sinan sinirli sinirli bir süre arkadaşına baktıktan sonra kenara çekilerek içeri girmesine izin verdi.

Kanepeye oturdular.

Sinan duygusuz bir sesle, "Eeee, dinliyorum seni?" dedi.

"Dün gece parti mi vardı?"

"Sana ne!"

"Senden çok özür dilerim Sinan, gerçekten. Çok saçma bir iş yaptım. Biliyorsun, o kampanya benim için çok önemliydi. Seni seçtiklerini öğrenince aklım başımdan gitti. Kendimi sizin ajansın kapısında buldum."

"Sana kaç kere söyledim, tanınmak için o reklam kampanyasına ihtiyacımızın olmadığını! Zaten bir sürü dizilerde oynuyoruz, bir sürü hayranımız var, reklamlara çıksak ne olur, çıkmasak ne olur!"

"Haklısın. Düşünemedim."

"Defalarca aradım seni, niye açmadın telefonlarımı?"

"Yüzüm yoktu. Çok utanıyordum."

"Ajansta öyle bağırıp çağırınca Güniz'in bu işten vazgeçeceğini mi zannettin? Demek ki, benimle gizliden gizliye rekabetteymişsin."

"Egoma yenik düştüm. Kaybetmeyi kabullenemedim."

"Hem ne o tehdit mektubu filan nedir, salak mısın sen?"

"Ne mektubu?"

"Bırak şimdi bilmezlik ayaklarını! Senin yazdığını gayet iyi biliyorum."

"Neden bahsettiğini anlamadım ama sana yaptıklarımı bir daha tekrarlamayacağım. Yemin ederim."

"Çok kırdın beni."

"Telafi etmeme izin ver."

"Biraz düşüneceğim."

"Sinan, lütfen..."

"Şimdi gider misin!"

Sinan arkadaşını salonda bırakarak yukarı çıktı, yatak odasına girdiğinde bahçe kapısının kapanma sesini işitti. Şu anda tek ihtiyacı olan şey deliksiz bir uykuydu. Tişörtünü ve eşofmanını çıkarıp yatağa yüzüstü uzandı, başını yastığa gömdü. Uykuya dalmak üzereydi, ta ki sırtında korkunç bir acı hissedinceye kadar. Bıçak defalarca ve acımasızca Sinan'ın sırtına cansız bir et parçasına dönüşünceye kadar girip çıktı.

Öldükten sonra bile.

2

Şefik Gören'in artık hiçbir işe yaramayacak balistik ve olay yeri inceleme raporları önümdeydi. GSM operatöründen konuşma dökümleri de gelmişti. Adam son bir aydır telefonunda kayıtlı olmayan hiç bir numarayla konuşmamıştı. Şefik Gören'in göğsünden ve başından çıkarılan çekirdek ve yerdeki kovanlar 9 mm'lik bir silahtan ateşlenmişti. Tabii ki silahın kaydı yoktu.

Küllük ağzına kadar sigarayla doluydu. Sigarayı yine artırmıştım. Oya'nın ruh hâli kötüleştikçe benim de takıntılarım artıyordu ve ben de tek kaçışı sigarada buluyordum. Camel'ı günde bir buçuk pakete çıkarmıştım. Ceyhun Hocamın dediği gibi, günde iki pakete yaklaşmıştım. Odanın içine çok ağır bir sigara kokusu çöreklenmişti. Aldırmıyordum, çünkü alışıktım. Bir de vızıldayarak uçan kara sinek misafirim vardı. Bıraktım uçsun. Nasıl olsa birazdan soluduğu havadan zehirlenip geberecekti. Camel paketini çıkararak bir tane daha yaktım. İlk nefesin ardından boğmaca hastası gibi öksürmeye başlayınca masanın altından günde yüz kere küllüğü boşalttığım çöp kovasını önüme çektim, ağzımın içine dolan balgamı çöp tenekesine tükürdüm. Öksürük durunca ayağımla kovayı tekrar masanın altına ittim.

Mustafa paldır küldür odaya daldı.

"Amirim! Ben bittim."

Telefon da o esnada çaldı. Oturmasını işaret ettim.

Serdar da arkasından odaya girdi. "Dur be oğlum, sakin ol" diyerek Mustafa'yı yatıştırmaya çalışıyordu.

"Alo."

"Galip Bey'le mi görüşüyorum?" dedi kibar, yaşlıca bir kadın sesi.

"Benim."

Mustafa yerinde duramıyordu. Serdar'a elimle, "Nesi var bunun?" dedim.

Serdar'ın yüzü işin bok olduğunu gayet iyi anlatıyordu.

"Galip Bey, ben Nurten."

"Tanıyamadım?"

"Oya'nın annesi."

Oya'nın intihara teşebbüs ettiği o gece hastanenin kapısında beklerken, kadının taksiden bir hışımla inişi, "Kızıma ne yaptın!" diyerek öfkeyle bana bakışı gözümün önüne geldi. Kötü şeylerdi, geçti ama kötü anılar zihinde her zaman kendilerini canlı muhafaza edebilecek bir yer bulabiliyordu. Kadın bu sefer hırlamıyordu, bağırmıyordu hatta bana "Bey" diye hitap ediyordu.

"Sizinle görüşmek istiyorum Galip Bey."

"Konu neydi Nurten Hanım?"

"Tabii ki Oya. Başka ne olabilir ki."

"Buyurun, sizi dinliyorum."

"Mümkünse karşılıklı konuşmayı tercih ederim."

"Peki" dedim. "Ne zaman görüşmek istiyorsunuz?"

"Bu akşam."

Saatime baktım, altı buçuktu. Çıkmam yediyi bulurdu, akşam trafiğini ve yağmuru da göz önüne alarak, karşıya geçmem nereden baksan iki saat sürerdi, "Dokuzda karşıda olurum" dedim.

"Benim için uygundur Galip Bey. Şenesenevler'deki Kahve Dünyası'nı biliyor musunuz?"

"Biliyorum."

"Saat dokuzda."

Telefonu kapatır kapatmaz Mustafa, "Amirim ben bittim! Beni Avrasya Tüneli'ne gönderiyorlar" diye feryat etti.

"Ne tüneli, ne Avrasya'sı, doğru dürüst anlatsanıza şunu be!"

Serdar, "Abi Mustafa'ya Avrasya Tüneli görevi çıkmış. Cinayet Büro'dan almışlar" diyerek görev emrini önüme koydu.

"Amirim siz mi yolladınız beni Avrasya Tüneli'ne?" dedi Mustafa ağlak bir yüzle.

"Ne diyorsun oğlum!"

"Şile'deki depoda söylediklerim yüzünden beni gönderiyorsunuz, değil mi?"

"Yok öyle bir şey."

"Öyleyse niye beni Cinayet Büro'dan alıyorlar?"

"Ben nereden bileyim Mustafa?"

"Geçen sene soruşturma bilgilerini Tülay'a söylediğim için beni hiçbir zaman affetmediniz. Şimdi de bu depo olayı eklenince, beni başınızdan atıyorsunuz."

"Saçma sapan konuşma geri zekâlı! Yaptımsa yaptım, derim. Senden mi korkacağım!"

"Ne zaman geldi bu?" dedim Serdar'a emri göstererek.

"Az önce."

"Bekleyin burada" diyerek bir hışımla görev emrini alıp odadan fırladığım gibi Ahmet Saygun'un kapısına dayandım. Sekreteri Sevgi yerinde olmadığını söyledi. Neredeydi? Erken çıkmış. Sinirden tir tir titriyordum. Telefona sarılacaktım, yanıma almamışım. Koşarak odaya döndüm, oturmadan Ahmet Saygun'u aradım. Çaldı çaldı çaldı...

"Açmıyor" diyerek telefonu masaya fırlattım, bir sigara daha yaktım. Derin derin nefesler çekerek sinirimi bastırmaya çalıştımsa da öksürük krizine neden oldu. Yine balgamı çöp tenekesine tükürdüm.

"Abi iyi misin?" dedi Serdar.

"Sana ne!"

"Amirim eğer beni siz gönderiyorsanız, açık açık söyleyin. Anlarım."

"Serdar al bu herifi, götür gözümün önünden, yoksa çekip vuracağım."

"Üzülme lan" dedi Serdar. "Ne güzel işte. Amirim seni geri alıncaya kadar bir süre yan gelip yatacaksın. Katillerle uğraşmaktan bin kat daha iyidir. Keşke bu görev bana çıksaydı."

"İstemiyorum abi!"

Bizimkiler gidince hemen çıktım. Yolda Ahmet Saygun'u tekrar tekrar aradım ama tekrar tekrar açmadı. Neredeydi bu adam? Yoğun bir akşam trafiğinin içinde debelendikten sonra Bostancı'da rahat bir nefes aldım. Minibüs Yolu'ndan Şenesenevler'e ulaştım. Kahve Dünyası'nın önünde park yeri buldum. Hava soğuk olmasına rağmen bahçeye kurulmuş sobalar sayesinde dışarıda oturuluyordu. Telefonu çıkardım, Nurten Hanım'ı arayacakken sobanın dibindeki masada oturduğunu gördüm, telefonu cebime koyarak yanına gittim. Kahvesini çoktan sipariş etmiş, güzel güzel içiyor, telefonunu kurcalıyordu. Masasına giderek, "Merhaba" dedim.

Başını kaldırıp gülümsemeden, despot bir öğretmen edasıyla, "Hoş geldiniz" dedi, telefonunu masaya koydu. "Buyurun" diyerek karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Sandalyeyi çekip oturdum. Soba tatlı bir sıcaklık yaydığı için parkamın önünü açtım.

"Teşekkür ederim geldiğiniz için" derken yüz ifadesi bu fikirde olmadığını ve varlığımın onu rahatsız ettiğini açıkça yansıtıyordu. Bakışlarında belli bir mesafe vardı. Ama sonuçta beni o davet etmişti, dolayısıyla bana katlanacaktı.

"Rica ederim."

Yaşına rağmen kısa kestane kızılı saçları yakışmıştı.

Üzerinde bordo renkli şık bir kaban vardı ve saçlarıyla kesinlikle uyum içindeydi. Oya'nın yüz hatlarını annesinden aldığı belli oluyordu. Oya gibi zayıf ama sağlıklı görünüşlü bir kadındı. Masaya gelen garson kıza bir Türk kahvesi söyledim.

"Sizinle Oya hakkında konuşmak istiyorum Galip Bey. Anlaşılan o ki, kızım gönlünü size kaptırmış. İntihar etmeye teşebbüs edecek kadar seviyor sizi. Eve de geldiği yok."

Bir şey demedim. Bıraktım konuşsun.

"Siz de biliyorsunuz ki, Oya'nın psikolojisi iyi değil. On beş yaşından beri bipolar tedavisi görüyor. Babasını kaybettiğinden beri depresyon ağırlıklı seyrediyor hastalığı. Sizin ona karşı davranışlarınız kızımı tehlikeye sokuyor. Kızım benim için çok önemli."

"Benim için de öyle."

Alaycı bir gülüşle dudakları gerildi.

"Çok marifetlisiniz yalan söylemekte. Doğaldır, sonuçta polissiniz."

"İnsanların karakterleri meslek..."

"Oya'nın sizinle beraberliğinde neler yaşadığını gördüm, kızımın çektiği acılara şahit oldum, annesi olarak bir şey yapamamanın çaresizliğini yaşadım ve kızım için endişe duyuyorum."

"Bu endişenize hiç gerek yok."

"Oya'yı çok iyi okullarda okutarak iyi bir eğitim almasını sağladık, yetmedi yüksek lisans ve doktora yaptırdık. Kimlerle arkadaşlık ettiğine kadar dikkat ettik, bütün arkadaşlarıyla tanıştık, uygun gördüklerimizle arkadaşlık etmesine izin verdik. Sizin gibi insanlarla karşılaşmaması için her adımını takip ettik. Hep kontrolümüzdeydi. Sigaradan, içkiden uzak tuttuk, bir tane bile içse cezalandırılacağını bilirdi. İyi bir iş kadını olması için bankaya soktuk. Oya ona değer verecek birini hak ediyor. Bir poli-

sin, hele de sizin gibi bir adamın karısı olsun diye harcamadık tüm bu emekleri. Ama sayenizde emeklerimiz çöpe gidiyor. Şu anda babasının yattığı yerde kemikleri sızlıyordur. Siz, Oya'nın dengi değilsiniz Galip Bey."

Kızgın ve benden iğrenen bakışlarını üzerimde gezdirdi.

"Kusura bakmayın biraz terbiyesizce olacak ama sizin zaten benden böyle bir söz duymayı yadırgamayacağınızı tahmin ediyorum; Oya'yı yıllarca baskı altında tutarak onun resmen ağzına sıçmışsınız!" dedim ve rahatladım.

"Terbiyesizsiniz. Sizin hakkınızda düşündüklerimde ne kadar haklı olduğumu iyice kanıtladınız. Beni yanıltmadınız."

"Niye yanıltayım ki, ben buyum. Hiçbir zaman bunu saklamadım. Düz bir adamım."

"Sorun da bu zaten. Çok düzsünüz. Dümdüzsünüz. Oya'nın dengi değilsiniz."

"Bırakın da buna Oya karar versin. Ben Oya'yı seviyorum Nurten Hanım."

"Siz kızımı bir başka kadınla aldattınız Galip Bey! Bana hangi sevgiden bahsediyorsunuz!"

"Sizin yıllarca otoriterliğinizin altında ezerek verdiğinizi sandığınız sevgiden bahsetmiyorum. Tamam, bir eşeklik ettim, aldattım ama bir daha asla aynı eşekliği tekrarlamayacağım. "

Omuz silkerek, "Huylu huyundan vazgeçmez. Bir kere aldatırsanız yine aldatırsınız."

"Nurten Hanım, siz herhalde çok aldatıldınız ki, bu kadar peşin hükümlüsünüz."

"Asla" diye sesini yükseltti. Yan masadakilerin bize baktıklarını görünce sesini alçaltarak, "Tahsin beni hiçbir zaman aldatmadı. Bana saygınız yoksa ölmüş adama bir saygınız olsun."

Garson kız kahvemi ufak bir şişe suyla masaya bıraktı. Ortamın gerginliğinden bir sigara yakmanın tam sırasıydı ama benden nefret eden bu kadının, bir de sigaramın dumanıyla boğulmaya katlanabileceğini hiç sanmıyordum.

"Sizin Oya'nın hastalığı hakkında en ufak bir bilginiz yok, değil mi?" dedi. "Bipoların nasıl bir hastalık olduğunu biliyor musunuz?"

Bana pası yanlışlıkla atmıştı, gol yapmak çok kolaydı.

"Bipolar duygu durum değişikliğidir. Mani dönemlerinde sanırsınız ki, dünyayı kurtaracaklar. Hiç uyumazlar, planlar havada uçuşur. Çok para harcarlar. Geleceğe ait büyük planlar kurarlar. Her şeyi yapacaklarına inanırlar. Bu dönemi durgunluğa girdikleri depresyon dönemi izler. Âdeta karanlığa gömülürler. Tıpkı Oya gibi. Dikkatlerini toplayamadıkları için kendilerini işe güce veremezler. Bu inişler ve çıkışlar hep devam eder. Dönem dönem olduğu gibi bu gelgitler gün içinde de yaşanılabilir. Daha da anlatayım mı? "

"Dersinizi iyi çalışmışsınız."

"Oya'yı seviyorum."

Gözlerindeki o nefret gücünü kaybetmeye başlamıştı. Gergin yüz hatları yumuşuyordu.

"Bir kere uyuyup bir daha uyanmamak düşüncesi Oya' ya hep cazip gelmiştir. Bu hastalık onu mutsuz bir kadın hâline getirdi. Bir tarafı hep ölmek isterdi. Hâlâ öyle. Sizin davranışlarınız hastalığını tetikliyor, depresyondan çıkamamasına neden oluyorsunuz."

"Yanılmıyorsam bir kısır döngünün içine düştük?"

"O ne demek?"

"Kızınızın intihar edeceğinden endişe duyduğunuz için onu bırakmamı istiyorsunuz ama onu bir kere bırakmaya kalktığımda intihara teşebbüs etti. Bırakırsam yine deneyebilir. Bu işin üstesinden nasıl gelmeyi düşünüyorsunuz?"

"Kendinizi ne kadar bulunmaz Hint kumaşı zannediyorsunuz! Maşallah egonuz tavan yapmış."

Az önce kadının yüzündeki ifadeden, hakkımdaki düşüncelerinin yumuşadığını sanmıştım, yanılmışım.

Kahvem bitmişti.

"Umarım bu sizi son görüşüm olur" dedi.

Cüzdanımı çıkararak iki kahvenin parasını masaya bıraktıktan sonra kalktım, "Hiç zannetmiyorum, kızınızı seviyorum, iyi akşamlar" diyerek bir sigara yaktım, dumanı ciğerlerimin en dibine kadar çekerek arabama bindim, gazladım. Minibüs caddesinde trafik rahattı. Marmara Üniversitesi'nin Ziverbey'deki kampüsünün önüne geldiğimde telefonum çalmaya başladı. Ahmet Saygun arıyordu. "Nihayet" dedim.

"Amirim, nerelerdesiniz, Mustafa'yı..."

"Galip!" diye bağırdı."

Bir boklar olmuştu. Ve her ne bok olduysa, Ahmet Saygun'un kulağımın zarını yırtacak kadar bağırmasına neden olmuştu.

"Bugün Jandarma Sapanca'da infaz edilmiş üç ceset bulmuş. Cemşid, Baran, İsmail. Bu isimler sana bir şey hatırlatıyor mu?"

"Şaşırmadım amirim."

"Şu anda neredesin?"

"Zirverbey'deyim, eve dönüyorum."

"Kadıköy sahildeki İspark'a gel."

"Geliyorum."

On dakika sonra Kadıköy İlçe Emniyet binasının arkasındaki İspark'a girdim, bu saatte çok az otomobil olduğu için Ahmet Saygun'un beyaz Ford Focus'unu hemen gördüm. Parkın en karanlık köşesine çekmişti. Arkasına yanaştım, arabadan inip yan koltuğuna oturdum.

"Hoş geldin."

"Hoş bulduk."

"Görüyorsun, değil mi? Bu üç infaz basında örgüt içinde iç hesaplaşma olarak çıkacak. Ben senin videoyu yarın başsavcıya izlettireceğim. Bu adamlar Emniyet içinde teşkilat kurmuşlar. İş sadece bu cinayetle sınırlı değil Galip. Başka cinayetler de var. Bursa'da gazeteci Birol Dinçer ve Cemil Şenol'un öldürülmesi, Kocaeli'nde işadamları Abdullah Duran ve Serhad Dağ cinayetleri. Cinayetlerin güvenlik kamera görüntüleri bende. Bütün bu cinayetleri senin o üç kontrgerilla işlemiş. Onlar hakkında da araştırma yaptım. Liderleri ve tetikçileri Cemil Bozkurt, Jandarma İstihbarat'ta Albay, Cellat diyorlar. Güneydoğu'da on yıl görev yapmış, birçok faali meçhulün sorumlusu. Diğer ikisi de örgüt itirafçısı. Ferhat Kılıç ve Musa Sürücü. Marmara Bölgesi sorumlusu bunlar. Arkalarında bazı milletvekilleri, jandarma istihbarat subayları var. İş çok büyük Galip. Bütün bilgiler bu flaş bellekte" diyerek cebinden küçücük bir flaş bellek çıkardı. "Yarın bunu savcıya vereceğim."

"Amirim bu bilgileri nereden öğrendiniz?"

"Beni hafife alma Galip."

"Estağfurullah."

"Yarın saat sekizde İstanbul Adliye Sarayı'nda ol."

"Amirim dediğiniz gibi, bu iş çok büyük. Hiç bulaşmasak?"

"Bu herifler resmen bir infaz timi kurmuşlar. Emniyet içinde yasal olmayan teşkilatlanmaya izin veremem. Bunlar devletimize bağlı adamlar değil. Arkalarındaki gücü kullanarak eşkıyalık yapıyorlar. Meydanı bunlara bırakamayız."

"Amirim bizim etimiz ne budumuz ne? Çiğ çiğ yerler bizi."

"Korkuyorsan hemen görev yerini değiştirelim Galip."

"Yok amirim korkmak değil de, iş sadece bunları temizlemekle bitmiyor ki. Bunların arkasındaki adamlar ne olacak?"

"Hepsinin ipliğini pazara çıkaracağım. Bu adamlar adaleti engellediler. Bu ülkede kimse kendi adaletini sağlayamaz. Devlet var."

"Devlet var da, bunlar da devlet amirim."

"Bunlar devlet içine çöreklenmiş çeteler. Esas devlet bizim bağlı olduğumuz, kanunların dışına çıkmayandır."

Yeraltı dünyasıyla politikacıların ve polislerin aralarında bağlantı olduğunu biliyordum. Pastayı paylaşırlardı. Bunu sadece ben değil herkes Susurluk'ta öğrenmişti. Şimdi Ahmet Saygun bu ilişkiyi ortaya çıkarmaya çalışıyordu.

"Siz benim videoyu birine gösterdiniz mi amirim?"

"Emniyet Müdürü'ne gösterdim."

"Keşke göstermeseydiniz, o da işin içinde olabilir."

"Tepkisini görmek için gösterdim videoyu. Onun bilgisi dışında kimse elini kolunu sallayarak Emniyet'ten adam alamaz. Ayrıca videoyu görünce yüzünün rengi değişti. Bana fırça attı. Yarın sekizde. Gelmezsen gözüme gözükme."

"Savcıya nasıl güveneceğiz?"

"Başka seçeneğimiz yok."

"Biraz bekleseydik."

"Olmaz."

"Bu adamlar bizi yaşatmaz!"

"Umrumda değil. Gerekirse öleceğiz ama bu pislikleri temizleyeceğiz. Hadi git şimdi, yarın sekizde."

Ama benim umrumdaydı.

"İyi geceler amirim."

"Sana da."

Kendi otomobilime bindiğimde telefon çalmaya başladı. O sinirle Serdar'a, "Ne var?" diye hırladım.

O da her zamanki bildik cümleyi kurdu.

"Abi cinayet var."

3

Eve gitmek bana haramdı. Kadıköy'den sahil yoluna çıktım. Cemil Topuzlu'dan geçerken Şefik Gören'in öldürüldüğü sokağa bakmadım bile. Gece olduğu için yol rahattı. Bostancı'da metro inşaatından dolayı hafif bir sıkışma oldu, o kadar. On dakikada Cevizli sapağına vardım. Cinayet, İstanbul'un kaymak tabakasının oturduğu Dragos semtinde işlenmişti. Villanın bulunduğu çıkmaz sokağa her zamanki gibi polis otoları, cenaze aracı, Olay Yeri İnceleme minibüsü doluşmuştu. Sokağın başına sarı bant çekilerek giriş çıkışlar kapatılmıştı. Bandın başında birkaç gazeteci bekleşiyordu. Uygun bir yer bulup park ettim, dışarı çıktım. Buz gibi hava. Bir sigara yaktım. Gazetecilerin arasından memura kimliğimi gösterdim, geçmem için sarı bandı kaldırdı, altından geçerken başımla teşekkür ettim. Ellerim cebimde, ağzımda sigara, kafamda yarın savcılıkta vereceğim ifadeyle villaya doğru yürüdüm.

Villanın bahçesinde siyah bir cip duruyordu. Villanın önüne de kırmızı bir Mini Cooper park etmişti. Kapıda İlçe Emniyeti'nin polisleri karşıladı beni. İki tane güvenlik kamerasından biri cipin durduğu taraftaki bahçeye, diğeri girişe bakıyordu. Ceset üst kattaymış. Sigaramı fırlatıp villaya adımımı attım. Beyaz tulumlu Olay Yeri İnceleme polisleri darmadağınık salonda delil topluyor, fotoğraf çekiyordu. "Kolay gelsin arkadaşlar" dedikten sonra merdivenlerden üst kata çıktım. Serdar yatak odasının kapısında dikilmiş, telefonuyla meşguldü.

Beni görünce, "Hoş geldin abi" dedi, telefonu cebine koydu.

"Durum nedir?"

"Manzara korkunç."

"Görelim bakalım" diyerek odaya girdim.

Kurban yatakta kırmızı bir gölün içinde yüzükoyun yatıyordu. Kanlar odanın her tarafına sıçramıştı. Adli Tabip Ceyhun Hocam cesedin vücudundaki yaraları incelerken, Necati elemanlarıyla ebeveyn banyosunda çalışıyordu. Cep telefonu ve cüzdan komodinin üzerinde duruyordu. Tişört ve eşofman yatağın ayakucuna fırlatılmıştı.

"Kolay gelsin arkadaşlar" dedim.

Necati'nin gözleri tıpkı Ceyhun Hoca'nınki gibi, yüzünü saklayan maskesine rağmen çok mutsuz bakıyordu. "Sağ ol Galip" diye cevap verdi neşesiz bir sesle.

Yatağa yanaştım. "Nasılsın Ceyhun Hocam?"

"Nasıl olayım Galip, nasıl olayım, görüyorsun!"

"Haklısın hocam."

"Zavallının vücudunda tam otuz beş bıçak yarası var. Ensesinde, sırtında, kollarında, kalçasında, bacaklarında. Sırttaki ve ensedeki şu yaralar öldürücü olanları."

"Bütün yaralar hemen hemen aynı derinlikte" diye devam etti Ceyhun Hocam. "Adam yatağa bağlı olmadığına göre, katilin bıçaklamaya sırttan başladığını varsayıyorum, bu da kurbanın hemen öldüğünü gösteriyor, buna rağmen katil aynı güçle bıçaklamayı sürdürmüş."

"Bu nasıl bir nefret, bu nasıl bir kindir hocam! Seks cinayeti desek, ki öyle gözüküyor, maktul, kadının ona karşı duyduğu nefretten habersizmiş. Yoksa böyle bir kadınla neden yatağa girsin ki?"

"Belki de biraz sado-mazo oyun oynamak istediler ama kadın kontrolden çıktı. Maktul yüzüstü yattığı sırada bıçağı saplaması da kolay oldu."

"Yok hocam, öyle olsa kadın birkaç bıçak darbesiyle bırakırdı. Burada büyük bir nefret var. Ne zaman öldürülmüş?"

"Yaklaşık beş saat önce."

Saatime baktım. On birdi. Demek cinayet altı gibi işlenmişti. O saatte hava karardığı için katili fark eden birini bulmak güç olacaktı. Bu kötüydü. Ama cinayet hırsızlık amaçlı işlenmemişti, bu nedenle katile ulaşmak daha kolay olacaktı. Bu da iyiydi.

Kurbanın adı Sinan Boraoğlu'ydu. 1989 İstanbul doğumluydu ve bekârdı. Serdar dizi oyuncusu olduğunu söyleyince gazetecilerin niye kapıda biriktiğini anladım.

"Dizilerden bu kadar kazanılıyor mu ya? Öyleyse biz niye katillerin peşinde koşuyoruz, biz de dizi oyuncusu olalım. Haksız mıyım Ceyhun Hocam?" dedim.

"Haklısın da, bizde o yakışıklılık nerede, sen yine o mavi gözlerinle, Serdar da uzun boyuyla idare edersiniz de, bende yaş desen kıçımdaki kıllar ağarmış, tip desen göbek önde gidiyor, benden artık iş çıkmaz."

"Hocam bunları dert etme, yönetmenler de zaten kapında kuyruk değil."

Serdar'a döndüm, "Cesedi kim bulmuş."

"Kız arkadaşı. Adı Gizem Peynirci. Polisleri de o çağırmış."

"Kapıdaki kırmızı Mini Cooper onun mu?"

"Onun abi."

"Kız nerede?"

"Terasta."

"O öldürmüş olmasın?"

"Zannetmem abi."

"Niye?"

"Öldürdükten sonra bize niye haber versin ki? Kaçar giderdi. Bence cinayeti başka bir kadın işledi."

"O kadar emin olma. Polise haber vererek biz ona ulaşmadan şüpheleri üzerinden atmaya çalışıyor olabilir. Kameralardan görürüz saat kaçta geldiğini. Sen ne dersin hocam, sence katil bu kız olabilir mi, gördün mü kızı?"

"Görmedim. Görmediğim için de bir tahmin yürütmem. Ama sen de bilirsin ki, maktulün yakınları her zaman ilk şüphelidir."

"Hocam bir gün ceset incelemekten sıkılırsan haberim olsun, seni Cinayet Büro'ya alalım."

"Ne fark edecek ki! Yine karşıma ceset çıkacak."

Necati maskesini çıkararak yanımıza geldi. Yorgun duruyordu.

"Bir şeyler bulabildin mi kardeşim?"

"Bir sürü parmak izi var. Bakacağız."

"Bıçak?"

"Lavabonun içinde duruyordu. Ama onun üzerinde parmak izi yok. Mutfaktaki bıçak setinin içinden alınmış."

"Serdar, girişteki güvenlik kameralarına bakıverin. Ayrıca evde bilgisayar filan varsa, alın. Şu cep telefonuna da bak bakalım, en son kiminle konuşmuş?"

"Tamam abi."

"Sosyal medya hesaplarına da bakın."

Terasa çıkmak için bir kat daha tırmandım.

Gizem buz gibi havaya ve yüzümü bıçak gibi kesen rüzgâra rağmen kollarını kavuşturmuş, ışıltılar içindeki adalara bakıyordu. Teras kapısı açık olduğu için arkasında olduğumu fark etmedi.

"Başınız sağ olsun" dedim.

İrkilerek bana doğru dönünce baharatlı parfüm kokusu burnuma çarptı. Elmacık kemikleri çıkık, ince yüzlü, siyah saçlı, siyah gözlü, kaşları biraz kalın, bir seksen boylarında, hoş bir kızdı. Zayıf duruyordu ama narin değildi. Üzerindeki kaban, pantolon, çizmeler pahalı cinstendi.

Beni merakla baştan aşağıya süzdükten sonra, "Sağ olun" dedi.

"Cinayet Büro'dan Başkomiser Galip" diyerek merakını giderdim.

Soğuktan titrediğini görünce, "İsterseniz içeri geçelim?" dedim.

"İyi olur."

Odada bir kanepe ve tekli bir koltuk vardı. Kanepenin arkasındaki duvarda garip geometrik şekiller olan koca bir yağlıboya tablo vardı. Kanepeye oturdu. Terasın kapısını kapattım, odanın ışığını yaktım, karşısındaki tekli koltuğa yerleştim. Kızın ellerinde kesik yoktu.

"Cesedi siz bulmuşsunuz."

Kafasını "evet" anlamında salladı. Gözleri dolmuştu ama ağlamıyordu. Üzgündü. Ama şokta değildi.

"Nasıl oldu, anlatır mısınız?"

"Bu akşam telefonla konuştuk."

"Saat kaçta?"

"Altı gibi. Havuzdan çıkmış, eve gelmişti. Akşam geleceğimi söyledim. Yorgun olduğunu söyledi. Israr edince bir şey demedi. Sonra onu bu hâlde buldum işte. Çok korkunç!"

"Nerede yüzüyordu?"

"Pendik'teki Sahil Otel'in havuzunda."

"Sık sık gider miydi oraya?"

"Haftada iki-üç kez."

"Sinan sizin sevgiliniz miydi?"

Buzdolabı kadar soğuk bir sesle, "Öyleydi" dedi.

Kolay değildi. Şu anda hem aldatılmanın acısını hem de sevgilisinin öldürülmesinden dolayı hissettiği şoku birlikte yaşıyordu. Tabii, katil o değilse!

"Saat kaçta buraya geldiniz?"

"Dokuzda."

"İçeri nasıl girdiniz, anahtarınız mı var?"

"Evet."

"Dün gece burada parti mi vardı?"

"Evet."

"Siz de partide miydiniz?"

"Evet."

"Sinan partide biriyle tartıştı mı ya da kavga etti mi?"

"Hayır. Gelenlerin hepsi yakın, samimi arkadaşlarıydı."

"Partilerde fazla içki ve uyuşturucu kafaları güzelleştirir. Uçuş başlayınca kimin ne yapacağı belli olmaz."

"Kimse uyuşturucu içmedi."

"Esrar kokusu sinmiş. Ne içip içmediğiniz beni ilgilendirmiyor."

Cebinden sigara paketini çıkarıp bir tane yaktı. Bir nefes çekti. İkram etmesini bekledim, etmedi. Hiç terbiye yok. Bacak bacak üzerine attı.

"Partide olay çıkmadı" dedi dumanı boca ederken.

"Ne kadar zamandır Sinan'la berabersiniz?"

"Üç" dedi parmaklarıyla göstererek.

"Üç yıl. Uzun zaman."

Sadece dudakları oynadı.

"Üç ay."

"Kısa zaman. Ne iş yapıyorsunuz?"

"Ben de oyuncuyum. Ayrıca Bilgi Üniversitesi'nde Sinema okuyorum."

"Dün gece parti kaçta bitti?"

"Sabaha karşı saat dört gibi."

Sigaradan derin bir nefes daha.

"Hepiniz aynı saatte mi çıktınız?"

"Hayır. Bazıları erken gitti."

"Siz burada mı kaldınız?"

"Evet."

"Kaçta ayrıldınız?"

Sigara tutan parmaklarını sallayarak, "Kahvaltıdan sonra, on iki gibi filan çıktım."

"Sinan'a kafayı takmış, onu takıntı hâline getirmiş bir hayranı var mıydı?"

"Bilmiyorum. Olsaydı da söylemezdi zaten. Çünkü kadın hayranlarından onu çok kıskandığımı biliyordu."

"Sizin için her yönden zor" dedim.

Kalkıp terasın kapısını açtı, izmariti fırlattı, kapıyı kapattı. Oturdu. Yüzüne dikkatlice baktım. Gözlerini benden kaçırmadı. Tam tersine kaşlarını hafif çattı.

"Ben, Sinan'a üzülmüyorum!" dedi.

"Ha! Ya kime üzülüyorsunuz?"

"Kendime."

Yüz kasları ve çenesi titredi. Gözleri öfkeden çakmak çakmak oldu. "Alçak herif. Meğer beni aldatıyormuş!" diye bağırdı. "Demek bu akşam başka bir kadınla beraber olacağı için gelmemi istemedi. Sözde yorgunmuş. Anlaşılan ben gelene kadar başka bir kadınla berabermiş. Beni aldatırsan, işte böyle canından olursun!"

Yüzünü ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı. Öfkesinden mi yoksa üzüntüsünden mi ağladığını anlayamadım. Bu kadınların değişen ruh hâllerini hiçbir zaman anlayamayacaktım. Bir tane de benim başımda vardı. Hepsi çözülmesi zor bilmece gibiydiler.

"Henüz katilin kadın olduğundan emin değiliz."

Ellerini yüzünden çekti, makyajı akmıştı, ıslak ıslak ama hâlâ öfkeli bakıyordu.

"Adam yatakta donla! Kadın olmayacak da kim olacak!" diye bağırdı yine. "Sinan *gay* değildi. Katil kesin kadın!"

"Belki de o kadın sizsiniz."

Şimdi ıslak o gözlere şaşkınlık yerleşmişti. Dudaklarını "İnanmıyorum" diyen bir gülümsemeyle gerildi. "Benden mi şüpheleniyorsunuz?" dedi.

"Kendiniz söylediniz hayranlarından kıskandığınızı. Bence pekâlâ öldürebilirsiniz. Ortam da müsait, Sinan'ın öldürülüş şekli ve bulduğumuz pozisyon da seks cinayetini işaret ediyor."

"Ben öldürmedim. Öldürsem polise niye haber vereyim?"

"Sizden şüphelenmememiz için. Aşağıdaki güvenlik kameralarına bakacağız."

"Kameralar çalışmıyor."

"Neden?"

"Dün akşam parti olduğu için. O kameraları Sinan'ı kontrol etmek amacıyla Ergun taktırmıştı. Bu yüzden Sinan partilerden önce kameraları kapatırdı."

"Ergun kim?"

"Sinan'ın abisi. Eve kim girip çıkıyor görmek istiyordu. Sinan'ın yaşam tarzını onaylamıyorlardı. Pek anlaşamazlardı. Sinan'ın, ailesiyle arası iyi değildi."

Yine yüzüne acı bir gülümseme ekleyerek, "Onu kimin öldürdüğü kameralar kapalı olduğu için ortaya çıkmayacak" dedi.

"Artık onun bunu dert edeceğini zannetmiyorum. Ama sizin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Ben öldürmedim."

"Bunu söylemiştiniz."

Bu kadınla konuştukça benim naif, hassas, duygusal, melankolik sevgilim Oya gözümün önüne geliyordu. Gelmesiyle de onu kaybetme takıntım yine zihnime çöreklenmeye çalışıyordu. Buna izin vermemeliydim.

"Ailesi nerede oturuyor?"

"Çamlıca'da."

"Bana biraz ailesinden bahsedin."

"Abisi Ergun, Borafarma ilaç firmasının sahibi. Dudullu'da mı ne fabrikaları var."

"Sinan'ın yaşantısını niye onaylamıyorlardı, mesele dizi oyuncusu olması mıydı?"

"Evet."

"Adam tanınan oyuncuymuş. Neden karşı çıkıyorlardı?"

"Fazla göz önünde olmasını istemiyorlardı."

"Sinan'ın çalıştığı bir ajans var mıydı?"

"Güniz Ajans."

"Telefonu var mı sizde?"

"Yok ama onun telefonunda Güniz diye kayıtlı."

"Yazılı ifade, parmak izi ve DNA analizi için yarın Emniyet'e geleceksiniz."

Panikleyerek, "Ben bir şey yapmadım ki!" dedi.

"Prosedür böyle."

Gizem Peynirci'yi iletişim bilgilerini alması için bir memura teslim ettikten sonra bahçeye çıktım. Bir sigara yaktım. Bu sırada Savcı Hikmet bahçeye giriyordu. "Hoş geldin savcım" dedim.

"Hoş bulduk Galip. Durum nedir?"

Gördüklerimi ve bildiklerimi anlattım.

"Anlaşıldı. Dosya sizde. Ben yukarı çıkıp bir bakayım."

Savcı içeriye girince Oya'yı aradım.

"Merhaba sevgilim" dedim.

"Merhaba."

"Aşkım, Dragos'ta bir cinayete geldik. İşim bitince geleceğim. Sıkılmıyorsun, değil mi?"

"İyiyim ben."

"Sinan Boraoğlu öldürülmüş. Tanıyor musun?"

"Aaaa! Ciddi misin! Tanıyorum tabii. Dizilerde oynuyor. Kim yapmış belli mi?"

"Belli değil ama tahminimce bir kadının işi. Adamı delik deşik etmiş."

"Hay Allah! Çok üzüldüm."

Telefonu kapattıktan sonra karşıdaki villanın kapısını çaldım. Bu semtte villaların çoğu birbirine benziyordu. Üç katlıydı ve tahminimce kaçak eklemelerle de hormonlaştırılmıştı. Bahçe bakımlı, çimler biçilmiş, ağaçlar budanmıştı. Otoparkındaysa mavi bir Subaru cip duruyordu. Önce içeriden bir havlama sesi geldi, sonra bir kadın "Kimsiniz?" dedi.

"Kim olacak hanımefendi, tabii ki polis."

Kapı açıldı, elli yaşlarında, kumral, balıketli, orta boylu, şuh bakışlı bir kadın karşıma dikildi. Bacaklarının arasında mavi gözlü bir kurt köpeği. Kadının üzerinde seksi kırmızı bir gecelik vardı, ayakları çıplaktı. Onu sevişirken basmışım gibi hissettim.

"Dur Kont; dur oğlum" diyerek köpeğin bana saldırmasına mani olmak için sahanlığa çıkarak arkasından kapıyı araladı. Kont havlamasını sürdürdü.

"Cinayet Büro'dan Başkomiser Galip" diyerek kimliğimi gösterdim.

Meraklı gözlerle hem bana hem de arkamdaki kalabalığa bakıyordu. Kırmızı mavi çakarlar yüzüne yansıyordu.

"Adınız nedir?"

"Şeyda."

"Komşunuz Sinan Boraoğlu bu akşam öldürüldü Şeyda Hanım" dedim.

"Biliyorum. Çok korkunç bir olay!"

Bu ıssız semtte, bu ıssız sokakta kadının karşı komşusu öldürülüyordu ama kadının yüzünde endişenin ve korkunun en ufak zerresi yoktu. Gerçi, benim de böyle köpeğim olsa, ben de korkmazdım.

"Saat beş-altı sularında villaya giren bir kadın gördünüz mü?"

"Görmedim."

"Sinan'ı tanır mıydınız?"

"Tabii ki tanırdım, dizilerde oynuyordu."

"O anlamda sormadım, komşu olarak tanır mıydınız?"

"Merhabalaşırdık. Ama çok gürültücüydüler. Neredeyse haftada bir parti veriyordu. Sabaha kadar müzik. Kafamız şişiyordu. Yine de öldüğüne üzüldüm. Size bir şey sorabilir miyim?" dedi sır verir gibi.

"Buyurun sorun."

Kapıyı tutarak bana doğru yaklaştı.

"Katilin kadın olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Niye soruyorsunuz, bir şey mi gördünüz?"

"Görmediğimi söyledim."

"Öyleyse niye soruyorsunuz?"

"Kadın dediğinize göre belli ki yatakta öldürülmüş."

"Bu sizi niye ilgilendiriyor, siz bir şey biliyorsunuz."

"Hayır canım, ne bileceğim" dedi dudaklarını ısırıp sonra da aralayarak. Güzel dişlerinin arasından dilinin ucunu çıkardı. "Bıçakla mı öldürülmüş? Yatağa bağlanmış mı? Seks cinayeti! Kulağa ne kadar hoş geliyor. Bıçak çok seksi bir öldürme aletidir."

Bu kadınlar niye psikopat oluyordu.

"Şimdi içime bir kurt düşürdünüz, yarın Emniyet'e gelerek DNA ve parmak izi vermenizi istiyorum."

"Ben öldürmedim, benimki sadece fantezi ayol!"

"Öyle olsun. Güvenlik kameralarına bakabilir miyiz?"

"Elbette. Gelin içeri. Size kahve yapayım. Bu arada bana cinayetin detaylarını anlatırsınız. Bakın, size detayları soruyorum. Benim katil olmadığım çok açık değil mi?"

"Gerçekten çok açık" dedim gülerek. "Hem ayrıca eve gelirsem, köpeğinizi vurmak zorunda kalabilirim. Yan komşunuz evde yoklar mı?" dedim hiçbir hayat belirtisi göremediğim diğer villayı göstererek.

Biraz yüzü düşmesine rağmen belli etmemeye çalıştı.

"Yoklar. Yaz kış Bodrum'dalar."

"Şu sokağın başındaki villa boş sanırım" dedim Sinan'ın villasının bitişiğindeki panjurları kapalı villayı göstererek.

"Gelin içeriye, size bütün mahalleyi anlatayım."

"Sadece bu iki villa yeterli."

Burnundan bir soluk çıkardı.

"Bir yıldır boş. Miras yüzünden çocuklar birbirlerine düştükleri için satılamıyor."

"Teşekkür ederim" diyerek, kadın beni kolumdan tutup eve çekip içeride Kont'la birlikte çiğ çiğ yemeden oradan uzaklaştım. Serdar bahçeye inmişti, Sinan'sa ceset torbasında cenaze aracına kondu.

Sinan yanıma geldiğinde bir sigara daha yaktım.

"Bilgisayar var mıymış?" dedim.

"Varmış abi, aldık. Sevgilisiyle konuştun mu?"

"Konuştum. Katil o değil."

"Nereden anladın?"

"Anladım işte. Telefondan bir şey çıktı mı?"

"Cinayet saatine yakın Güniz diye bir kadınla ve Gizem'le konuşmuş. Instagramda beş yüz bin takipçisi var. Binlerce mesaj."

"Oha!"

"Bilişim Büro'ya göndereceğim. Bu arada, güvenlik kameralarını kapatmışlar."

"Biliyorum. Sen şu karşıdaki villanın güvenlik kameralarına baksana. Flaş bellek var mı yanında?"

"Necatilerde vardır, alırım."

"Dikkat et!"

"Neye?"

"Evin sahibine."

"Bir şey diyeceğim abi."

"Ne?"

"Sinan'ın öldürülmeden önceki son konuştuğu iki kadının adları G ile başlıyor. Sence garip değil mi?"

"Gerçekten çok garip" dedim. "Ben bu detayı nasıl kaçırdım! Eve gidince iki duble sek viski at. Hemen düzelirsin. Geri zekâlı!"

Ortalık sakinleşinceye kadar Sinan'ın villasının bahçesinde dolaştım. Salonun bahçeye açılan kapısının önünde peş peşe iki sigara daha içtim. Tüm panjurları kapalı yandaki villa perili ev gibi duruyordu. İki villayı ayıran duvar çok alçaktı. Üzerinden çocuk bile atlardı. Sigaram bitince sokağa çıktım tekrar. O sırada Serdar da karşı villadan dönüyordu.

"Nasıl?"

"Kadın bir içim su. Sen nasıl bıraktın o afeti!"

"Onu sormuyorum oğlum, görüntülerde bir şey çıktı mı?"

"Ha! Saat beş buçukta Sinan eve gelmiş. Katil de saat altıda."

"Gördün mü kadını?"

"Kadın değil abi, erkek. Ama yüzü tam seçilmiyor. Uzun, zayıf bir herif. Villanın bahçesini dolaşıyor. Salonun bahçe kapısından girmiş olmalı."

"Halbuki Gizem, Sinan'ın *gay* olmadığını söylemişti."

"Katil salon kapısını bildiğine göre bence daha önce buraya gelen biri. Ayrıca kameraların kapalı olduğunu da biliyor. Yoksa rahat rahat girişteki kameraların önünden geçerek bahçeye girmezdi."

"Saat kaçta çıkıyor?"

"Altıyı yirmi geçe."

Yirmi dakika cinayet işlemek için yeterli bir süreydi. Ama işin içine seks girdiyse, yeterli bir süre değildi. Acaba sevişmediler mi? Öyleyse Sinan yatakta niye çıplaktı?

"Gizem ne zaman gelmiş?"

"Dokuzda. Kapıyı kendi anahtarıyla açıp girmiş."

Olay mahallinden ayrıldıktan sonra sahil yoluna çıktım. Saat gece yarısına geliyordu. Yol boştu. Asfalt ıslaktı ama yağmur yağmıyordu. Arabanın derecesi ikiyi gösteriyordu. İstanbul bu soğuk ve sevimsiz kış gecesinde uykuya çekilmişti. Bıraktım uyusun. Benim de uykum gelmiş, gözlerim kapanıyordu. Ayrıca yorgunluktan geberiyordum. Bostancı'daki kokoreççilerin önüne gelince o sakin ortam birden değişti. Kalabalık bir insan yığını kokoreççilerin önünde tıkınıyordu. Trafik tıkandı. Adım adım Bostancı yokuşunu tırmanırken sol taraftaki arabesk müziğin yayıldığı müzikallerin önünde otomobiller peş peşe Bostancı köprüsüne kadar dizilmişti. Taksiler sarhoş müşteri bekliyordu. Bostancı'yı terk edince Cadde yine eski sakinliğine büründü. Kadıköy'e kadar bütün trafik ışıklarını yeşilde yakaladığım için on dakikada eve vardım, arabayı caminin bahçesine park ettim. Eve girdiğimde Oya yatmıştı.

Sesimi duyunca yastıktan başını kaldırdı.

"Hoş geldin."

Yatağın kenarına oturdum. "Uyumadın mı?" dedim saçlarını severek.

"Seni bekledim."

Eğilip yanağından öperken ıslak olduğunu fark ettim.

"Ağladın mı sen?"

"..."

"Niye ağladın, çok mu sıkıldın?"

Kalkıp boynuma sarıldı. Sonra yüzümü ellerinin arasına alarak yanaklarımı sevdi. "Galip içimde kötü bir his var" dedi. Gözleri doldu, hemen ardından yaşlar süzülmeye başladı.

"Ne oldu sevgilim?"

"Son günlerde seni düşününce içimden hep ağlamak geliyor, böyle avazım çıktığı kadar bağıra bağıra ağlamak istiyorum, sanki ruhuma ağır bir kütle çöküyor. Nefes alamıyorum."

"Hepsi geçecek sevgilim."

"Galip, bana söz vermeni istiyorum, sakın kendini öldürtme!"

"Nereden geliyor aklına böyle şeyler?"

"Söz ver, kendine dikkat edeceksin!"

"Söz veriyorum. Kendimi öldürtmeyeceğim."

Telefonum çalıp ekranda Serdar'ı görünceye kadar yatağın ucunda sarılarak oturduk.

"Yine cinayet mi var?"

Serdar tatsız ve neşesiz bir sesle, "Abi, duymadın mı?" dedi.

"Neyi duymadım mı?"

"Ahmet Saygun."

"Ne olmuş Ahmet Saygun'a?"

"İntihar etmiş!"

4

Ahmet Saygun'un Taşdelen'deki oturduğu siteye giderken kafam allak bullaktı. Yol bir türlü bitmek bilmiyordu. Gaza bastıkça basıyordum; yüz otuz, yüz kırk ama sanki yerimde sayıyordum. Yol ıslak olduğu için arabanın kıçı her virajda savruluyordu ama umrumda değildi. Tabancasıyla intihar etmiş. Aklım hafsalam almıyordu. Kesin bu puştlar yarın savcılığa gideceğimizi öğrendiler ve adamı temizleyip intihar süsü verdiler. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Yoksa konuştuğumuzdan beri ne olmuştu da adam hayatına son vermişti?

Sitenin önü ana baba günüydü. Resmî ve sivil polis otoları, Olay Yeri İnceleme, üniformalı polisler, sivil polisler, kısaca tüm Emniyet sitenin bahçesine doluşmuştu. İki memur sitenin kapısındaki güvenlikçilerin ifadelerini alıyordu. Binalar beşer katlıydı. Site büyük bir koruluğun içindeydi. Çocuk oyun parkı, bir basketbol sahası vardı. Ahmet Saygun'un oturduğu bina sitenin en sonundaydı. Arka cephesi koruluğa bakıyordu ve binayı koruluktan ayıran tek şey, fazla yüksek olmayan duvardı.

Ahlak, Gasp, Hırsızlık, Dolandırıcılık Büro'dan çocuklar ortalıkta dolanıyordu. Ahmet Saygun bahçe katında oturuyormuş. Kapının önünde Serdar, Ahlak Büro'dan Tevfik'le konuşuyordu.

Beni görünce Tevfik, "Başımız sağ olsun Galip" dedi.

"Dostlar sağ olsun."

"Bir sıkıntısı filan mı vardı Galip, sen bilirsin?" dedi Tevfik.

"Ben nereden bileyim Tevfik. Sen ne biliyorsan, ben de onu biliyorum."

"Haklısın. Sıkıntısı olsa bile, kimseyle paylaşmazdı ki rahmetli. Ketum bir adamdı, mekânı cennet olsun, ışıklar içinde uyusun."

Hadi bakalım, başladık yine boş temennilere.

Serdar'la apartmana girdik. Daire kapısının önünde Gasp Büro Amiri Olcay'la karşılaştık. Üzgün bir yüzle, "Başımız sağ olsun Galip" diyerek ayı vücuduyla kemiklerimi kırarcasına sarıldı.

Sırtına vurarak, "Dostlar sağ olsun" deyip kendimi kurtardıktan sonra polislerin ve Olay Yeri çalışanlarının arasından eve girmeyi başardık.

Hırsızlık Büro Amiri Ziya, maktulün odasından çıkıyordu. Bombok bir yüz ifadesiyle, "Başımız sağ olsun Galip. Bize son şakasını yaparak gitti" dedi o nefret ettiğim klişe sözü söyleyerek.

"Evet, son şakasıydı Ziya" diyerek geçiştirdim.

Ahmet Saygun çalışma odasındaki masasında, sırtı kapıya dönük sandalyesinde kafası yana düşmüş vaziyetteydi. O orman gibi gür saçları vıcık vıcık kana bulanmıştı. Şakağından çıkan kurşun duvara saplanmıştı. Tabancası yerdeydi. Necati bir elemanıyla kurşunu duvardan çıkarıyordu. Ceyhun Hocam cesedin incelemesini bitirmişti. Bu arada Savcı Hikmet de hemen arkamdan odanın kapısında göründü.

"Başınız sağ olsun arkadaşlar" dedi Savcı Hikmet odaya girerken.

"Dostlar sağ olsun savcım" dedik.

"Var mıydı bir sıkıntısı filan?" dedi bana.

Niye herkes bana bu soruyu soruyordu?

"Bilmiyoruz ki savcım."

"Durum nedir Ceyhun Hocam, intihar, değil mi?" dedi Savcı Hikmet.

"Öyle gözüküyor" dedi Ceyhun Hoca. "Elinde barut izi var."

Masanın arkasındaki kütüphane *Kur'an*, hukuk, ceza, kriminoloji, din kitaplarıyla doluydu, bir sürü de madalyası vardı. Karısı, kızı ve oğluyla olan çerçeve içindeki fotoğraflar madalyaların yanına dizilmişti.

"Ailesi nerede?" dedi Savcı Hikmet.

"Eşi annesini görmek için Konya'ya gitmişti savcım. Biliyorsunuz, aslen Konyalılar. Oğlu Ankara'da polis kolejinde, kızı Konya'da İlahiyat'ta okuyordu."

"Haber verildi mi?"

"Bilmiyorum savcım."

"Büyük şok yaşayacaklar. Yazık. Keşke eşi yanında olsaymış, belki intihar etmesine mani olurdu. Tekrar başımız sağ olsun Galip" diyerek odadan çıktı.

"Kim bulmuş?" dedim Serdar'a.

"Silah sesi duyulunca komşularla güvenlik kapıya gelmişler. Zile basmışlar, kapı açılmayınca polise haber vermişler, çilingir çağırıp içeri girmişler.

"Tek el silah sesi duyduklarına eminler miymiş?"

"Tek el duymuşlar abi, niye sordun?"

"Sonra anlatırım."

Necati duvara saplanmış çekirdeği çıkardı, delil torbasına koydu. Çekirdeğin duvara saplandığı yerle Ahmet Saygun'un oturduğu koltuğun açısı dikkatimi çekti. Ahmet Saygun'un oturduğu sandalyenin dibinde ufacık bir kıymığa benzeyen tahta parçasını fark ettim. Yerden alarak cebe attım.

Serdar'la yatak odasına geçtik. Olay Yeri İnceleme polisi fotoğraf çekiyordu. Pencere aralıktı.

"Geldiğinizde bu pencere böyle miydi?" dedim.

"Evet amirim, açıktı."

Pencereden arkadaki koruluğa baktım. Duvardan atla-

dın mı neredeyse evin içindeydin. Kamera göremedim. Pencerelerde demir de yoktu. Sitelerde kimse pencerelerine demir taktırmazdı.

Salona geçtik. Az eşyayla döşenmiş sade bir salondu. Yuvarlak masalı ve dört sandalyeli yemek takımı, üçlü ve ikili kanepe, tekli koltuk, vitrin, televizyon. Köşede geniş yapraklı saksı içinde benim boyumda bir çiçek. Ortada sehpa. Üzerinde dantelli örtü.

Bu esnada, Emniyet Müdürü Macit Göktuğ korumasıyla birlikte içeri girdi. Bizi görünce başıyla soğuk bir selam verdi. Çalışma odasına geçti. Birkaç dakika sonra odadan çıktı. Bize dik dik bakarak defolup gitti.

Tekrar çalışma odasına döndüğümüzde Ahmet Saygun'un cesedi siyah ceset torbasına konuluyordu, torbanın fermuarı çekilirken Ahmet Saygun'un yüzüne son bir kez daha baktım. İki polis Ahmet Saygun'u sedyeyle dışarıya çıkardılar.

Olay Yeri İnceleme'den çocuklara, "Bilgisayar var mıydı?" dedim.

"Yoktu amirim."

Bilgisayarı almışlar. Flaş belleği buldular mı acaba? Bellek Ahmet Saygun'un üzerindeyse kesin bulmuşlardır. Ama benim tanıdığım Ahmet Saygun tedbirli adamdır. Bu önemli bilgileri üzerinde taşımayacak kadar dikkatlidir. Flaş belleği mutlaka saklamıştır ve bu katiller o bellek için geri geleceklerdir.

Necati, "Bizim işimiz bitti Galip, tekrar başımız sağ olsun" diyerek alet edevatını topladıktan sonra ekibiyle evden ayrıldılar. Diğerleri de gidince odada Serdar'la ikimiz kaldık. Ahmet Saygun geriye kan lekeleriyle dolu bir koltuk ve masa bırakmıştı.

"Ahmet Saygun intihar etmedi. Adamı öldürdüler" dedim.

Ahmet Saygun'la konuşmamızı anlattım. Sonra boş sandalyenin başına geçerek, "Adamı bulduğumuz pozisyona göre, silahı şakağına dayayıp tetiği çekse, kurşun şuraya saplanır" dedim duvara giderek, Necati'nin çekirdeği çıkardığı yerin iki karış daha gerisini gösterdim.

"Elindeki barut izi ne olacak, hem cinayetse iki el silah sesi duyulmalıydı. Tek el ateş edilmiş."

"Behzat Ç.'yi izler miydin?"

"Ara sıra bakardım. Güzel diziydi."

"Bir bölümünde albayın tekini evindeki çalışma odasında şakağına sıkarak intihar etmiş hâlde buluyorlardı. Kurşunun çekirdeği diğer şakaktan çıktıktan sonra çalışma masasının yanında duran kütüphanedeki kitaplardan birine saplanmıştı. Herkes tek el silah sesi duyduğunu söylüyordu. Behzat çekirdeğin albayın oturduğu doğrultuda kütüphaneye saplanması gerekirken, daha uzakta duran bir kitaba saplanmış olduğunu fark etti. Bunun üzerine albayın cinayete kurban gittiğini anladı. Dizinin sonunda cinayeti çözdüklerinde katil her şeyi itiraf etti.

Önce albayın başucu çekmecesinden silahını alıyor, çalışma odasında sırtı kapıya dönük çalışan albayın arkasından odaya girip ona sessizce yaklaşıyor, silahı adamın şakağına dayayıp tetiği çekerken albay başını çeviriyor, kurşun şakaktan girip diğer şakaktan çıkarak gitmesi gereken noktaya değil, üç-beş karış daha uzağına, bir kitaba saplanıyor. Katil albayın tabancasını sandalyenin dibine bırakıyor. Sonra yere küçük bir kalas koyuyor, kendi silahını çıkarıyor, susturucu takıyor, silahı albayın eline tutuşturuyor, kalasa sıktırtıyor. Kalası da alıp gidiyor. Yerde ufak bir kıymık buldum" diyerek cebimden kıymığı çıkardım. "Bence Ahmet Saygun'da da aynısı oldu. Katil ve arkasındakiler Ahmet Saygun'un yarın savcıya teslim edeceği delillerin peşindeydi. İpliklerinin pazara çıkmaması için önce Ahmet

Saygun'u öldürdüler, bu gece ortalık yatışınca buraya gelerek o delilleri arayacaklar."

"Bence çoktan almışlardır."

"Bilgisayarını almışlar ama bilgilerin flaş bellekte sakladığını tahmin etmişlerdir. Silah sesinden sonra evi karıştıracak zamanları olmamıştır. Ahmet Saygun'un çete hakkında elde ettiği o delillerin olduğu bellek buralarda bir yerde. Şimdi etrafı karıştırırsak kuşku çekeriz. Sen kapının önünden ayrılma, hiç değilse eve birilerinin girmeyeceğinden emin olalım, ortalık sakinleşince ben geri geleceğim, arka pencere açık, oradan gireriz."

Bir saat sonra siteye geri döndüğümde saat sabahın beşiydi. Arabayı sitenin dışına park ettim. Güvenliğe kimliğimi göstererek siteye girdim. Ortalık sakinleşmiş, bir saat önceki hengameden eser kalmamıştı. Serdar çocuk parkında oturmuş, telefonuyla oynuyordu. Beni görünce yanıma geldi.

"Gelen giden oldu mu?"

"Yok abi."

Arka bahçeye bakan yatak odası penceresinin önüne geldik.

"Görüyor musun, pencereyi kapatmamış geri zekalılar"

Önce ben girdim içeri, peşimden de Serdar.

"Eve kimsenin gelmediğine eminsin, değil mi?"

"Bizim gibi pencereden girdilerse, bilemem."

Sitenin bahçesindeki lambalar yatak odasını aydınlatıyordu. Kulağımı kapıya dayayarak ses dinledim. Buzdolabının motor sesi geliyordu. O da birkaç saniye sonra susunca ev mezar kadar sessizliğe büründü. Yavaşça kapıyı açtım. İkimiz de silahlarımızı çıkardık. Koridora çıktık, çalışma odasının kapısından kafamı uzatarak içeriye baktım.

"Sen salona ve diğer odalara bak."

"Tamam abi."

Güneşlikler kapalı olduğu için dışarıdan fark edilme riski olmadığından cep telefonumun ışığını yaktım. Önce kütüphanedeki kitapları gözüme kestirdim. Allah'tan çok kitap yoktu. Hepsinin içlerini, aralarını dikkatlice taradım. Belleği bulamadım. Zaten kitapların içinde flaş belleğin işi neydi! Masaya geçerek çekmeceleri karıştırdım. Bir sürü kâğıtlar, notlar, kırtasiye malzemeleri çıktı. Hiçbiri aradığım şey değildi. Acaba bellek salonda ya da yatak odasında olabilir miydi? Şimdi küçücük flaş belleği nereden bulacaktık! Ama içimden bir ses bu odanın bana bir şeyler anlatmak istediğini söylüyordu.

Cep telefonumun ışığını tutarak gözlerimi odanın içinde gezdirdim. Pencereye giderek bir de o taraftan bana bir şeyler söylemek isteyen odaya baktım. Ben ne göremiyordum? Halı! Eğilip halının altına baktım. Hiçbir şey yoktu tabii. Işığı önce kütüphane, sonra da odanın içinde gezdirdim. Gördüm sonra. Duvardaki yamuk duran sarı çerçeve içindeki yağlıboya tabloya doğru yürüdüm. Niye yamuk duruyordu? Polisler yapmış olabilirdi. Ama kurşun diğer duvara saplanmıştı. Necati bu taraftaki duvarda çalışmıştı. Öyleyse bu tablo bana bir şey söylemek istiyordu. Haliç'te yan yana duran üç tekne, hemen arkalarında bir cami. Masmavi bulutlar. Güzel bir resimdi. İmza Erhan Lülleci. Tabloyu duvardan indirdim, çevirdim, halının üzerine koydum. Tuvalin arka kenarlarına zımbalanmış bezin üst ucu yırtılmıştı.

Tuvalin içine elimi sokarak sert bir cisim aradım. Belki vardı, belki yoktu. Flaş bellek görülmemek için tuvalin diğer ucuna saklanmıştı. Yakaladım onu. Tabloyu yerine astım, belleği cebime koydum, geldiğimiz gibi pencereden çıktık. Emniyet'e gidecektik ve belleğin içinde Ahmet Saygun'un öldürülmesine neden olan tüm pislikleri öğrenecektik.

Otomobillerimize binerek siteden ayrıldık. Peş peşe gidiyorduk. Bu saatte caddede kimsecikler yoktu. Yolda refüj olduğundan anayola çıkmak için caddenin sonundan U dönüşü yaparak geri dönmek gerekiyordu. U dönüşü yapacağımız yere yaklaştığımızda gördüm sağdaki sokağın başına park etmiş siyah minibüsü. Elbette, rastlantılar olurdu hayatta, hele bu siyah minibüslerin trafikte çok sayıda olduğu düşünüldüğünde doğal olarak endişelenmemem gerekirdi ama bu meslekte rastlantılara inanmayacak kadar yıl geçirmiştim. Oya'nın, "Kendini öldürtme, kendini öldürtme, kendini öldürtme..." sözleri beynimin içinde yankılanırken telefonu çıkararak Serdar'ı aradım.

"Pusu kurmuşlar, sağdaki siyah minibüs, eğ kafanı!" diye bağırdım. O sırada başladı mermi yağmuru. Sağanak gibi üzerimize yağıyordu. Tayfun Gören'in, suikastten sonraki görüntüsü aklıma geldi. Sonumun onun gibi olması hoşuma gitmedi. Kafayı eğip gaza yüklendim. Mermiler vızır vızır başımın üzerinden geçiyordu. Silah sesleri susunca kafamı kaldırıp kırılmış dikiz aynasına baktım. Serdar'ın farlarını görünce rahatladım. Herifler peşimizden gelebileceği için süratimi düşürmedim. Bir süre aynı hızda gittikten sonra yavaşladım, sağdan bir ara sokağa daldım, ardından bir sağ daha, sonra bir sol yapıp küçük bir çocuk oyun parkının önünde kenara çektim. İndik.

"İyi misin?" dedim.

"İyiyim iyiyim. Orospu çocukları!"

"Sana geleceklerini söylemiştim. Hemen Fulya'yı ara, evden çıksın" derken Oya'yı çaldırmaya başlamıştım bile. Bir süre sonra Oya'nın uykulu sesini duydum.

"Galip, ne oldu?"

"Oya hemen evden çık, bir taksiye bin, annene git."

"Neler oluyor?"

"Sonra anlatacağım, ben haber verinceye kadar da evden kafanızı çıkarmayın!"

Serdar da aynı şeyleri Fulya'ya söylüyordu. Telefonları kapattıktan sonra Serdar endişeli gözlerle omzuma bakıyordu.

"Ne var, ne bakıyorsun?"

"Abi sen vurulmuşsun."

O anda omzum acı biber gibi yanmaya başladı.

5

"Şansınız varmış kurşun omzunuzu sıyırmış, ciddi bir şey yok ama birkaç santim daha içeri girseymiş hayati tehlikesi olurdu" dedi acil servisin kadın doktoru. Yaka kartında Pelin Irmak yazıyordu.

"Biliyorum, bu ilk vurulmam değil."

Cerrahi maskesi gözlerinin altına kadar yüzünü örtmesine rağmen o koca kahverengi gözleri insanı kendine çekiyordu. Kızıl renkli saçlarını tepesinde topuz yapmıştı. Orta boyluydu ve etine dolgundu.

"Biraz canınız yanacak" dedi gülerek.

Bu kadınların hepsinde biraz psikopatlık vardı.

Çekmeceden bir iğne çıkardı, içine küçük bir şişeden bir miktar sıvı çekip yaranın hemen yanına batırdı. Arı sokmuş gibi bir sızı hissettim. Sonra yarayı İzotonikle temizledi. Ama temizlerken yaraya biraz bastırıyor gibi geldi, çünkü iğneye rağmen canım yanıyordu.

"Parçalanmış dokuları temizledim."

"İyi yaptınız. Dikecek misiniz yoksa staplerle mi zımbalayacaksınız?"

Çekmeceden stapleri çıkardı.

Beni sedyeye yatırdı ve yanı başıma tekerlekli bir tabure çekti. Kendinden emin, bacaklarını hafif aralayarak tabureye oturdu, eline stapleri aldı, üzerime doğru eğildi. Gözlerime bakmayı da ihmal etmedi. Cerrahi staplerle beş zımba attı. Her zımbayı vuruşta ben kendimi sıkıyordum, o da yüzümdeki acı ifadesinden zevk alır gibi gözlerimin içine bakıp gülümsüyordu.

"Biraz canım yanıyor."

"Söylemiştim."

Yarayı batikonla sildikten sonra antibiyotik ve ağrıkesici yazdı. Bir hafta boyunca on iki saatte bir alacakmışım. İki gün sonra pansumana gelmemi istedi. Acilde işimiz bitince hastane polisiyle görüştüm. O da bağlı olduğu İlçe Karakolu'na haber verdi, iki polis geldi, yazılı ifadelerimizi aldılar. Oya'yı aradım. Annesine gitmişti. Tedirgindi. Korkmuştu. Serdar da Fulya'yı aradı. O da bir arkadaşının yanına gitmiş.

Hastaneden çıktığımızda saat sabahın yedisiydi. Günlerden salı. Emniyet'e vardığımızda Serdar kendi odasında, ben kendi odamdaki koltukta bir saat kadar kestirdik; Oya'nın telefonuyla gözlerimi açana kadar. Endişelenmesini istemediğim için geceki olaydan hiç bahsetmedim. Sadece tedbir amaçlı bugün işe gitmemesini istedim.

Serdar simit, poğaça, kâğıt bardakta çaylar ve Sinan'ın karşı komşusu Şeyda Hanım'ın kameralarının görüntülerini aldığı flaş bellekle odaya geldi. İğnenin etkisi geçtiği için yaram sızlamaya başlamıştı. Serdar'ın getirdiklerini silip süpürdükten sonra onu eczaneye gönderdim. Getirdiği flaş belleği bilgisayarıma taktım.

Görüntülerde, saat altıda uzun boylu, zayıf, siyah kabanlı ve erkek olduğu belli olan ama yüzü seçilemeyen katil sokakta görünüyor, bahçeye giriyordu. Yirmi dakika sonra yine bahçeden çıkıp gidiyordu. Yüzü yine seçilmiyordu. Bilişimdeki çocuklar daha detaylı bir eşkal çıkarabilirlerdi. Eğer sabıkası varsa, yakalamamız kolaydı. Sabıka kaydı yoksa, zaman alırdı ama yine yakalardık.

Saat dokuz gibi kırmızı Mini Cooper villanın önüne park etti, yüzünü seçemesem de Gizem olduğunu bildiğim kız kendi anahtarını kullanarak villaya girdi. Serdar gelin-

ceye kadar ellerimi yine ensemde birleştirerek boş boş duvara baktım. Getirdiği antibiyotiği ve ağrıkesiciyi içtim.

Flaş belleği çıkarıp Ahmet Saygun'un flaş belleğini taktık. Masa üstünde beliren ikonu tıkladım, mavi renkli bir klasör çıktı. Klasörü tıklayınca tabii ki şifre istedi. Ahmet Saygun belgelere şifre koymuştu. Flaş belleği bilgisayardan çıkardım. Masaya koydum. Bir sigara yaktım.

"Şifreyi hemen kırdırırız abi" dedi Serdar.

"Şifre çıkması iyi oldu."

"Niye?"

"Belki de içindekileri görmememiz en iyisi. Bu sayede hayatta kalabiliriz. Adamlar bunun içindeki bilgiler için Ahmet Saygun'u öldürdüler, bu gece bizi kevgire çeviriyorlardı, bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayacağımız kesin."

"Öyleyse savcıya verelim gitsin. Top bizden çıksın."

"Ya savcı da işin içindeyse? Ya da diyelim ki savcı bunlardan değil, biz belleği savcıya teslim ettik. Bu herifler bellekteki bilgileri gördüğümüzü sanıp bizi zımbalayacaklar, sonra da savcıyı. Belgeleri gören kimseyi sağ bırakmazlar."

"Belleğin bizde olduğunu nereden biliyorlar ki, belki bulamadık."

"İşi şansa bırakmayacaklarını bu gece gördük."

"Ne yapacağız abi?"

"Birkaç gün evden uzak duracağız. Ucuz bir otel buluruz. Bu herifler savcıya gitmediğimizi görünce er geç bizimle temasa geçecekler. Postu deldirmeden bu işten sıyrılmanın tek yolu, bellekteki bilgilere bakmadığımızdan ve kopyalamadığımızdan adamların haberdar olması. Şifreyi kırdırmazsak inanır, peşimizi bırakırlar."

"Belleği onlara mı vereceğiz yani?"

"Yaşamak istiyorsak başka seçeneğimiz yok. Şimdi biz

şu Sinan'ın cinayetiyle ilgilenelim. Ajansın ve ailesinin adreslerini çıkar, bugün gidip konuşalım. Sinan'ın şu kız arkadaşını da ara, gelip görüntülere baksın."

Serdar'ın cebi çalmaya başlayınca cevap vermesini işaret ettim.

"Merhaba kuzen. Ne zaman geldin İstanbul'a, Ne! İngiltere'de misin?" dedi, ardından bana, "çıkıyorum" işareti yaptı.

Saat dokuz buçukta Savcı Hikmet geçmiş olsun demek için aradı. Polise verdiğim ifadeyi okumuş. Olan biteni bir de benden dinledi. O saatte orada ne işimiz olduğunu sordu. Evden geç ayrıldığımız palavrasını attım. Ateş açılan yerdeki tüm güvenlik kameralarını araştırıyorlarmış. Terör örgütünden şüpheleniyordu. Görenler İnşaat'la ilgili olabilirdi. Hiçbir fikrim olmadığını söyledim. Flaş bellekten bahsetmedim. Ahmet Saygun'u kimlerin öldürdüğünü söylemeyi düşünmedim bile. İşin peşini bırakmayacaklarını, bize bu hain pusuyu kuranları en kısa sürede yakalayıp adalete teslim edeceklerinin sözünü verdi. Telefondan sonra Sinan'ın katil şüphelisinin olduğu flaş belleği Bilişim Büro'ya gönderdim.

Serdar odama geri geldi. Canı sıkkındı. Yerinde duramıyordu.

"Ne oldu, geç otur" dedim.

Oturdu, derin bir nefes verdi.

"Halil İngiltere'ye kaçmış."

"İyi yapmış. Buna mı canın sıkıldı?"

"Yok abi. Halil her şeyi itiraf etti. Gerçi ben de tahmin ediyordum ama biliyorsun olay ben çocukken olduğu için kanıtlayamıyordum. Annemle babamı amcam öldürtmüş!" dedi, masaya bir yumruk vurdu.

"Niye bu güne kadar söylememiş?"

"Korkusundan. Eğer söylerse amcam onu öldürmekle tehdit etmiş. Öz oğlunu öldürmekle tehdit ediyor pezevenk!"

"Öz kardeşini öldürten adam oğlunu da öldürtür, normal."

"Çıkacağım karşısına, hesaplaşacağım onunla."

"Vuracak mısın onu? Bu çok kötü bir fikir Serdar. Hem ayrıca amcan İstanbul'da korumasız dolaşmaz."

"Vurmayacağım. Her şeyi bildiğimi, ensesinde olduğumu bilmesini istiyorum. Burada bir metresi varmış. Kadına giderken korumalarını almazmış."

"Ne zaman gelecekmiş İstanbul'a?"

"Halil haber verecek. Babasının yanında bir adamı varmış."

"Babanı onun öldürdüğünü bildiğini söyleyeceksin de ne olacak! Herifi tutuklayabilecek misin? Bak, Ahmet Saygun'u temizlediler. Amcan bunca yıl nasıl yakalanmadı, kim bilir kimleri besliyor Emniyet'te, Jandarma'da! Malları İran üzerinden Afganistan'dan getirtmiyor mu?"

"Getirtiyor."

"Sınırdan sonra malı TIR'ların zulalarında İstanbul'a gönderiyor mu?"

"Büyük bir ihtimalle."

"Daha sonra da şileplerin zulalarında Avrupa'ya teslim etmiyor mu? Emniyet'te, limanlarda adamları olmasa bu sevkiyatı yapabilir mi?"

"Çocukken hatırlıyorum, bölgenin Jandarma komutanını evinde ağırlardı. Ama ben böyle yaşayamam. Onunla yüzleşmem lazım."

"Filler tepişirken ezilmemeye çalışıyoruz, sen şimdi o fillerden birinin ayağına dolanmaya çalışıyorsun."

"Merak etme abi. Sadece konuşacağım."

"Ne hâlin varsa gör Serdar."

6

Bizim yerimize delik deşik olmuş zavallı otomobillerimiz servisin yolunu tuttuğu için Nişantaşı'nda olduğunu öğrendiğimiz Güniz Ajans'a yürüyerek gitmeye karar verdik. Hava soğuktu ama yağmur yağmıyordu. Gayrettepe ile Nişantaşı arası zaten çok fazla değildi. Yürürdük. Temiz hava alırdık. Çıkmadan Ergun Boraoğlu'nun telefonunu bulduk, aradık, nerede olduğunu sorduk. Evdeymiş. Öğlen gibi geleceğimizi söyledik. Adresi verdi. Sesi üzgündü. Doğaldı.

Güniz Ajans, Rumeli Caddesi'nin girişinde duran trafik ışıklarının önündeki binanın ikinci katındaydı. Her zamanki gibi Rumeli Caddesi trafik keşmekeşinden ve acımasızca basılan kornalardan nasibini alıyordu. Sağda çift sıra park, araçların arasından slalom yapan motosikletler, büyük çoğunluğu Arap turist olan tıkış tıkış kaldırımlar. Kendimizi binanın içine atarak insan selinden kurtulduk. Asansör vardı ama bozuktu. İki kat tırmandık. Fiyakalı fontla Güniz Ajans yazan aydınlatmalı tabelanın olduğu kapıyı çaldık. Çok hoş ama bir o kadar da üzgün bir kız kapıyı açtı. Gözleri ağlamaktan şişmişti. Holdeki masası benim masamı aratmayacak kadar dağınıktı. Duvarda asılı olan ve birkaçına göz aşinası olduğum ki bunlardan biri de Sinan'dı, ajansın çalıştığı on oyuncunun siyah beyaz büyük fotoğrafları asılmıştı. Sinan'ın gülümseyen ifadesi, hayatı sahiplenen bakışlarına üzüldüm. Hole açılan odalardan birinin kapısı aralıktı ve üç genç kadın yüzlerindeki üzgün ifadeyle bilgisayarlarına gömülmüşlerdi. Ortama

âdeta ölüm sessizliği çökmüştü. Önünde dikildiğimiz masanın üzerindeki lazer yazıcıdan sayfalar çıkmaya başladı. Kız bıkkın bir ifadeyle çekmecesini açarak iki form çıkardı, bize uzattı.

"Nedir bunlar?" dedim.

"Oyunculuk için başvuru formu. Doldurun, birer fotoğrafınızı da bırakın. Değerlendirip size döneceğiz" dedikten sonra yazıcıdan kâğıtları alarak yan odaya geçti.

Serdar formlardan birini alıp doldurmaya yeltenince, "Ne yapıyorsun lan?" dedim.

"Hazır fırsat önümüze gelmişken değerlendirelim abi" dedi. Formu elinden alıp masaya attım, adının Canan olduğunu öğrendiğimiz güzel ama üzgün kız masasına döndüğünde, "Kızım biz polisiz, Sinan Boraoğlu soruşturması için buranın sahibiyle görüşmek istiyoruz" dedim.

"Güniz Hanım" dedi.

"Kendisi burada mı?"

"Evet."

Bizi toplantı odasına aldı. Ferah, aydınlık, büyükçe bir odaydı. Bir şey içip içmeyeceğimizi sordu, içmeyeceğimizi söyledik. Odanın bir duvarında asılı afişler ajansın oyuncularının rol aldığı filmler ve diziler olmalıydı. Toplantı masasının bir köşesine oturduk. Koca masanın üzerinde sadece bir küllük duruyordu. Biraz sonra asık suratlı, elli, elli beş yaşlarında, uzun boylu, topluca, kumral, saçları kâküllü Güniz Hanım yanımıza geldi. Havalı, güzel bir kadındı.

"Hoş geldiniz" dedi. "Ben Güniz Yıldız." Tokalaştıktan sonra sandalyeyi çekerek karşımıza oturdu. Üzerinde lacivert bir takım, içinde mavi bir gömlek vardı. Altın bilezikler bileğinde kalın bir halka gibi duruyordu. Yüzünde makyaj fazlaydı, gözleri nemliydi, saçlarını tepesinde toplamıştı. Tırnakları uzun ve cilalıydı. Cep telefonunu ve gümüş sigara tablasıyla şık çakmağını masaya koydu.

"Başınız sağ olsun" dedik.

"Teşekkür ederim, dostlar sağ olsun."

"Sinan hakkında size birkaç soru sormak istiyoruz, sadece sizin ajansa bağlı olarak çalışıyordu, değil mi?"

"Evet."

Sigara tablasını açtı, bize sigara ikram etti, istemedik, kendi bir tane yaktı.

"Ne kadar zamandır birlikte çalışıyordunuz?"

"İki yıldır. Hatta bugün bir dizi projesi için görüşmemiz vardı."

"Düşmanı ya da anlaşamadığı biri var mıydı?"

"Sinan'ın ailesini biliyorsunuz, değil mi?"

"Biliyoruz."

"Görüştünüz mü peki?"

"Henüz değil."

"Sinan'ın ailesiyle arası pek iyi değildi. Özellikle abisi oyuncu olmasına karşıydı. Hatta, bir keresinde beni aradı, Sinan'ın işine son vermemi istedi."

"Siz ne dediniz?"

"Kabul etmedim. Sinan gibi bir oyuncuyu kaybetmeyi kim ister. Çok iyi bir reklam anlaşması yapmıştık. Bir GSM operatörünün yüzü olacaktı. Türkiye'deki bütün şehirlerde *billboard*'larda boy gösterecekti. Televizyon reklamlarına çıkacaktı. Hay böyle kaderin..." deyip cümlesini bitirmeden telefonu çalmaya başladı. Arayan numarayı görünce yüzü iyice düştü, sigarasını sertçe küllüğe bastırdı, "Pardon, buna cevap vermeliyim" diyerek telefonu açtı.

"Sağ olun Kaan Bey, dostlar sağ olsun... hı hı... bakın Sinan'ın yerine size başka bir oyuncumuzu önerebilirim... hı hı, anladım... haklısınız ama bu önereceğim çocuk... hı hı... ben yine de size özgeçmişini göndereceğim... tamam, görüşmek üzere... teşekkür ederim, hoşça kalın."

Telefonu masaya attı.

"Reklam için anlaştığımız GSM firmasıydı. Sinan'ın yerine Ozan'la çalışacaklarmış. Bir işi nasıl kaybettiğimi gördünüz. Buyurun ne soracaksanız sorun, fazla zamanım yok, yapacak işlerim var."

"Merak etmeyin sizi milyarlık işlerinizden alıkoymayacağız, ahh pardon! Sinan yüzünden o işi kaçırmıştınız zaten!"

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Öfkeyle bir bana bir Serdar'a baktı.

"Dalga geçmiyorum hanımefendi. Sadece insani duygularını kaybetmiş bir kadınla anladığı dilden konuşmaya çalışıyorum."

"Terbiyesizleşmeyin. Hem ayrıca sorularınıza cevap vermek zorunda değilim."

"Doğru, hiçbir zorunluluğunuz yok. Biz de savcılık emriyle sizi Emniyet'te misafir ederiz. Ancak orada kendi çöplüğünüzdeki kadar rahat olacağınızın sözünü veremem" dedim.

Gözlerini kısarak beni bir kaşık suda boğarcasına baktı. Parmaklarıyla masayı tıklatıyordu.

"Ne soracaksanız sorun?"

"Sinan'ın düşmanı var mıydı?"

"Ozan'la arası iyi değildi."

"Az önce bahsettiğiniz kişi mi Ozan?"

"Evet. Ozan Kaplan. GSM firması onunla çalışacakmış. Bilmiyorum, bana çok manidar geldi. Firma Sinan'la Ozan arasında tercih yapacaktı ve Sinan'ı seçtiler. Ozan buna çok bozuldu. Firmanın Sinan'la çalışmaya karar verdikleri günün ertesinde buraya geldi, bağırdı çağırdı, onu odaya aldım ama bir türlü sakinleştiremedim. Sinan'ı çekmemi, ona bir daha iş bulmamamı istedi. Bunun mümkün olmadığını söyleyince, kudurdu, beni tehdit etti, eşyaları tekmeledi, polis çağıracağımı söyleyince, kurtulabildik."

"İşi kapmak için Sinan'ı, Ozan'ın öldürmüş olabileceğini mi söylüyorsunuz?

"Mantıklı değil mi?"

"Ozan hangi ajansa bağlı çalışıyor?"

"Petek Ajans."

"Yeri nerede?"

"Taksim'de Fransız Konsolosluğu'nun yanındaki Zambak Sokak'ta."

"Telefonunu da alalım."

Söyledi.

"Sahibinin adı nedir?"

"Dilek Başarır."

"Bu Ozan'ın tipi nasıl, boyu bosu filan?"

"Uzun boylu, zayıf, kendini çok yakışıklı zanneder."

Görüntülerdeki katil de uzun boylu ve zayıftı. Katil, Ozan olabilirdi.

Bu duygusuz kadından gerekli olan bilgileri almıştık. Kapıdan çıkarken, "Bu dünyada her insan, hatta her canlı biriciktir Güniz Hanım. Biraz empati yaparsanız, belki Sinan için gerçekten üzülebilirsiniz. İyi günler."

"Siz de biraz empati yaparsanız, benim kaybettiklerimi anlayabilirsiniz. İyi günler."

Dışarı çıktığımızda yağmur zıvanadan çıkmıştı. Trafik iyice kilitlenmişti ve hâlâ kornalar acımasızca ötüyordu. Bıraktım ötsün. Parkalarımızın kapüşonlarını kafamıza çektik, Metro girişine kadar koştuk. Yürüyen merdivenlerden aşağıya indik. Aşağısı sıcaktı ve nemliydi. Trenin gelmesine üç dakika vardı. Turnikelere gelince, "İstanbul Kart'ın var mı?" dedim.

"Var abi."

Serdar kartı turnikeye okutturdu. "Yetersiz bakiye!" diye yayıldı ses.

"Git doldur şunu."

"Abi yanımda nakit yok."

"Ulan bir on liran da mı yok!" diyerek cüzdanımı çıkardım. "Bende de yokmuş. Bu havada Taksim'e kadar yürüyemem valla!"

"Turnikelerden atlayalım. Polisiz biz."

"Gerek yok."

Turnikelerin başındaki polise kimliğimizi gösterince, turnikelerin yanındaki küçük demir kapıyı açarak bizi içeri aldı. Yürüyen merdivenlerden aşağıya indik, perona çıktık.

"Birader kadınla konuşurken tek kelime etmedin, hâlâ amcana mı sıkılıyorsun?" dedim.

"Aklıma geldikçe delirecek gibi oluyorum."

Trenin önce rüzgârı, sonra gürültüsü, sonra ışığı sonra da kendisi geldi. Peron hınca hınç doluydu. Tren perona girerken bir manyağın arkamdan beni raylara iteceği hissine kapıldığım için bir gözüm hep arkadadır. Bu esnada takip edilip edilmediğimizi de anlamaya çalışıyordum ama kapıldığımız insan selinin içinde buna imkân olmadığını biliyordum. Trene bindik, bir sonraki Taksim istasyonunda indik. Yürüyen merdivenlerden insan yığınıyla birlikte yeryüzüne çıktığımızda yağmurun kuvveti azalmıştı. Her zaman mahşer alanı gibi olan İstiklal Caddesi'ne doğru yürüdük. Fransız Konsolosluğu'nu geçince sağdan ilk sokak olan Zambak Sokak'a girdik. Petek Ajans ilk dört yolun solunda, Çevik Kuvvet'in binasının yanındaydı. Kapıda bir Toma duruyordu. Sokak tel barikatlarla kapatılmıştı. Petek Ajans'a gidebilmek için nöbet bekleyen kadın polisin önünden geçmek gerekiyordu. Geçmemize izin vermeyeceğini tahmin ettiğim için yanına gelince kimliğimi gösterdim. Petek Ajans'ın binasına girdik.

Bina komple Petek Ajans'a aitmiş. Girişte oturan kız telefonla Dilek Başarır'a haber verdi. Dar merdivenlerden

üç kat yukarı tırmandık. Hayatım merdiven çıkmakla geçiyordu. Dilek Başarır da Güniz Yıldız yaşlarındaydı. Ama onun tam aksine inceydi ve daha uzundu. Sarı saçları kısacıktı. Kocaman numaralı gözlüklerinin ardındaki ela gözleri merakla bakıyordu. Beyaz bir gömlek, gömleğin üzerine desenli bir yelek giymişti. Masasının önündeki iki sandalyeye oturduk. Apple *notebook*'u açıktı, çalışma lambası yanıyordu, masasının üzerinde bir sürü fotoğraf vardı.

"Sinan Boraoğu cinayetini soruşturuyoruz" dedim.

"Ayy, çok üzüldüm valla, yazık oldu çocuğa. Ne diyelim, mukadderat. Bir şey içer misiniz?"

"Sağ olun, içmeyiz, Ozan Kaplan sizin ajansın oyuncusu mu?"

Bir kaşı kalktı, gözlerinde bir şaşkınlık belirdi.

"Evet, bizim oyuncumuz, neden ki?"

"Sanırım bugün GSM firması oyuncunuz Ozan Kaplan'ı yeni reklam yüzü seçtiklerini size ilettiler, değil mi? "

"Evet?"

"İşte bu teklif Ozan Kaplan'ı cinayet şüphelisi yapıyor."

"Durun durun, nasıl, anlamadım!"

"Hanımefendi GSM firması Sinan Boraoğlu ile Ozan Kaplan arasında tercihini Sinan'dan yana kullanmış. Ancak Sinan ölünce onun yerine doğal olarak diğer aday yani oyuncunuz Ozan Kaplan'ı seçti. Bundan daha iyi cinayet nedeni mi olur?"

"Siz şimdi işi kapmak için Sinan'ı, Ozan'ın öldürdüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Şüpheli diyelim."

"Güniz'le mi konuştunuz siz?"

"Evet."

"Size tam olarak ne anlattı?"

Ozan'ın tehditlerini söyledim.

Asık suratlı bir maske yerleşti yüzüne. O güzel gözler karanlık bir kuyuya dönüştü. Cep telefonuna sarıldı.

"Alo, Güniz, ben bir şey duydum, reklam işini kaybettiğiniz için şimdi iftira atmaya mı başladın bize... evet polisler burada, onlara Sinan'ı, Ozan'ın öldürdüğünü söylemişsin, sen çocuğu niye zan altında bırakıyorsun, utanmıyor musun iftira atmaya... hadi canım... senin oyuncun kendini gebertecek kim bilir ne haltlar yedi, pisliklerinizi bize atıyorsunuz... ya bırak Güniz Allah aşkına, Ozan tutuklanırsa işi yeniden kapma şansınız var diye böyle yaptığını bilmiyor muyum sanıyorsun... kızım ben senin ne mal olduğunu çok iyi biliyorum, senden ve senin oyuncularından yönetmenler illallah ettiler, çok adiymişsiniz be... sizi iftiradan savcılığa vereceğim!"

Telefonu kapattı. Sinirden yüzü kızarmıştı. Bir süre konuşmadı. Elleri titreyerek bir sigara yaktı.

"Sinan uyumsuz, inatçı ve açgözlü, anlaşma koşullarını hep kendi lehine çevirmeye çalışan, çok defa işi bırakmakla tehdit eden biriydi. Çoğu ajansla anlaşamazdı, işleri yarıda bırakırdı. Ailesinin gücüne güveniyordu. Güniz de aynı karakterde olduğu için iyi anlaşıyorlardı. Tencere kapak misali."

"Bunların Ozan'ın şüpheli olmasıyla ne alakası var?"

Sigarayı içmiyor, yiyordu âdeta. Üç çekişte bitirdi.

"Sinan'ın düşmanının çok olacağını söylemeye çalışıyorum."

"Ozan'ın bir fotoğrafını görebilir miyim?"

Masadaki fotoğraflardan birini uzattı. Ozan uzun boylu, zayıf, kumral, yeşil gözlü, kız güzeli, yakışıklı bir çocuktu. Güniz'in dediği gibi, kendini yakışıklı zannetmesine gerek yoktu, çünkü zaten çok yakışıklıydı. Masadaki diğer fotoğraflar da Ozan'a aitti. Kameralarda gördüğümüz kişi Ozan olabilirdi ama tam emin olamıyordum.

"Ozan eşcinsel mi?"

"Nerden çıkardınız bunu?"

"Çok beğendim de, kendim için soruyorum!" dedim alaycı bir ifadeyle.

Alay ettiğimi anlayınca, "Hayır, Ozan eşcinsel değil" dedi gayet soğuk.

Ozan'ın evinin adresi ve cep telefonu numarasını istememize gerek kalmadan telefon zırladı, aşağıdan Ozan'ın geldiğini haber verdiler.

Daha ne isterdik.

7

Ozan'ın reklam yıldızı olma hayalleri ve dizi oyunculuk kariyeri bizi karşısında görüp cinayet şüphelisi olarak gözaltına alındığında son buldu. Ozan'ı Gayrettepe Emniyet'e götürülmesi için bitişik Çevik Kuvvet'ten bir araba isteyecektim ama geçen yıl Emniyet'ti basarak bize biber gazı sıktıkları aklıma gelince vazgeçtim.

O sırada sokağın köşesinden yüzü gözü kan içinde bir kadın fırladı, koşarak nöbet bekleyen kadın memura sığındı.

"Yardım edin bana, yardım edin!" diye ortalığı inletiyordu.

Gürültüye içeriden bir memur çıktı. "Ne oluyor burada?" diye bağırdı.

Sokağın başında elinde bıçakla tipsiz bir herif belirdi. Bıçağını göstererek kadına ters ters bakıyordu.

"Yardım edin, peşimde, öldürecek beni!"

"Git be kadın, biz Çevik polisiyiz."

"Polis değil misiniz, yardım edin ne olur, ölmek istemiyorum!"

"Biz toplumsal olaylara bakıyoruz. Beyoğlu Karakolu'na gidin" demez mi!

Kadın bıçaklı adamı görünce, "Orada işte, öldürecek beni!" diye bağırdı adamı göstererek. Bunun üzerine herif bıçağı indirdi ama saklama gereği duymadı. Yerinden bir milim bile hareket etmedi. Kafaya koymuş, polis molis dinlemeden kadını öldürecekti.

Esnaf dükkânlarından çıktı, "Korusanıza kadını" diye homurtular yükseldi.

"Bizim sorunumuz değil. Hemen terk et burayı" diye kadını kolundan tutarak demir bariyerlerin dışına attı. Kadın çaresizce ortada kala kaldı.

Çevik Kuvvet'e zaten gıcıktım, artık nefret de ediyordum. Serdar'la çaktırmadan bıçaklı herifin yanına gittik. Sivil olduğumuz için polis olduğumuzu anlamadı dangalak. Lağım ve içki kokuyordu. Serdar kaşla göz arasında bıçağı tutan elini bileğinden yakalayıp bükünce elindeki bıçak yere düştü, anırırken yumruğumu suratının ortasına geçirdim. Nakavt. Polisler dahil herkes bizi seyrediyordu. Beyoğlu İlçe Emniyet'ini aradık, iki ayrı ekip istedik. On beş dakika sonra Tarlabaşı Bulvarı yönünden ekip otoları geldi. Araçlardan birine Ozan ve herifi tıkıp Gayrettepe'ye götürmelerini söyledik. Biz de diğer polis otosuyla Ergun Boraoğlu'nun Çamlıca'daki evine doğru yola koyulduk.

Her ne kadar Ozan tek şüphelimiz olsa da, kameralardaki görüntü çok net olmadığı için aynı boyda ve kiloda bir başka biri de katil olabilirdi. Bu nedenle Sinan'ın abisi Ergun'la konuşmalıydım. İki kardeşin araları açık olduğu için işin içinde belki de miras olayları vardı ve bu da başlı başına bir cinayet nedeniydi. Ergun'un kiraladığı tetikçi ortalığı mezbahaya çevirerek seks cinayeti süsü vermiş olabilirdi.

Serdar arabayı kullanan memurun yanında, ben de diğer memurla arkada oturuyorduk. Yolda Çevik Kuvvet'in kulaklarını bol bol çınlattık. Yoğun trafik içinde debelenip karşıya geçtikten sonra Çamlıca sapağından girerek Küçük Çamlıca Korusu'nun önünden Kısıklı'ya doğru inerken yolun sağ tarafına dizilmiş kodamanların villalarından birinin güvenlik kulübesinin önüne yanaştık. Saat öğlen, bir buçuktu. Kimliğimizi gösterip Ergun Bey'le randevumuz olduğunu söyledik. Çamlıca Camii'ne namaza gitmiş.

Geleceğimizi güvenliğe haber verdiği için otomatik kapı açılarak bizi zenginlerin dünyasına aldılar.

Karşımızdaki yapı villa değil, üç katlı küçük bir malikâneydi. Otoparkta yan yana iki siyah BMW, onların yanında da kırmızı iki kişilik spor Mercedes duruyordu, Mercedes'in yanına çektik. İnince sert bir rüzgâr karşıladı bizi. İstanbul manzarası muhteşemdi. Neredeyse İstanbul'un yarısı ayaklarımızın altındaydı. Yılan gibi kıvrılan Boğaz'a baktım bir süre. Devasa bir tanker Kız Kulesi'nin önünden Boğaz'ı yarıyordu Karadeniz'e doğru. Ona yol veren şehir hatları vapurları tankerin yanında sinek gibi kalıyordu. Bu kadar bina içindeki yeşillikli alanlar sadece Karacaahmet Mezarlığı ile karşıdaki Ulus Parkı'ydı.

Güvenlikçi yanımıza geldi. "Sizi içeride bekliyorlar" dedi.

Ayakkabılarımızı kapıda çıkardıktan sonra bir tırın rahatlıkla park edebileceği genişlikteki hole girdik. Girmemizle de içeriye sinmiş hacı yağı kokusu burnumuza çarptı. Bizi türbanlı, kırk yaşlarında, toplu, üzgün yüzlü bir kadın karşıladı. Ergun'un eşiymiş. Baş sağlığı diledik. Holün tam karşından salona geçiliyordu. Salonun duvarında sakallı, başında takke olan yaşlı bir adamın yağlıboya tablosu asılıydı. Sol tarafta merdivenler, sağ taraftaysa bir oda vardı. Odaya geçtik. Duvara Arapça yazılı bir tablo asılmıştı. Eşinin birazdan geleceğini söyledi, bir şey ikram etmek istedi, istemedik, izin isteyerek gitti.

Yarım saat sonra Ergun Boraoğlu yanımıza geldi. Ona da baş sağlığı diledik. Elli yaşlarında, kilolu, göbekli, sakallı, kel ama Sinan kadar olmasa da yakışıklı bir adamdı. Elindeki tespihi hızlı hızlı çekiyordu. Üzgündü.

"Allah kabul etsin" dedik.

"Amin" dedi elini kalbinin üzerine götürerek. "Çok fazla vaktim yok, annem fenalaştı, hastaneye kaldırdık, gitmem gerekiyor."

"Fazla zamanınızı almayacağız."

"Katili yakaladınız mı?"

Bizi ne sanıyordu acaba, CSI Türkiye mi!

"Henüz değil."

"Cenazeyi ne zaman alırız?"

"Adli Tıp'tan size haber verirler" dedim. "Sinan'ın düşmanı var mıydı ya da ona kötülük yapmak isteyen birileri?" diye devam ettim.

"Ben nereden bileyim. Demek ki varmış."

"Sinan'la aranız nasıldı?"

"Açık konuşayım, iyi değildi. Bizim tasvip etmediğimiz bir hayat yaşıyordu."

"Dizilerde oynadığı için mi?"

"Evet."

"Çalıştığı ajansı aramışsınız, işten çıkarılmasını istemişsiniz, doğru mu?"

"Doğru. Onu ekranda görmeye tahammül edemiyordum. Ailemize yakışmayan şeyler bunlar. Annem onu bu hâle getirdi. Şımartmamasını söylemekten dilimde tüy bitti. Sinan sorumsuz bir insandı. Onu affetmiyorum. Öldüğüne elbet üzüldüm ama su testisi su yolunda kırılır."

Gizem, Güniz, Ergun, Ozan... Sinan'ın ne çok seveni varmış!

"Biz onun mühendis olmasını, fabrikada bana yardımcı olmasını istiyorduk ama o gitti sinema okudu. Olsun dedik. İşi işte öğrenir. Ama o kendi işi yerine, setlerde sabahlamayı tercih etti. Fabrikaya adımını atmadı. Bizim hiç tasvip etmediğimiz bir hayat tarzını seçti. Dininden uzaklaştı, Allah nedir, peygamber nedir bilmez oldu. Garip garip arkadaşlar edindi, alkol, kadınlar, kızlar hayatında çok fazla yer tutmaya başladı. Bunlar bize ters şeyler. Şeytani işler."

"Babanız ne zaman öldü?"

Şaşkın ama bir o kadar da alaycı bakışlarla süzdükten sonra, "Olayın babamla ne alakası var! Siz miras yüzünden konuyu cinayete mi getirmeye çalışıyorsunuz?" dedi.

"Bunu düşünmek çok mu garip?"

"Siz ciddisiniz. Öyleyse beni iyi dinleyin: Babam vasiyetinde şirketin ve tüm aile mal varlıklarının yetkisini bana verdi. Sadece vasiyette değil, hukuken de devretti. Bu ailede benden habersiz kuş uçamaz. Şirket, bu ev, Sinan'ın evi, yazlık, ne varsa hepsi benim kontrolümde. Aslında Sinan'ı o villadan çoktan kapının önüne koyardım da ah annem işte, kıyamadı oğluna. Yufka yürekli. Başka sorunuz yoksa çıkmam lazım."

O sırada telefon çaldı. Ergun arayanı görünce yüzünde ince bir gülüş belirdi. Açtı telefonu.

"Buyurun sayın bakanım... dostlar sağ olsun... sağ olun, eksik olmayın... polis arkadaşlar da buradalar... şu an için hiçbir şeye ihtiyacımız yok... cenazemiz Adli Tıp'tan gelince Çamlıca Camii'nden kaldıracağız... elbette gününü ve vaktini bildireceğim... anneme ileteceğim, aradığınız için teşekkür ederim, Allah'a emanet olun, saygılar bizden."

Kapattı telefonu. Bu sahne nedense bana hiç yabancı gelmedi.

"Sağlık bakanıydı, katilleri bir an önce yakalamanızı istiyor. Dua edin, benden şüphelendiğinizden bahsetmedim."

"Ederiz" dedim.

Hep birlikte dışarı çıktık. Güvenlikçiler onu görünce hazır ola geçti. Ben öğreneceğimi öğrenmiştim. Cinayette abinin parmağı yoktu. Yine de ailenin avukatıyla görüşüp Ergun'un anlattıklarının doğruluğunu kontrol etmemiz gerekiyordu.

Arabaların başına geldik. Bize kırmızı spor Mercedes'i

göstererek, "Bu Sinan'ındı. Ne vergisini öder, ne yediği trafik cezalarından haberi vardır, bir keresinde alkollü kullanırken yaşlı bir kadına çarptı, kaçtı. Kadın neredeyse ölecekti. Şikâyetçi olmasınlar diye kadının ailesine yüklü bir tazminat ödemek zorunda kaldım. Bir keresinde de zincirleme kazaya karıştı. Haşat etti bu canımı arabayı. Ben de altından çekip aldım. Yaptırdım, satmadım. Ara sıra ben biniyorum. Annem sağ olsun, ertesi gün gitti oğlunun altına cip çekti. Ne diyeyim!"

Adamın öz kardeşi ölmüş, o otomobile üzülüyordu!

"Sinan'ın çarptığı kadının ailesi öldürmüş olabilir mi?"

Kasıntı bir tavırla, "Kocası yaşlı başlı, hasta adam. Yürümeye mecali yok. Allah için, bir daire aldım onlara. Hatırı sayılır da para verdim. Allah bilsin yeter."

"Çocukları var mı?"

"İki kızı bir oğlu var. Oğlanı da bizim fabrikada depoya koydum. Kızlar zaten evli."

"Avukatınızın telefonunu alabilir miyiz?" dedim.

"Hâlâ benim peşimdesiniz. Memlekette bu kadar faili meçhul cinayet olmasına şaşmamak lazım."

Devam etti. "Avukata söylerim, tüm tapuların, şirket evrakının fotokopilerini göndersin size."

"Olur."

Serdar kartvizitini verdi.

Çamlıca'dan ayrılıp Emniyet'te döndüğümüzde saat üç olmuştu. Odama girince ilk önce Oya'yı aradım.

"Nasılsın sevgilim?" dedim.

Ruhsuz bir sesle, "Nasıl olmamı bekliyorsun ki, evden dışarı adımımı atamıyorum."

"Birkaç gün daha sık dişini. Ben de otelde kalacağım."

"Galip, neler oluyor, hayatımız tehlikede mi?"

Tabii ki bize ateş açıldığından ve Tahtalıköye tek kişilik biletle gitmekten son anda yırttığımdan bahsetmedim.

Çünkü endişelenmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Bunun da ne ona ne de bana faydası dokunurdu. Ayrıca, annesinin eline kızını aleyhime dolduracak malzeme vermek istemedim.

"Bir çetenin peşindeyiz, tepesine bineceğiz heriflerin, ne olur ne olmaz diye sadece önlem amaçlı birkaç gün evden uzak durmamız gerekiyor."

"Bu durum beni ve annemi çok korkutuyor. Biz böyle şeylere alışık değiliz. Annemin tansiyonu çıktı."

Çıksın, daha da çıksın, dedim içimden.

"Size bir şey olmasına asla izin vermem."

Ozan Kaplan'ın GBT'si temizdi. Ancak Bilişim Büro'nun *mail*'ime gönderdiği görüntülerde, saat altıda Sinan'ın villasına giren kişinin Ozan olduğu netleşmişti. Lama cimi yok, katil Ozan'dı. Gizem Peynirci'nin hastaneye gidip DNA örneği ve sonra da buraya gelerek parmak izi vermesine gerek kalmamıştı. Haber verdik kendisine.

Ozan'ın yanına inmeden önce kamera görüntülerinin çıktılarıyla birlikte kaşarlı tost yaptırıp bir şişe de su alarak sorgu odasına indim. Ozan sıkıntılı ve endişeli otururken bacaklarını sallıyordu. Elini çenesine koymuş, uzun gövdesi eğik durduğu için kamburu çıkmıştı. Açık renk gözleri nemliydi ve üzüntüyle bakıyordu. Suyu ve tostu önüne bıraktıktan sonra sandalyeyi çekip karşısına oturdum.

Elini çenesinden çekerek sandalyesinde dikleşti ama çok bitkin olduğu görülüyordu.

"Aç değilim."

"Sen bilirsin ama bir süre daha misafirimiz olacağın için yesen iyi olur."

"Sinan'ı ben öldürmedim."

"Öyleyse cinayet saati Sinan'ın evinde ne aradığını açıklarsın bize?"

Dosyayı açıp fotoğrafları önüne ittim.

"Bu ben değilim."

Gözlerine dik dik baktım.

"Fotoğraftaki sen değilsen, o saatte neredeydin?"

"Evdeydim."

"Evde olduğunu doğrulayacak biri var mı?"

"Yalnızdım."

"En iyisi şöyle yapalım: Dün o saatte cep telefonunun sinyalinin nereden geldiğini araştırmak için savcıdan izin çıkartayım, evde miydin değil miydin, anlayalım."

Alnını kırıştırarak şaşkınlıktan bunalmış gözlerle baktı.

"Reklam işine konmak için mi öldürdün Sinan'ı?"

"Ben öldürmedim!"

"Sinan'ın ajansını basmışsın. Bu reklam işi bu kadar önemli mi, çok mu para veriyorlar, cidden kaç lira veriyorlar, harbi merak ettiğim için soruyorum?"

"..."

"Sinan'ı sen öldürdün. İçeriye salonun bahçe kapısından girdin. Bir gece önce villada parti nedeniyle kameraların kapalı olduğunu biliyordun. Bu yüzden elini kolunu sallayarak bahçeye girmekte bir sakınca görmedin. Kapıyı sana Sinan açtı. İçeri girince tartışmaya başladınız. Sana gitmeni söyledi, yatmaya yukarıya çıktı, mutfaktan bıçak aldın, peşinden yukarı çıktın, Sinan uzanmıştı, sırtından bıçaklamak kolaydı, öyle nefret ediyordun ki, öldükten sonra bile bıçaklamayı sürdürdün. Bıçağın üzerindeki parmak izlerini sildin sonra tekrar geldiğin yerden çıkıp gittin.

"Dün oraya ondan özür dilemek için gittim" diye mırıldandı kafasını kaldırmadan. Sanki kendi kendine konuşuyordu. "Tek amacım özür dilemekti, ben onu çok seviyordum" diyerek mırıldanmayı sürdürdü. Kafasını kaldırdı, "Avukatımı istiyorum" dedi.

Ozan Kaplan'ı nöbetçi savcıya postaladıktan sonra

cepte otele verecek para kalmadığı için odamdaki kanepeye kıvrıldım.

Ertesi sabah savcının dün gece Ozan Kaplan'ı nöbetçi mahkemeye sevk ettiğini ve tutuklanarak Maltepe Cezaevi'ne konulduğunu öğrendik. Sinan Boraoğlu dosyası kapanmıştı. Öğleden sonra bizim için çok hüzünlü geçti. Vatan Emniyet'teki Ahmet Saygun'un cenaze törenine katıldık. Tabutu, sözüm ona intihar ettiği için Türk bayrağına sarılmamıştı. Ailesi gözyaşları içinde tabutun başında dik durmaya çalışıyordu. Cenaze, törenden sonra aile mezarlığına defnedilmek üzere memleketi Konya'ya gönderilecekti. Emniyet Müdürü Macit Göktuğ kürsüye çıktı. Ahmet Saygun'un ne kadar iyi bir polis ve Emniyet Teşkilatı için çok büyük bir kayıp olduğunu söyledikten sonra son zamanlarda polisler arasında intihar vakalarındaki artışa dikkat çekerek, Ahmet Saygun'un intiharını onlarla ilişkilendirdi, konuyu hassasiyetle araştıracaklarını, gereken her türlü tedbiri alacaklarını söyledi. Ahmet Saygun'un intiharını toplumsal olaylardaki artıştan dolayı polislerdeki aşırı strese, moral bozukluğuna bağlamıştı.

Orospu çocuğu!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1

Ocak ayının üçüncü pazartesi akşamı taksici Kadir, Paşabahçe Çarşısı'ndaki taksi durağından gece saat 23:00 sularında Beykoz'a gitmek için çıktı. Kafası bozuktu, bir sigara yaktı, camı araladı, Boğaz'dan esen rüzgâr arabanın içine taze hava getirdi, eski Paşabahçe fabrikasının önünde el kaldıran müşteriye aldırmadan yoluna devam etti. Gününü gösterecekti o şıllığa, onu tehdit etmek neymiş, görecekti onlar. Beykoz Çarşısı'nı ve otobüs duraklarını geçtikten sonra Beykoz Çayırı'nın ağaçlıklı yan yolunda müşteri bekleyen kadınların yanına yanaştı. Önünde peş peşe iki otomobil duruyordu ve kadınlardan ikisi yolcu tarafına eğilmiş, pazarlık yapıyorlardı. Bu soğuk havada kısacık etekler, siyah külotlu çoraplar, süslü kabanlar, yüksek topuklar ve boya küpü yüzler... Kenarda bekleyen diğer kadınlardan biri bıkkın bir yüzle, sallana sallana taksiye yanaştı, Kadir yolcu tarafının camını açtı, kadın ağzında sakız, eğilerek mavi saçlı başını içeriye doğru uzattı.

"Ne istiyorsun?"

"Atla."

"Osman bir daha binmememi söyledi."

"Sıçtırma Osman'ına."

"Git be işine" dedi kadın elini kaldırarak.

Kadir cebinden yüzlükleri çıkardı, kadına doğru uzatarak, "Hesabı kapatacağım" dedi.

Kadın paraları görünce, "Ha şöyle, yola gel!" diyerek otomobile girdi. Paspastaki boş bira kutularını ayağıyla kenara itti.

Serdar, amcasının Beykoz sırtlarında metresine tuttuğu evin sokağında bekliyordu. Halil dün aramış, babasının bugün İstanbul'a geldiğini, gelir gelmez de her zaman soluğu kadının yanında aldığını söylemişti. Adresi vermişti. Serdar, amcasının saat kaçta geleceğini bilmediği için gece dokuzdan beri soğukta dikiliyordu. Amcası Haşim Ağa belki de bu gece gelmeyecekti, yine de Serdar her gece üşenmeden buraya gelerek amcasını bekleyecekti. Boğaz rüzgârı simsiyah denizin üzerinden buz gibi esiyordu.

Her yaz gittikleri yayladaki tek katlı evlerini hatırladı. O zamanlar Serdar on bir-on iki yaşlarındaydı. İki oda, bir mutfak, bir tuvaletten ibaretti evleri. Evin bitişiğindeki küçük barakada babasının alet edevatı dururdu. Yazları her yer sıcaktan kavrulurken yaylada hava mis gibi olur, insanı üşütmeyen tatlı bir serinlik gezerdi. Akşamlarıysa öyle soğuk olurdu ki, soba yakarlardı. Koyun sürüleri sık sık evlerinin önünden geçerdi. Köpekler sürünün etrafında dolaşarak koyunların sürüden ayrılmasına mani olurdu. Bir tane köpekleri vardı. Paşa, iri bir çoban köpeğiydi. Serdar hayvanları çok severdi. Komşularının bir ineğinden süt sağmasını da öğrenmişti. Zıplaya zıplaya oynayan keçi yavrularına bayılırdı. Dağ eteklerini sis basardı her zaman.

Babası heybetli bir adamdı. İnsanlarla çok yüz göz olmazdı. Evin tamirat işlerini yapar, bahçeyle ilgilenerek zaman geçirirdi. Bir de tüfeği vardı. Ava gittiği günlerin dışında tüfeği ortalarda tutmazdı ama o yaz, tüfeğini yanından ayırmaz olmuştu. Serdar'ın amcasıyla kavga ettiklerinden beri yayladan dönmüyorlardı. Eskiden ara sıra da olsa alış-veriş yapmak için Kars'a inerdi. Ama o son yaz şehir merkezine hiç inmedi. Babasını herkes tanır, sever, sayardı. Babası ona her zaman insanlara eşit davranmasını,

adaletli olmasını tembihlerdi. Çok sinirlense bile, kendine hâkim olmasını, insanlara vurmamasını, kötülememesini söylerdi. İnsanlarla olan ilişkisinde zararlı olan şeyin çoğunu kendisine, azını başkalarına paylaştırmasını, yararlı olan şeyin de çoğunu başkalarına, azını kendisine alması gerektiğini öğretmişti. Annesi başörtülü, içine kapanık bir kadındı. Genelde yemek yapar, yün örer ve namaz kılardı. Namazdan sonra mutlaka *Kur'an* okurdu. Serdar da bahçedeki salıncakta çizgiroman okurdu. Anneannesi ile dedesinin de evleri az ilerideydi. Onlara giderken at arabasına binerlerdi. Serdar at arabasına binmeyi çok severdi.

O gün de salıncakta oturmuş, Zagor okuyordu. Annesi bahçedeki masada yine yün örüyordu. Babası çevrede bir dolaşıp gelmişti, tüfeğini omzundan alarak salıncağın demirine dayayıp masaya oturmuştu. Yüzündeki endişeli ifadeden canının sıkkınlığı belli oluyordu. Tam o sırada Paşa havlamaya başladı, sonra hayvandan bir çığlık geldi, havlaması kesildi. Zayıf, kirli sakallı, şeytan suratlı bir adam elinde tabancayla karşılarına dikildi, babası tüfeğe uzanırken babasını sırtından vurdu. İriyarı babası acı içinde yere yuvarlanırken ağzından zorlukla "Kaç Serdar!" sözü çıkabildi. Annesinin o acı dolu çığlığı bugün bile Serdar'ın kulağında çınlıyordu. Adamın silahını annesine doğrultuşunu, tetiği çekişini, annesinin başının masaya düşüşünü her ayrıntısıyla hatırlıyordu. Adamın, Serdar'a bakarken dudaklarındaki o pis sırıtışı hâlâ gözlerinin önündeydi. Serdar koştu. Bütün gücüyle koştu. Anneannesine ve dedesine koştu. Korkudan titreyerek koştu...

Bu tatsız düşünceler sokağa giren siyah bir Mercedes'le dağıldı. Serdar görülmemek için park etmiş bir otomobilin arkasına gizlendi. Siyah Mercedes apartmanın önüne

park etti. Serdar, silahını çıkardı, amcası inmeden yolcu kapısını açarak otomobile bindi, silahı, şaşkınlıkla ona bakan amcasına doğrulttu.

"Merhaba amca. Biraz konuşacağız. Devam et bakalım" dedi.

Serdar, amcası Haşim'i askerlik şubesinin olduğu caddeden Beykoz'un tepelerine çıkardı, iki tarafı orman olan Kavacık yoluna soktu, bir süre gittikten sonra Serdar sağda ormanın içine giden toprak bir yol gördü. O yola girdiler. Ormanın içlerine doğru bir süre devam ettiler. Etraf zifiri karanlıktı. Solda ağaçların arasında duran küçük gri Peugeot'yu görünce amcasına devam etmesini söyledi. Bu ormanlık alan, otomobilin içinde sevişmek için güzel bir yerdi. Biraz daha ilerledikten sonra toprak yol bittiği için durdular. Peugeot yaklaşık yüz elli, iki yüz metre geride kalmıştı.

"Niye beni buraya getirdin?" dedi amcası.

"Şimdi yavaşça silahını çıkar."

Haşim'in eli beline gitti.

Serdar uyardı. "Yavaş, yavaş!"

Haşim tabancasını Serdar'a uzattı. Serdar tabancayı aldı, beline soktu.

"Telefonunu da alayım."

Haşim Ağa paltosunun cebinden telefonunu çıkarırken Serdar, "Sakın bir uyanıklık yapmaya kalkma! Yersin kurşunu" diye uyardı.

Haşim Ağa son model telefonunu Serdar'a uzattı. Serdar telefonu torpido gözüne koydu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sen benim ailemi katlettin!"

"Kim söyledi sana bunu, Halil mi anlattı?"

"Öz oğlun bile senden kaçtı, nefret ediyor senden, katil herif!"

"Anlaşıldı. Nerede o it şimdi?"

"Sana ne! Ulan niye öldürttün annemle babamı?"

"Ben kimseyi öldürtmedim."

Serdar tabancanın namlusunu tıpkı Galip'in Cellat'a geçirdiği gibi amcasının burnuna geçirdi. Amcanın acıdan yüzü çarpıldı. Burnundan kan boşaldı. Pantolonunun cebinden kumaş mendilini çıkarıp kanı temizledi, burnuna tampon yaptı.

"Orospu çocuğu!" dedi Serdar'a.

"Konuş lan it herif, anlat her şeyi!"

"Ben öldürttüm!"

"Niye ulan, niye annemi babamı öldürttün?"

"Baban olacak o adalet budalası kardeşim beni ihbar edecekti. Buna izin veremezdim. Ona iş teklif ettim."

"Babam senin pis işlerine bulaşır mı!"

"Bulaşmadı budala. Üstüne bir de beni ihbar etmeye kalktı."

"Ulan zaten polislerin çoğunu besliyorsun. İhbar etseydi ne olurdu, uyuşturucu kaçırdığını bilmeyen mi var Kars'ta!"

"İşi büyütecekti. TIR'ları çevireceklerdi yolda. Bunun için Ankara'ya gidecekti. Buna izin veremezdim. Hem ayrıca içerlemiştim."

"Babam senin için, 'Onun Allah birdir dediğine bile inanmayacaksın' derdi."

"Doğru söylemiş."

"İn arabadan."

"Beni hemen geri götürürsen, kimseye bi' şey söylemem. Bu olanları unutur, yaşamana izin veririm."

"İn arabadan!"

"Bana bir şey yaparsan, yaşatmazlar seni."

"İn ulan arabadan!"

İkisi de farları açık arabanın önüne geldi. Haşim'in

yüzü kan içindeydi. Yetmiş yaşlarında kel, bıyıklı, mavi gözlü, şeytan bakışlı, tekinsiz bir adamdı. Serdar'a hain hain bakıyordu.

"Bu yaptığının hesabını sana soracağım yeğenim."

"Seni geberteceğim Haşim Ağa."

"Sen kanun adamısın. Beni öldüremezsin. Yapabileceğin en fazla, beni adalete teslim etmek olur. Varsa delilin, tak kelepçeyi."

"Seni Emniyet'te kırmızı halıyla karşılayacaklarını bildiğim için getirdim buraya."

Serdar belindeki amcasının silahını çıkardı, kendi silahını beline soktu. Şarjöre baktı, silah doluydu, mermiyi sürdü.

"Diz çök."

Haşim Ağa dişlerini birbirine vurdu. Yüz kasları gerildi. Gözlerine endişe yerleşmişti.

"Diz çök ulan!" diye bağırdı.

Haşim Ağa dizlerinin üzerine çöktü. Serdar adamın arkasına geçerek var gücüyle sırtına sert bir tekme indirdi. Haşim Ağa yüzüstü çamura kapaklandı, Serdar silahı doğrulttu ve öfkeden gözü dönmüş bir vaziyette yarım dakika kadar düşündükten sonra tetiği çekti. Silah sesi ormanda yankılandı.

Mercedes'in direksiyonuna atlayıp topukladı.

Taksici Kadir arabayı Beykoz sırtlarındaki orman yolunda sürerken gazı köklüyordu.

Yanındaki kadının adı Asuman'dı. Aracına bindiği müşterilerin bazılarının sapık çıkma ihtimaline karşı kendini koruyabilmek için emniyet kemerini hiçbir zaman takmazdı ama Kadir öyle deli sürüyordu ki, virajlarda götü koltuktan savrulup duruyor, kapının koluna sıkı sıkı yapışıyordu. İlk defa emniyet kemerini takmak zorunda kaldı.

Kadir kemeri taktığını görünce sırıttı.

"Ne o, korktun mu?"

"Yavaş gitsene be, tabakhaneye bok mu yetiştiriyorsun, geberteceksin bizi!"

"Seni yetiştiriyorum yavrum, ahahahaha!"

Kapı cebinde duran kutu birayı bir dikişte bitirdi. Kutuyu arka koltuğa fırlattı, elinin tersiyle ağzını sildi.

Kavacık yoluna çıktı, bu saatte yol tenhaydı, biraz ileride yavaşlayıp ormanın içine giden toprak yola saptı. Az ileride duran gri Peugeot'yu görünce toprak yoldan çıktı, hoplaya zıplaya biraz gittikten sonra zula bir yere çekti. Etraf zifiri karanlıktı. Dışarıda ağaçların hışırtılarından başka çıt yoktu. Burada adamı doğrasalar kimsenin ruhu duymazdı. Asuman'ı her seferinde bu ormanlara getirdiği için kadında hiçbir tedirginlik yoktu. Kadir aracın tavan ışığını yaktı.

"Ulan siz beni tehdit mi ediyorsunuz?" dedi Kadir.

"Ne diyorsun sen be?"

"Osman verdi sana o kâğıdı, değil mi? Ulan ne zaman koydun arabaya bana çaktırmadan?"

"Neden bahsediyorsun be?"

"Hepinizin amına koyacağım."

"Doğru konuş be! Sen de paranı zamanında öde takoz, bakkal mıyız biz veresiye vereceğiz, defter mi tutuyoruz burada!"

"Ulan haftada dört kere getiriyorum seni buraya kaltak, ulan bir kere de hediyemiz olsun deyip bedavaya versen ne olur!"

"Nah veririm! Bu zamanda kim kime bedava veriyor teneke!"

"Ben senin o kuru amına çok bile veriyorum."

"Ben de çok meraklıydım senin pörsümüş çüküne."

Kadir, Asuman'ın ağzına koca elinin tersiyle tokadı yapıştırdı.

"Ahhh! Hayvan!"

Kadın, dudağının kenarından kan sızınca, güneşliğin aynasına dudağına baktı, eliyle kanı sildi.

"Hayvan oğlu hayvan!" diye bağırdı. Otomobilden inmek için emniyet kemerini çıkarmaya yeltenince, Kadir kadının üzerine çullandı. Asuman kurtulmaya çalışsa da hem emniyet kemerinin takılı olması hem de Kadir'in iri cüssesinin ağırlığı hareket etmesini ve kendini korumasını engelliyordu. Zayıf olduğu için üzerindeki kudurmuş bu hayvandan kurtulmaya gücü yetmiyordu.

Kadir'in büyük elleri kadının boğazını kelepçe gibi sardı ve sıkmaya başladı. Diğer eliyle de koltuğun yanındaki kolu çekerek koltuğu geriye doğru yatırdı. Kadının debelenmesi işe yaramıyordu. Bağırması da fayda etmiyordu. Gece yarısı Beykoz sırtlarındaki bu ormanda, bir otomobilin içinde sesini kim duyabilirdi?

Kadir pantolonunu indirirken gülüyordu.

"Rahat dur ulan, ilk defa mı veriyorsun bana!"

"Defol git pis herif!" diye boğuk bir ses çıktı kadından. Nefes alamıyordu.

Kadir öyle sert bir tokat attı ki, Asuman'ın bir an bilinci kapandı. Kadının eteğini indirdi, külotunu yırttı, içine girdi. Kadın içine girip çıkan bu hayvana çaresizce teslim oldu. Kadir işini bitirdiğinde kendi koltuğuna geçti, pantolonunu çekti, uyuşturucu çekmiş gibi rahatladı. Asuman'ın çantasından verdiği parayı geri aldı. Kadın ağlayarak emniyet kemerini çözdü, kapıyı açtı.

Kadir arkasından alay ederek, "Osman Abi'me selam söyle, Osman Abim evde mi evde mi, üç odalı yerde mi yerde mi?" şarkısını söyledi. Ardından sevimsiz bir kahkaha patlattı. Asuman ininceye üstünü başını düzeltti, geriye doğru yürüyerek gözden kayboldu.

Kadir, "Beni tehdit etmek neymiş, adamı böyle siker-

ler işte!" diye mırıldandı. Orgazmın verdiği gevşemeyle teybi açtı, sigarasını yaktı, otomobilin içi sıcak olduğu için camı açtı, kolunu dışarıya sarkıttı, sigarasından bir fırt çekti, o sırada girdi bıçak boynuna açık camdan. Bıçak o kadar büyüktü ki, atardamar, toplardamar, daha ne kadar damar ve kas varsa hepsini yırttı, kesti, parçaladı. Şiddetli bir acıyla gözleri karardı Kadir'in, bıçak geri çıktığında kan fışkırmaya başladı, elini yaraya götürdü, kanlar fıskiye gibi fışkırmaya devam ederken gözleri karardı. Direksiyon, konsol, koltuklar, ön cam birkaç saniye içinde kızıla boyandı. Kadir'se çoktan ölmüştü. O sırada işitildi silah sesi.

2

Salı sabahı Serdar'la tek araba ormanın içindeki toprak yolda beş dakika kadar gittikten sonra peş peşe dizilmiş sarı taksilerin arkalarında durmak zorunda kaldık. Öldürülen arkadaşları için gelmiş taksiciler sarı bandın arkasına birikmişti. Yağmur yağdığı için yerler vıcık vıcık çamurdu. Gri hava ormanın içini daha da karartmıştı. Taksicilerin arasından sarı bandı kaldırarak geçtik, taksiye yaklaştık. Otomobilin dört kapısı ve bagajı açık, Olay Yeri İnceleme polisleri delil topluyordu. Maktul, şoför koltuğunda cansız oturuyordu. Boynu parçalanmıştı. Görünen o ki, bir daha taksi kullanması güçtü.

"Kolay gelsin" dedim Ceyhun Hoca ve Necati'ye.

"Sağ ol" dediler.

"Maktul soyulmuş mu?"

"Cüzdan ve telefon duruyor" dedi Necati.

"Öyleyse daha önce işlenen taksici cinayetlerinden farklı bu cinayet. Ceyhun Hocam, cinayet ne zaman işlenmiş?" dedim.

"Yaklaşık sekiz-dokuz saat önce Galip. Gece yarısı diyebilirim."

Serdar kaygılı gözlerle bir, "Siktir" çekti.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey."

Yaraya bakarak, "Bıçakla mı deşilmiş?" dedim.

"Evet" dedi Ceyhun Hoca. "Hem de çok büyük bir bıçakla. Bunu yapan, maktule karşı çok öfkeliymiş Galip."

"Belli oluyor hocam."

Bir memur yanımıza geldi.

"Maktul kimmiş?" dedim.

"Kadir Akar amirim. Diyarbakır doğumlu. Kırk yaşında. Evli."

"Taksiyi kim bulmuş?"

"Taksiciler" diyerek kordonun arkasında bekleşen taksicileri gösterdi. "Şu en önde duran ayı kılıklı bulmuş cesedi, diğerleri sonradan gelmiş. Adı Mehmet."

Yanlarına gittim.

"Başınız sağ olsun arkadaşlar."

"Sağ ol" mırıltıları yükseldi belli belirsiz.

Mehmet iriyarı, esmer, göbekli, kırk-kırk beş yaşlarındaydı. Üzgün ve şaşkın duruyordu.

"Mehmet sen misin?"

"Benim amirim."

"Bu Kadir sizin arkadaşınız mı?"

"Evet amirim. Bizim durağın şoförüydü."

Taksicilerin arasından gençten biri atıldı.

"Osman'ın işi bu" dedi. Gür simsiyah saçlı ama yanları sıfır numara kazınmış, kirli sakallı, zayıf ama kabadayı görünüşlüydü.

"Adın ne senin?"

"Fırat amirim."

"Osman kim?"

"Pezevenk olur kendisi."

"Maktulle husumeti nedir?"

"Kadir, Osman'ın kadınlarından Asuman'a takıktı. Haftada üç-dört gece buraya gelirlerdi. Meğerse dün gece son gelişiymiş" dedi Mehmet.

"Amirim bu Osman sağlam pabuç değildir. Emanetle dolaşır. Kadir'in Osman'a Asuman'dan dolayı hayli yüklü borcu vardı. Osman geçen gün iki adamıyla durağa geldi, borcunu istedi, tartıştılar. Osman, Kadir'e borcunu ödeme-

si için iki gün süre verdi. Süre dün gece doldu. Dolar dolmaz da Kadir'i gebertti" dedi Fırat, her şeyi görmüş gibi.

Diğer taksiciler de bu görüşe katıldılar.

"Osman merhametsizdir, gebertmiştir" dedi Mehmet.

"Olaydan nasıl haberiniz oldu?" dedim Mehmet'e.

"Bu sabah diğer şoföre taksiyi teslim etmemiş, telefonunu da açmayınca evine telefon ettik, karısı sabah gelmediğini söyleyince Osman'ın Kadir'i öldürdüğünü düşündüm ve burada olabileceği aklıma geldi, nitekim de yanılmamışım."

"Yani şunu mu söylüyorsunuz: Dün gece Kadir bu Asuman dediğiniz kadınla yine buraya geldi. Osman da burada pusudaydı, Kadir'i öldürüp beraber kaçtılar."

"Aynen öyle olmuştur amirim" dedi Fırat.

"Asuman da mı işin içinde?"

"Kesinlikle amirim."

"Öyle deme Fırat" dedi Mehmet. "Günahına girme kadının. Belki Osman'ın Kadir'i öldüreceğinden haberi yoktu. Kadir'in Asuman'ı buraya getirdiği sır değil ki cümle alem biliyor. Asuman'ı hemen suçlamayalım."

"Abi sen ne diyorsun ya!" diyerek Mehmet'e diklendi, sonra bana dönerek, "Anam avradım olsun amirim, Asuman da bu işin içinde! Asuman bu Kadir'den yaka silkiyordu."

"Asuman'ın nerede oturduğunu biliyor musunuz?"

Fırat, "Kavacık'da oturuyor" dedi.

Kuşkuyla, "Evini nereden biliyorsun?" dedim.

"Şeyden amirim" diye kekelerken Serdar beni kolumdan tutup, "Abi, sana bir şey söyleyeceğim" diyerek kenara çekti.

"Ne oldu?"

"Dün gece şurada gri bir Peugeot vardı. Katilin olabilir."

Ağzım açık kaldı.

"Sen nereden biliyorsun?"

"Dün gece ben de buradaydım."

"Burada mıydın! Ne işin vardı burada?"

"Amcamı getirdim."

Şaşkınlıktan bakakaldım.

"Taksiyi görmedin mi?"

"Görmedim."

"Peugeot neredeydi?"

Az ileride sol taraftaki çalılığı gösterdi.

Mehmet'e döndüm.

"Osman'ın ne marka arabası var?"

"Peugeot amirim."

"Ne renk?"

"Gri. Ne oldu ki amirim?"

"Yok bir şey."

O tarafa doğru yürüdük. İnce teker izleri çamurun içinde çok belirgindi. Olay Yeri İnceleme'deki çocukları çağırarak, lastik izlerini gösterdim. Tabii ki otomobilin Peugeot olduğunu söylemedim.

"Plakasını aldın mı?"

"Almadım."

"İyi bok yedin!"

"Amcam yüzünden zaten aklım başımda değildi. İçindekiler sevişiyordur diye ilgilenmedim. Ama gri renkli küçük bir araba olduğundan eminim."

"Sen amcanla tam neredeydin?"

Yaklaşık yüz metre daha ileriyi gösterdi. Gösterdiği noktada yerde bir şey vardı. Onlarca karga gaklayarak o şeyin üzerine konuyordu. Oraya gidince kargalar yemeklerine mani olduğumuz için nefretle gaklayarak uçuştu, bir adam yüzüstü yatıyordu, sırtında kurşun yarası vardı ve tabii ki ölüydü. Cesedin yanında bir kovan ve kanlı bir mendil duruyordu.

"Kim bu Serdar?" dedim, sorunun cevabını çok iyi bilerek.

Serdar'ın rengi attı. Ağzı açık vaziyette cesede bakıyordu.

"Amcam abi" diyebildi güçlükle.

3

Taksici Mehmet ve Fırat'ın telefon numaralarını aldıktan sonra Fırat'ın taksisini takip ederek Asuman'ın evine doğru yola koyulduk. Bu sefer direksiyona ben geçtim. Kafam bozuktu ve bu bozuk kafayı biraz dağıtmak için bir meşguliyete ihtiyacım vardı. Araba kullanmak gibi. Sahil yoluna çıkıncaya kadar hiç konuşmadık. Boğaz gri renge bürünmüştü ve tıpkı şu anki ruhum kadar melankolikti. Yağmurun başlamasıyla da ruh hâlim iyice karanlıklara gömüldü.

"Birader, amcanı sen mi öldürdün?" diye patladım sonunda.

"Abi *Kur'an* evliya çarpsın ki, ben öldürmedim. Ama kim öldürdüyse ellerine sağlık."

Direksiyona vurdum.

"Doğru söyle?"

"Doğru söylüyorum abi, ben öldürmedim. Biraz korkmasını, onu öldüreceğimi sanmasını istedim. Deniz kenarına filan gitseydik, onu öldürmeyeceğimi anlardı. Vallahi billahi onu ormanda bıraktığımda sağdı. Eğer amcamı ben öldürmüş olsaydım, orada olduğumuzu sana söyler miydim?

"Bilmiyorum Serdar. Amcanla buraya geliyorsunuz ve ertesi gün amcanın cesedini buluyoruz. Sen ne düşünürdün?

"Kadir'i Osman öldürdüyse, amcamı da onun öldürdüğünü düşünürdüm."

"Ben de öyle düşünmek istiyorum. Sen amcanı orman-

da bırakınca, o da geldiğiniz toprak yoldan gerisin geriye yürürken Osman'la karşılaştı, Osman da amcanı vurdu desek, amcanın cesedini niye onu bulduğumuz yere taşısın ki?"

"Bence Osman, Kadir'i öldürdü, Asuman'la Peugeot'ya giderlerken amcamı uzaktan fark etti. Ağaçların arasından gizlenerek yanına gitti, arkasına geçerek sırtından vurdu."

"Zifiri karanlıkta amcanı nasıl gördü?"

"Abi görmüş ki, öldürmüş işte! Başka kim öldürecek?"

"Doğru, başka kim öldürecek!" dedim manalı bakarak.

"Hâlâ inanmıyorsun bana, değil mi?"

"Amcanın silahı var mıydı?"

"Vardı. Arabasının torpidosunda duruyor. Telefonu da orada."

"Arabayı ne yaptın?"

"Kanlıca'nın orada bir mahalleye bıraktım."

"Yeri hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Arabanın anahtarı sende mi?"

"Bende."

"Önce şu silahı ve telefonu alalım. Telefonu Narkotik Büro'ya veririz, amcanın bağlantılarından belki iş çıkartırlar."

Fırat'ı aradım, uygun bir yerde kenara çekmesini ve bizi beklemesini söyledim. Kanlıca'ya gelince caminin önünde sağa yanaştı. Biz yola devam ettik. Sahil yolunun deniz tarafını zenginlerin yalıları kapattığı için denizi görmeye imkân yoktu, yolun sol tarafınıysa değeri en az o yalılar kadar olan ve yüksek kot farkı nedeniyle Boğaz'ı kuşbakışı gören apartmanlar kapmıştı. Sahil yolu bir sola bir sağa kıvrılıyordu.

Dar bir sokaktan Kanlıca sırtlarına tırmandık. Ultra

lüks villalar olduğu kadar gecekondudan devşirme binalar da etrafı sarmıştı ve hepsinin ortak noktası önlerine serilen muhteşem Boğaz manzarasıydı. Siyah Mercedes az ileride sağda duruyordu. Arkasına yanaştım. Serdar kilidi açtı, torpidodan silahı ve telefonu aldım. Arabaya döndüm, torpidomda duran delil poşetlerine tabancayı ve cep telefonunu koydum. Geldiğimiz yoldan geriye dönerek Fırat'ın bizi beklediği Kanlıca Çarşı'ya indik, yine Fırat önde, biz arkada yola devam ettik.

"Abi sana bir şey soracağım. Diyelim ki amcamı ben öldürdüm. Bunu da sana itiraf ettim. Beni gözaltına alır mıydın?"

"Bunca yıldır beraber çalışıyoruz, beni tanımadın mı?"

"Yaparsın yani."

"Bunları yaşamamak için senin amcanı öldürmediğine inanmaya çalışıyorum."

"Ahmet Saygun'un evindeyken Behzat Ç.'den bahsetmiştin ya."

"Eee?"

"O Behzat Ç. sırf yardımcısı Hayalet seviyor diye kocasını öldüren bir kadını ihbar etmedi, hatta kocanın cesedini birlikte gömdüler. Gerçi adamı gömerken biri onları videoya alıyordu, sonradan başları derde girecekti ama olsun, burada önemli olan niyet, birliktelik, dostluk."

"Saçma sapan konuşma Serdar. Filmde miyiz biz?"

"Abi konumuz Behzat Ç. değil zaten; senin, benim hakkındaki düşüncelerin."

"Ne olmuş düşüncelerime?"

"Şaşırdım. Gücendim."

"Aynı şey benim başıma gelsin, senin de aynısını yapmanı beklerim. Ayrıca seni sevdiğimi de biliyorsun. Seninle çok şey paylaştık. Ölümden döndük. Senin, Melike'ye olan aşkın yüzünden Ekrem katilini karşıma aldım. Varsayımlardan hareketle de beni yargılamaya kalkma."

"Madem adaleti bu kadar önemsiyorsun, o flaş belleği niye savcıya vermedin, nerede adalet?"

"Bizi hayatta tutmaya çalışıyorum."

"Ahmet Saygun adalet için boşuna mı öldü yani?"

"Peki Serdar. Flaş belleği yarın savcıya vereceğim. Ama eğer amcanı sen öldürdünse, seni de savcıya teslim edeceğim."

"Bunu yapacağını biliyorum."

"Bilmediğin şu!" diyerek arabayı kenara çektim. "İn arabadan!"

"Ne?"

"İn arabadan Serdar."

Kapıyı açıp indi, bütün gücüyle kapıyı çarptı.

Gazladım.

"Geri zekâlı!" dedim.

Kavacık Köprüsü'nün üzerinden geçip daracık sokaklı mahallelere girdik, Fırat pembe bir binanın önünde durdu. Birinci kattaki daireyi gösterdi. Fırat'ı yolladıktan sonra, apartmanın demir kapısı aralık olduğu için zile basmadan girdim. Merdivenin altında iki çocuk bisikleti tırabzana zincirlenmişti. Yanında içi boş, pis bir kova duruyordu. Otomatı yakıp yamuk yumuk merdivenlerden bir kat çıktım. Kafam hâlâ bozuktu. Araba kullanmak sinirimi yatıştırmamıştı. Asuman'ın oturduğu daireden bağıran bir erkek sesi apartmana yayılıyordu.

"Sana bir daha o herifin taksisine binmeyeceksin, demedim mi ulan!"

"Parayı verdiği için bindim arabasına Osman, ne bileyim bana tecavüz edip paramı geri alacağını hayvanın."

"Çok oldu artık o. Geberteceğim o şerefsizi. Göstereceğim ona Osman abim evde mi, üç odalı yerde mi'yi"

"Osman elini kana bulama."

"Bir daha onun arabasına binersen, ayağına taş bağlayıp boğaza atarım seni, anladın mı ulan?"

"Anladım Osman."

Aklım karışmıştı. Osman'ın Kadir'i öldürmediği, hatta öldüğünden haberi bile olmadığı anlaşılıyordu. Osman, Kadir'i öldürmediyse demek ki Haşim Ağa'yı da öldürmedi. Öyleyse Kadir'i ve Haşim Ağa'yı Asuman mı öldürdü? Asuman, Kadir'i öldürdü, Haşim Ağa cinayeti gördü, kadın şahit bırakmamak için Haşim Ağa'yı da mı temizledi? Bir silahı var diyelim, öyleyse Kadir'i öldürürken niye bıçak kullandı? Çantasında bir tabanca taşıyorsa, bıçak taşıması çok mantıksız. Psikopat mı bu kadın? Asuman, Kadir'i öldürdüğünü Osman'dan saklar mı... En iyisi zili çalıp gerçeği öğrenmekti. Silahımı çıkardım. Tam zile basacakken, "Ben şimdi o puşta gününü göstereceğim" diyerek Osman kapıyı açtı, burun buruna geldik.

"Sen de kimsin ulan!" diye anırdı öfkeyle. Asuman'a, "Ulan benden habersiz eve müşteri mi çağırıyorsun?" diye gürledi.

Tabancamı görünce, eli beline gitti.

"Sakın ha. Polis!"

Osman kara kaşlı, kara gözlü, normal bir insanın iki kez bakmaya cesaret edemeyeceği, ızbandut gibi bir herifti. Suratı sakala gömülmüştü. Üzerinde siyah bir pardösü vardı.

"Geç duvara, kaldır ellerini."

"Ne oluyor be!"

"Aç bacaklarını, ellerini duvara daya, daya!" diyerek bacaklarını aralamak için tekmeyi indirdim.

Üzerini aradım, belindeki tabancayı alarak belime sıkıştırdım, duvara yapışmış ellerini arkaya uzatmasını söyledim, parkamdaki kelepçeyi çıkararak bileklerinden ters kelepçeledim. Mavi saçlı Asuman olan bitenleri eliyle ağzını kapatmış, korkulu gözlerle izliyordu. Osman anırıyordu.

"Ne oluyor ulan, ne yaptık biz?"

İtekleyerek merdivenlerin başına götürdüm. Asuman'a "Sen de geliyorsun" dedim.

Gürültüden apartmanın yukarı katlarında daire kapıları açıldı, bağırışmalar başladı.

"Susun ulan."

"Yeter artık be, yeter."

"Aile var."

"Dışarısı yetmiyor, eve de adam getirmeye başladı."

"Yüz elli beşi ara komşu."

"Galiba evi polisler bastı."

"Çok şükür. Umarım içeriden çıkamazlar."

"Nerede o günler komşu. Birkaç gün tutar, salarlar."

Asuman kabanını giydi, kapıyı kilitledi, hep birlikte aşağıya indik, sokağa çıktığımızda Merkez'i arayarak destek istedim. Balkonlara, pencerelere çıkan apartman sakinleri bağırmaya devam ettiler.

"Seni bir daha burada istemiyoruz."

"Defolup gidin."

"Eşyalarını da attıracağız."

"Hapislerde çürüyün inşallah."

Asuman kafasını yukarıya kaldırıp ellerini sallayarak, "Size ne oluyor, geri zekâlılar!" diye karşılık verdi.

"İffet yok, terbiye de yok."

"Hem suçlu, hem güçlü komşu."

Osman'ın elleri arkadan kelepçeli olmasına rağmen deli danalar gibi bağırıp duruyordu. Bir arabanın kapısına tekme attı, apartmandakilere ana avrat sövdü, Asuman'ın üzerine yürüdü. Sokakta park etmiş arabaların arasında küçük gri bir Peugeot yoktu. Büyük gri bir Peugeot cip vardı.

"Bu senin mi?" dedim.

"Benim, ne olacak. Çok beğendinse vereyim iki tur at" dedi sırıtarak.

Asuman'a, "Doğru mu?" dedim.

"Evet, onun."

"Başka arabası var mı bu ayının?"

"Yok."

Zaten bu yarmayı küçük bir araba kullanırken düşünemiyordum ama Kadir'i öldürmek için ormana da kendi cipiyle gidecek kadar salak değildi sanırım. Cipin fotoğrafını çekip Serdar'a yolladım, ardından aradım.

"Gördüğün Peugeot bu muydu?"

"Küçük bir otomobil olduğunu söyledim ya!"

"İyice bak."

"Baktım."

Kapattım.

Beykoz İlçe Karakolu'ndan polisler geldiğinde memur arkadaşlara, "Dikkat edin, bu boğayı sütten kesmemişler" diye uyardım. Gayrettepe Emniyet'e götürmelerini söyledikten sonra Asuman'ı da yanıma alarak yola çıktık.

"Apartmandaki cadalozlar mı şikâyet etti bizi?" dedi. "Elli kere söyledim o hayvan Osman'a, 'Bağırma, konu komşu duyuyor, zaten benden nefret ediyorlar, şikâyet edecekler' diye. Artık oturtmazlar beni orada. Aman, çok da umurumda!"

Bu kadın ya çok iyi rol yapıyordu ya da gerçekten Kadir'in öldürüldüğünü bilmiyordu.

"Taksici Kadir'i tanıyor musun?"

"Kadir mi, niye Kadir'i soruyorsun?"

"Tanıyor musun, tanımıyor musun?"

"Tanıyorum hayvanı. Orospu çocuğunun tekidir."

"Dün gece onunla mıydın?"

Sustu.

"Osman'la konuşmalarınızı duydum. O yüzden ötmeye başla."

"Onunlaydım."

"Nereye gittiniz?"

"Nereye olacak, her zamanki yere. Ormana."

"Saat kaçta?"

"Ne bileyim. On bir, on iki filandı."

"Ne zaman geri döndünüz?"

"Bana tecavüz etti orospu çocuğu. Yürüyerek döndüm. Şikâyetçiyim ondan."

"Boşuna şikâyet etme."

"Tabii ya, bizim gibilerin şikâyetinden ne olur, kimi kime şikâyet ediyorsun anasını satayım. Kim takar bizi!"

"Ondan değil. Kadir öldü."

"Ne! Öldü mü!"

Gözleri hain bir neşeyle parladı.

"Öldürüldü. Niye şaşırdın, Osman'la beraber öldürdünüz ya onu!"

O gözlere şaşkınlık ve korku yerleşti.

"Biz kimseyi öldürmedik."

"Öyleyse sen tek başına öldürdün."

"Ben öldürmedim."

"Kadir dün gece öldürülmeden önce en son seninleydi. Onu sizden başka kim öldürecek! Sen bize yardımcı ol, eğer Osman öldürdüyse söyle, biz de sana yardımcı oluruz. Az cezayla yırtarsın. Yoksa ikiniz de yanacaksınız."

"Vallah billah arabasından indiğimde sağdı."

"Senden sonra onu Osman öldürmüş olmasın?"

"Osman yapmış olamaz. Siz de duydunuz, öldüğünü bilmiyordu."

"İyi ya işte, öldürdüğü çakılmasın diye sana rol yapmış."

Biraz düşündükten sonra, "Doğru, siz öyle diyorsanız, Osman yapmıştır" diyerek pis pis sırıtırken dudaklarını emiyordu.

Kavacık Meydanı'ndan Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'ne çıktık. Trafik adım adım ilerliyordu.

"Doğru ya" dedi kendi kendine gülerek.

"Ne doğru?"

"Osman, Kadir'i tehdit etmiş, mektup mu ne yazmış" dedi. "Kadir mektubu arabasına benim koyduğumu sanıyordu."

"Gösterdi mi sana mektubu?"

"Göstermedi."

Telefonumu çıkardım, Necati'yi aradım.

"Alo, Necati naber?"

"Çalışıyorum Galip."

"Bir şey soracağım. Takside hiç tehdit mektubu filan buldunuz mu?"

Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nün üzerindeydik. Trafik yavaş da olsa akıyordu.

"Yoo, taksi temizdi. Sadece bira kutuları vardı."

"Sağ ol dostum."

"Sen de sağ ol."

Bu sefer taksici Mehmet'i aradım.

Köprüden çıkınca Etiler sapağından girdik, Uçaksavar'a doğru tırmanmaya başladık.

"Mehmet, ben Başkomiser Galip. Kadir size hiç tehdit mektubundan filan bahsetti mi?"

"Evet, başkomiserim bahsetti. Osman yazmış, Asuman arabasına bırakmış. Hırsından deliye dönmüştü."

"Nerede o mektup, bizim arkadaşlar takside bulamamışlar?"

"Atmıştır amirim."

Yanından birisi bir şeyler söylüyordu.

"Bir dakika amirim..."

Mehmet yanındakiyle konuşuyordu.

"Ne, gördün mü mektubu, yıkamacı mı..."

"Amirim, yanımda taksiyi sabah kullanan arkadaş var da, dün sabah taksiyi yıkamacıya götürmüş, kapı gözünde kâğıt varmış, yıkamacının çöpüne atmış."

"Yıkamacıyı arasanıza, çöp kamyonu gelmiş mi?"

"Gelmiştir amirim ama arayalım yine."

"Bana haber verin hemen."

Bir dakika sonra Mehmet geri aradı.

"Çöp kamyonu dün gelmemiş amirim, çöpler duruyormuş."

"Sakın atmasınlar, birazdan sizin duraktayım."

"Söyledik amirim. Atmayacaklar."

Geri dönmek için Boğaziçi Üniversitesi Stadyumu'nun önünde tekrar köprü yoluna indim. Köprüden geçer geçmez Kavacık sapağından girerek tünelden Paşabahçe'ye inmemiz on dakika sürdü. Anacaddedeki taksi durağının önünde durdum. Kornaya bastım. Taksiyi yıkamacıya götüren şoför ile Mehmet bir taksiye atladılar, biz de peşlerine takıldık. Az ileride yolun sağ tarafındaydı yıkamacı. Aynı zamanda akü ve lastikçiydi. İki araba yıkanıyordu. Bir araba da kurulanıyordu.

O sırada da çöp kamyonu geldi, tıslayarak önümüzde durdu. Kamyonun arkasında duran iki eleman yola atlayarak, araçların kurulandığı alandan çöp bidonunu aldılar. Arabalardan fırladık, adamlar bidonu kamyona boşaltmadan ellerinden aldık. Mehmet bidonu ters çevirerek içindekileri yere döktü. Ortalık battı. Çöpçüler deliye bakar gibi bakıyorlardı bize. "Bu pisliği yerden siz toplarsınız ha, biz karışmayız" dediler. Kamyondan gelen pis kokular burnumun direğini kırdı. O sırada telefonum çaldı. Arayan Güniz'di.

"Galip Bey merhaba" dedi gayet soğuk ve mesafeli bir sesle.

"Merhaba Güniz Hanım."

"Bir önemi kaldı mı bilmiyorum ama Ozan, Sinan'a bir tehdit şiiri göndermişti. Posta kutusuna koymuş. Sinan da şiiri getirip bana göstermişti. Ne olur ne olmaz diye şiiri

saklamıştım. Sonra aklımdan çıkmış. Bugün çekmecemde gördüm. Dilerseniz size göndereyim."

"Sevinirim."

Numaramı söyledim.

Bu sırada Mehmet elindeki kâğıda bakarak yanıma geldi. "Sadece bu vardı amirim ama tehdit mi değil mi, pek anlayamadım" dedi.

Bütün zevklerin işi aynı.
kendisine düşkün olanı dürter,
Tatlı mı tatlı balını koyup
Kovanını terk eden arılar gibi
uçup gider, hışımla çarpıp kalplerimize
iğnesini yapıştırıp oracığa bırakır...

Boethius

O sırada Güniz'den gelen mesaj öttü. Açtım.

Sadece şöhret olmayı kafasına takıp
şöhretin en yüce amaç olduğunu düşünen kişi,
sınırsızca uzanan gökyüzüne çevirmeli bakışını,
sonra da yeryüzüne şu daracık evine.
Kazandığı büyük şöhretten utanç duyacaktır,
şu küçücük alanı bile dolduramayan,
ey gururlu insanlar, neden gevşetiyorsunuz
boynunuzdan ölüm boyunduruğunu boşuna
Ulaşmış olsa da şöhreti uzaktaki halklara
adı dilden dilden dile dolaşmış olsa da,
saygın ailesi seçkin rütbelerle ışıklar saçsa da,
ölüm bu yüce şöhreti küçümseyecek nasıl olsa...

Boethius

Bu neydi şimdi!

4

Evimin önünde, arabanın içinde sabaha kadar beni bekleyen meslektaşlarım sayesinde ucuz otel odalarında sürünmekten kurtulmuştuk ama bu herifler evde işimi bitirmeye karar verdilerse, bu garibanları zımbalamaları iki saniye sürerdi.

Memurlarla on dakika sohbet ettikten sonra yukarı çıktım. Oya'nın eve geri dönmesi için henüz erkendi. Hoş, o kötü ruh hâliyle ve annesinin doldurmalarıyla döneceğinden de pek emin değildim. Salondaki koltuğa, kanepeye, halıya, perdelere baktım. Oya sayesinde eski çöplüklerden kurtulup yenilerini almıştık. Oya bu kümesi yaşanılır hâle getirmişti.

Mutfağa girdim. Yeni buzdolabı sessiz çalışıyordu. Kendime hindi fümeli ve taze kaşar peynirli sandviç hazırladım. Çay suyu koydum, poşet çay yaptım. Küçük mutfak masamda tıkındım, yeni kahve makinemizde orta kahve hazırladım, Camel White sigaramla birlikte içtim. İyi gitti. İkinciyi yaktığımda öksürük krizi yakama yapışınca iyi gitmediğini anladım. Banyoya koştum, balgamı klozete tükürdükten sonra yatak odasına geçtim.

Yatağın kenarına oturdum. Depresif de olsa evde bir kadının varlığı iyi oluyordu. Ah Oya! Seni öyle özledim ki. Yaşımı aldıkça yalnızlıkla başa çıkmam zorlaşıyordu. Oya'yı kaybetmeyi istemiyordum. Glock'u çıkarıp komodinin üzerine koydum. Bir süre bakıştık. Mustafa'yı epeydir aramadığım aklıma geldi. Elimde telefon, yatak odasından salona yürürken sıkıntılarımı odada bıraktım.

"Mustafa n'aber?"

"İyiyim amirim" dedi kırgın bir sesle.

"Mustafa, tayininle benim hiçbir ilgim alakam yok. Bize suikast yapanların işi bu. Seni öldürmemek için Cinayet Büro'dan bilerek aldılar. Ama söz veriyorum, bu adamlardan kurtulunca, seni geri alacağım."

Sesine biraz neşe geldi.

"Sağ olun amirim. Size inanıyorum. Nerede kalıyorsunuz şimdi?"

"Eve döndüm."

"Tehlikeli değil mi amirim?"

"Aşağıda ekip bekliyor."

"Amirim bizde kalın. Babamı arayayım şimdi."

"Yok oğlum, ne gerek var."

"Olur mu amirim, ev biraz küçüktür ama güvenlidir. Bizde kalın."

"Babanı boşu boşuna öldürtmeyelim."

"Ölsün amirim ne olacak, yaşamış yaşayacağı kadar, kime ne faydası var."

"Babana karşı olan sevgin beni çok duygulandırdı Mustafa."

"Kendine bile faydası dokunmamış bir adam. Hiç değilse size faydası dokunsun. Ne zaman isterseniz, ev hazırdır."

"Bakarız Mustafa. Nasıl gidiyor, bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Rahat burası amirim. Araçları çevirip duruyoruz. Başka bir işimiz yok."

"Hiç ihbar geliyor mu, şüpheli araç filan?"

"Gelmedi amirim, hem gelse ne olur, cinayetin yerini tutar mı burası."

"Allah'ın sevgili kuluymuşsun. İnan bana, yanımızda da olsan elinden hiçbir şey gelmeyecekti. Hatta postu bile deldirebilirdin."

"Unutmayın beni."

"Haydi görüşürüz."

Mustafa'ya nasıl söyleseydim flaş belleği yarın savcılığa teslim ettikten sonra belki de bir daha görüşemeyebileceğimizi.

Oya'yı ararken soğuk sesini duyacağım için biraz gerildim.

"Alo" dedi.

Ekranda adımı gördüğü hâlde, "Merhaba sevgilim" filan dememesi canımı acıttı.

"Merhaba Oya, nasılsın canım?"

"Nasıl olalım Galip! Sayende kafayı yemek üzereyiz."

"Biraz daha sıkın dişinizi, birkaç gün sonra bitecek."

"Yakalayacak mısınız adamları?"

Bunların hangi birini yakalayacaksın, dedim içimden. Tümör gibi bütün vücudu sarmışlar. Tedavisi yok.

"Yakalayacağız canım."

Bizi temizledikleri zaman özgür olacaksınız. Bizden sonra kimse sizin peşinize düşmeyecek.

"Galip."

"Efendim canım."

"Seni seviyorum" demesini ne çok isterdim, bu sözü duymak için hayatımın birkaç yılını şu anda feda edebilirdim. Ama Oya duygusuz bir sesle şunu söyledi:

"Ben senden ayrılmak istiyorum."

Beynim yanmaya başlamıştı. Kalbim hızlı çarpıyordu. Bir an kendimi kaybedeceğimi zannettim, berjere oturdum.

"Sen mi istiyorsun ayrılmayı yoksa annen mi?"

"Tabii ki ben. Bu yaşananlar bana iyi gelmiyor Galip. Bir çıkmazın içindeyim."

"Hep böyle sürmeyeceğini biliyorsun."

"Bence sürecek Galip. Bu bitecek, bir başkası başlayacak. Bu tehlikeli ve dağınık hayatında kalmaktan, ayrıca

sana bir şey olacağı korkusuyla yaşamaktan çok yoruldum."

"Beni MİT ajanlarıyla karıştırıyorsun galiba. Cinayet Büro'da çalışıyorum. Yaptığımız iş o kadar tehlikeli değil. "

Bu söylediğime ben bile inanmamıştım. Eh, arada sırada tehlikeli vaziyetler olurdu. Devletin her yerine nüfuz etmiş kötü adamlarla karşılaşmak gibi bir şansızlığımız olmuştu.

"Oya, ben burada savaş veriyorum, tek yapman gereken biraz daha sabretmek. Bunu yapmak bu kadar zor mu?"

"Her ne savaş veriyorsan, içinde yer almak istemiyorum."

"Oya, beni terk etme. Şimdi bunu bana yapma!"

Birkaç saniye sessizlikten sonra, "Galip, benim ruh hâlim hiç iyi değil. Belki de hastaneye yatacağım."

"Bu kötü günleri atlatacağız."

"Mutlu günler geri gelmeyecek Galip."

"Oya, beni bırakma!"

Bundan sonra bu evi Oya'sız düşününce, yatak odasında bıraktığım takıntılar koşarak geldiler, zihnime çöreklendiler. Daralmaya başladım. Dışarı çıkmalıydım. Nefes alamıyordum.

"Oya, sonra konuşalım."

Telefonu kapattıktan sonra parkamı aldığım gibi kendimi sokağa attım. Soğuk hava iyi geldi. Meslektaşlarım arabanın içinden merakla bana bakıyordu. O sırada omzum yanmaya başlayınca dikişleri aldırmadığım aklıma geldi. Kafamı dağıtacak bir iş bulmuştum. Araba kullanmaya üşendiğim için korumalarımla birlikte hastaneye doğru yola koyulduk.

Acilden giriş yaptım. İçerisi her zamanki gibi tıkış tıkıştı. Görevliye doktor Pelin'i nerede bulabileceğimi sordum. Görevli kafasını kaldırmadan, yüzüme bakmadan bulabi-

leceğim yeri gösterdi. Gösterilen cerrahi alana doğru yürüdüm. Uzaktan doktoru gördüm. Sanki biraz zayıflamış mıydı? Saçlarını bu sefer atkuyruğu yapmış, kızıl saçları daha bir farklı kızıl tondaydı. Lacivert forması üzerinde, maskesinin üstünden koca gözleriyle beni gördü Pelin doktor. Göz kırptı, uzaktan gelmemi işaret etti galiba. Elinde eldivenleri, bir hastaya eğilmiş dikiş atıyordu. Elleri kan içindeydi ama öyle sakindi ki işini yaparken. Hiç acele etmiyordu. Hastayla işi bitti, kısa bir bilgilendirme yaptı, "Geçmiş olsun" diyerek hastayı yolladı. Eldivenleri tıbbi atık yazan çöpe atıp ellerini yıkadı, kurularken bana doğru geldi.

"Nasılsınız Galip Bey?"

"Adımı hatırlıyorsunuz."

"Hafızam iyidir. Dikişleri aldırmaya niye gelmediniz?"

"İş güç, unuttum."

"Gömleğinizi çıkarın, dikişlere bakalım."

Denileni yaptım ve sedyeye uzandım. Pelin eldivenlerini giyip bana doğru eğildi, pansumanı açtı ve yaraya bakarken, "Yaranız temiz. Dikişlerinizi alacağım" dedi.

Doğrulup tabureyi yanı başına ayağıyla itti. Bir hemşire odaya girdi.

"Pelin Hanım isterseniz ben alayım."

"Kendisi özel hastam, özel ilgilenmek istiyorum" dedi. Kendimi özel hissetmek hoşuna gitti.

Pansuman arabasını sedyenin yanına çekti. Eldivenlerini giydi. Gazlı beze Baticon döküp dikişleri önce sildi, sonra eline makasa benzeyen bir alet aldı.

"Tekrar kesmeyeceksiniz herhalde beni!"

"En azından burayı değil" dedi Pelin ve güldü. "Bu makas değil, stapler sökücü. Dikişlerinizi bununla alacağım."

"Canım yanmaz değil mi? Hani uyuşturmadınız falan..."

"Azıcık acının kimseye zararı olmaz, kurşunun acısı kadar değil, merak etmeyin" diyerek güldü yine.

Nefesimi tutup başıma geleceği beklemeye başladım. Pelin stapler sökücüyle ilk tel dikişi alırken sanki biraz fazla sert davranıyordu, çok olmasa da beklemediğim kadar canım yandı.

"Acıdı mı Galip Bey?"

"Acımadı."

Pelin Doktor neden gülüyor? İkinci teli alırken ilkinden daha sert davrandı, şimdi canım gerçekten yandı, üstelik telin giriş yerlerinden kan damlacıkları çıktı.

"Acıdı mı Galip Bey?"

"Ehhh! Biraz acıdı. Sanki bilerek canımı yakıyorsunuz gibi hissediyorum."

Cevap vermedi. Üçüncü teli almadan önce parmağıyla teli çekiştirdi. O koca gözlerini bana dikti. Maskesi olmasa bana güldüğüne yemin edebilirim.

"Ahh! Ne yapıyorsunuz? Gerçekten çok acıdı!"

"Acı çektiğinizde yüz ifadeniz çok güzel Galip Bey."

"Tüm hastalarınıza böyle mi yapıyorsunuz?"

"Asla! Sadece gözleri çok güzel olanlara. Hem herkes acı çekince bu kadar güzel bakamaz ve ben herkese acı çektirmeyi sevmem, sadece..."

Pelin Doktor dikişleri almayı acıta acıta bitirdi, eldivenlerini çıkarttı, ellerini yıkadı. Sedyeden doğrulup gömleğimi giydim.

"Kontrol ne zaman?"

"Kontrole gelmenize gerek yok Galip Bey. Yara tamamen kapandı."

Terledim, ortam beni basmaya başladı, hemen kendimi acil servisten dışarı attım. Cebimden sigaramı çıkarıp yaktım. Kadın canımı neden bilerek yaktı ki? Daha da garibi ben buna nasıl müsaade ettim, en garibi de hoşuma mı gitti ulan, diye düşünerek sigaramı içmeyi sürdürdüm.

5

Çarşamba sabahı iyi kalkmadım. Bu kalp ağrısını nasıl dindirecektim? Canım kahvaltı yapmak istemediği için hemen çıktım. Köprü trafiğiyle bir buçuk saat boğuştuktan sonra Emniyet'e varır varmaz, Osman'ın ve Haşim Ağa'nın silahlarını balistiğe, telefonu da Narkotik Büro'ya gönderdim. Kim bilir o telefonda hangi isimler kayıtlıydı! Kimlerin kuyruğuna basılacaktı? Ellerimi ensemde birleştirerek sırtımı koltuğuma yasladım, bir süre öylece boş boş durdum. Omzum hafiften sızlıyordu. Pelin Doktor sağlığımı önemsememem konusunda canımı yakarak bana çok iyi ders vermişti. Şimdi bir sigara iyi giderdi ama masadaki izmarit dolu pis küllüğü görünce midem bulandı, küllüğü çöp tenekesine döktüm, sigara isteğimi de kahvaltıdan sonraya erteledim. Oya'dan bir mesaj gelmiş olması umuduyla, cebimden telefonumu çıkarıp baktım, gerçi hiç mesaj sesi filan duymamıştım ama yine de bir umut baktım ekrana, hayır, mesaj gelmemişti. Serdar'ı çağırdım. Gelirken tost ve çay getirmesini de söyledim.

On dakika sonra kaşarlı tostlarımızı ısırıyor, çayları yudumluyorduk. Konuşmadan kahvaltımızı ettik. Tostlar bitince, ikimiz de aynı anda dün aramızda olan bitenlerden dolayı özür diledik. Güldük. Adaletmiş, görevmiş gibi şeyleri bir yana bırakırsam, Serdar'a onu çok sevdiğimi, onun kılına bir zarar gelmemesi için elimden geleni yapacağımı söyledim. O da fevri davrandığını kabul etti. Amcasını öldürmediğini ama ölümüne sevindiğini yineledi. Barışmıştık. Tüm olan biteni anlattım, şiirleri gösterdim.

Odanın köşesinde duran ufak, beyaz tahtayı masamın karşısına çekti. Kalemi eline aldı. Ben de sırtımı sandalyeme yaslayarak biraz kaykıldım. Büyük bir adım atarak sigara isteğimi yine erteledim.

"Şimdi abi, üç tane kurban, üç tane de şiir var" diyerek adlarını tek tek yazdı. Şefik Gören, Sinan Boraoğlu ve Kadir Akar. "Şefik Gören'in sevgilisinin posta kutusuna bırakılan şiiri hatırlıyorsun, değil mi?" dedi.

"Adaletsizlikle ilgiliydi."

"Haksızlığa, adaletsizliğe uğramış bir kişinin yakınmaları geçiyordu dizelerinde."

"Bekle bir dakika" diyerek bilgisayarı açtım, Şefik Gören ve Sinan Boraoğlu'nun dosyalarına ait arşiv numaralarını bloknota yazdım, bir memur çağırarak dosyaları getirmesini istedim. Memur çıkınca Serdar'a devam etmesini söyledim.

"Şiirin geçen yıl Görenler İnşaat'ın şantiyesinde çıkan yangında ölen işçilerle ilgili olduğunu düşünmüştük."

"Tayfun Gören'i öldürdükleri için de bileti örgütçülere kesmiştik. Ama diğer yandan da bugüne kadar örgütçülerin gerçekleştirdiği suikastlarda böyle şiir miir, mektup gibi şeyleri kullandıklarını hiç duymadık."

"İki kardeşin farklı yöntemlerle öldürülmesi de ayrı bir soru işareti. Katil, Şefik Gören'i öldürürken güvenlik kameralarına yakalanmadı. Sahile kaçarak iznini kaybettirmeyi başardı. Büyük olasılıkla tekneyle kaçtı. Belki de başka şekilde tüydü. Bilmiyoruz. Ama Tayfun Gören'i alenen, çapraz ateşe alarak öldürdüler. Hatırlasana, o gece arabada Baran, Şefik Gören'i öldürmediklerini, birinin onlardan önce davrandığını söylemişti. Bence Şefik Gören'i öldüren her kimse, Sinan Boraoğlu'nu ve taksici Kadir'i de o öldürdü."

"İyi de öyleyse Ozan, Osman ve Asuman ne olacak? Sen

demedin mi, Osman'ın Kadir'i ve cinayeti gören amcanı öldürmüş olabileceğini. Şimdi neden fikrini değiştirdin?"

"Bu şiirler bakış açımı değiştirdi."

"Amcanı da aynı katil öldürdü, öyle mi?"

"Bence öyle."

"Bu insanların ne gibi ortak yönleri olabilir ki, aynı katil tarafından öldürüldüler? Üçü de bambaşka dünyaların insanlarıydı. Ne gelir, ne çevre, ne iş, ne aile, ne yaşadıkları semtler, hiçbir ortak yanları yok."

Serdar tahtada Şefik Gören'in adının altına Baran, İsmail, Cemşid; Sinan'ın adının altına Ozan; Kadir'in adının altına da Asuman ve Osman yazdı.

"Şefik Gören'i örgüt mü öldürdü?" dedi.

"Tam belli olmasa da öyle gözüküyor."

"Sinan'ı, Ozan'ın öldürdüğünden emin miyiz?"

"Cinayet saatinde villada olduğu kanıtlandı."

"Kadir?" dedi.

"Onu da ya Osman ya Asuman ya da ikisi birlikte öldürdüler. Az sonra sorgularına ineceğim. Onlar yaptıysa itiraf ettiririm."

"Amcam?"

"Onu sen öldürdün" dedim sırıtarak.

"Abi yapma ya, yine mi."

Kapı çaldı, memur dosyaları getirdi. Şefik Gören'in dosyasını açtım, içindeki Şefik Gören'i bu dünyadan yollayan çekirdeğin ve kovanların balistik ve olay yeri raporunu, ifadeleri, fezlekeyi, yediği cezaları, fotoğrafları ve şiiri çıkararak tüm evrakı masaya yaydım. Şiiri okumaya başladım.

Günahkâr hak etmişken cezaları,
niçin boca etsin masumlara?
Ahlaksızlık tutmuş yücelerdeki tahtları,
kutsal boyunları almış ayakları altına,
tekmeleyip incitiyor haksızca.
Işıl ışıl erdemi örtmüş karanlıklar gölgeleriyle,

adil insan, adaletsizin suçunu çekmekte.
Ne yalan yere ettikleri yeminlerden cefa çekerler
ne de yalana buladıkları sahtekârlıklardan.
Güçlerini sergileme fırsatı yakaladıkları anda,
keyifle boyunduruğa vururlar o en yüce kralları.

Boethius

Güniz'in gönderdiği şiiri telefondan kendi mail adresime gönderdim, çıktısını aldım. Şiiri yüksek sesle okudum.

Sadece şöhret olmayı kafasına takıp
şöhretin en yüce amaç olduğunu düşünen kişi,
sınırsızca uzanan gökyüzüne çevirmeli bakışını,
sonra da yeryüzüne şu daracık evine.
Kazandığı büyük şöhretten utanç duyacaktır,
şu küçücük alanı bile dolduramayan,
ey gururlu insanlar, neden gevşetiyorsunuz
boynunuzdan ölüm boyunduruğunu boşuna
Ulaşmış olsa da şöhreti uzaktaki halklara
adı dilden dilden dile dolaşmış olsa da,
saygın ailesi seçkin rütbelerle ışıklar saçsa da,
ölüm bu yüce şöhreti küçümseyecek nasıl olsa...

Boethius

Çöpte bulduğumuz şiiri de okudum:

Bütün zevklerin işi aynı.
kendisine düşkün olanı dürter,
Tatlı mı tatlı balını koyup
Kovanını terk eden arılar gibi
uçup gider, hışımla çarpıp kalplerimize
iğnesini yapıştırıp oracığa bırakır...

Boethius

Tahtadaki isimlerinin altlarına yapıştırması için şiirleri Serdar'a uzattım.

Çenemi sıvazlayarak, "Bu şiirler üç kurbanın da aynı kişi tarafından öldürdüğünü kanıtlamaz. Şiirleri cesetlerin yanında bulmuş olsaydık, haklı olabilirdin. Ama bulmadık. Bu şiirleri gönderenin katil olduğundan nasıl emin olacağız? Cinayetlerle nasıl ilişkilendireceğiz?" dedim.

"Tamam, şiirleri yazanın katil olmadığını varsayalım. Öyleyse bu kişi, senin dediğin gibi hayatlarında hiçbir ortak yan olmayan, hiçbir yerde bir araya gelme olasılığı bulunmayan bu insanlara bu şiirleri niye gönderdi? Üstelik şiirler kurbanların yaşantılarına birebir uyuyor."

"Bizim şu anda düşünmemiz gereken bir konu değil bu. Esas bizim bir an önce o Peugeot'yu Osman'ın kullanıp kullanmadığını öğrenmemiz gerekiyor. Eğer Osman'ın çıkarsa, Kadir'i Osman'ın öldürdüğünden emin oluruz, ki bu da Ozan'ın Sinan'ı ve örgütçülerin de Şefik Gören'i öldürdüğünü kanıtlar. Kaportasında dikkat çekici bir şey, vuruk, çarık, bir iz filan yok muydu?"

"Abi zifiri karanlıktı. Peugeot olduğunu bile zar zor gördüm. Küçük bir arabaydı."

İnternetten Peugeot'nun sayfasına girdim, modelleri tıkladım.

"Bak bakayım, bunlardan hangisiydi?"

Serdar yanıma gelip monitöre dikkatle baktı, 208'yi gösterdi.

"Bunların eskiden iki yüz yedi hatta iki yüz altı modelleri vardı. Emin misin iki yüz sekiz olduğuna?"

"Sanırım" dedi. "Çok karanlıktı."

"Peugeot olduğuna emin misin peki?"

"Sanırım."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

İstanbul'daki iki yüz altı, iki yüz yedi ve iki yüz sekiz model gri renkli Peugeot'ların sahiplerini tek tek araştırmaya kalkarsak yanmıştık. Üstelik otomobilin Peugeot olduğundan bile tam emin değildik.

"Şu Boethius'a bir daha bakalım, filozoftu bu adam, değil mi?" diyerek Peugeot'nun sayfasından çıkıp arama motoruna Boethius yazdım. İlk linki tıkladım.

En önemli eseri *Felsefenin Tesellisi* adlı yapıtıymış. Bu sefer arama motoruna *Felsefenin Tesellisi* yazdım. Kitabın pdf dosyasını indirdim. Felsefi metinler ve metinlerin aralarına serpiştirilmiş şiirler vardı. Biraz zaman alsa da bizim şiirleri bulduk.

Bu şiirleri gönderen, gerçekten katil olabilir miydi?

6

Toplantıdan sonra öğlene doğru Serdar dışarıda bir işi olduğu için çıktı, ben de nezarette ayrı ayrı tutulan Osman ve Asuman'ı sorgulamaya alt kata indim. Osman'ın sorgusuyla başladım. Osman hâlâ onu pezevenk olduğu için getirdiğimizi zannediyordu. Kadir'in öldürüldüğünü söyleyince apışıp kaldı. Yanlış anlaşılmasın, Kadir'in öldüğüne değil, parasını kurtaramadığı için üzülmüştü. Cinayet saatinde kahvede olduğunu, her ne kadar kendisi kumar olmadığını iddia etse de, arkadaşlarıyla sabaha karşı üçe kadar okey oynadığını söyledi.

Kahveyi aradım, kahvehanenin sahibi kumar oynattığı için kem küm edince bir cinayet soruşturması için aradığıma, kumar işinin umrumda bile olmadığına ikna etmek zorunda kaldım, sonunda bana inandı ve Osman'ın söylediklerini doğruladı. Osman'ın saat sabah üçe kadar masadan hiç kalkmadığını, işemeye bile gitmediğini söyledi. Yalan ifade verirse cinayete ortaklık etmekten tutuklanacağını hatırlatınca, okeyde taş çalanları yakalamak için güvenlik kamerası taktırdığını ve bütün gece kayıtta olduğunu söyledi. Kamera kayıtlarını da yanlarına alarak Osman'ın kumar oynadığı masadaki diğer üç kişiyle birlikte yazılı ifadeleri için bugün Emniyet'e gelmelerini söyledikten sonra diğer sorgu odasındaki Asuman'ın yanına gittim.

Yorgun ve bitkin görünüyordu. Dünkü o çok bilmiş tavırları yoktu. Cinayet gecesi taksiden indikten sonra yürüyerek ormandan çıktığını söyledi. Kadir'in taksisine bindiğini herkes görmüş, Kadir'i öldürürse hemen yakalanaca-

ğını tahmin edemeyecek kadar aptal mıymış! Demek aptalmış ki, şu anda sorgu odasında karşımda oturuyordu. Kadir'i öldürmeyi önceden planlamadığına inandığımı, Kadir'in cinsel şiddetine maruz kaldığı için bir anlık öfkeye kapılarak onu öldürdüğünü kabul ederse, daha az cezayla kurtulabileceğini anlattım. Kabul etmedi. Kadir'i öldürmediğini yineledi. Kadir'le ilgili aklına gelebilecek en ufak bir şeyin işimize yarayacağını söyledim ama Kadir'in ne öküzlüğü, ne puştluğu ne de hayvanlığı kaldı. Bence gerçeği söylüyordu. Asuman katil değildi.

Odama çıktım. Yorulmuştum. Sigaraya yine yüz vermedim. Telefonumu çıkarıp Güniz Hanım'ı aradım, bir memurla şiiri aldıracağımı söyledim. Daha sonra da Osman ve Asuman'ı Savcı Hikmet'e postaladım, telefonla da arayıp hem şüpheliler hakkında bilgi verdim hem de yarın için randevu istedim. Yarın hiç boş vakti olmadığını ama bugün müsait olduğunu öğrenince, bugün geleceğimi söyledim.

Akşamüstü Güniz Ajans'a gönderdiğim memur şiiri getirdi, üç şiirin fotokopilerini çektikten sonra, orijinal sayfaları aynı yazıcıdan çıkıp çıkmadıklarını öğrenmek için kriminal labrotuvara gönderdim. Savcının yanına gitmek için flaş belleği alarak çıktım. Akşamüstü Mecidiyeköy trafiğini düşününce, adliyeye yürüyerek daha çabuk gideceğime karar verdim ve arabayı almadım. Hem bu vesileyle yürüme planlarımı hayata geçirmiş olacaktım. Bir yerlerden başlamak lazımdı. Mecidiyeköy trafik ışıklarından insan seliyle karşıya geçtim. Trafiğin hâlini görünce ne kadar doğru bir karar verdiğimi anladım. Çağlayan'a varmam on dakika sürdü.

"Hoş geldin Galip" dedi Savcı Hikmet, ayağa kalkıp candan bir biçimde elimi sıktı, koltuğu gösterdi. Hoşbeş edip kahvelerimizi içtik, ardından Asuman ve Osman'ın

ifadelerini aldıktan sonra her ikisini de mahkemeye sevk ettiğini söyledi. Ama büyük olasılıkla adli kontrol şartıyla serbest bırakılacaklardı.

Elimi cebime götürüp flaş belleği avucuma aldım, Tayfun Gören'in faillerini kontrgerillanın elinden alıp kendi ellerimle Emniyet'e nezarete koydum, birkaç saat sonra adamlar uçup gitti. Ne kayıt ne de kamera görüntüsü vardı. Emniyet Müdürü de işin içinde. Bu Görenler İnşaat'ın yukarıdan kimlerle bağlantısı varsa artık, belli ki yoğun para trafiğine taş konulduğu için birileri çok sinirlenmiş, infaz işini kontrgerillalara vermiş.

O üç örgütçü işkenceyle sorgulandıktan sonra öldürüldü, örgüt içi hesaplaşma denildi, dosya kapatıldı. Teşkilat içinde bir yapılanma var ve bu adamlar politikacılarla, hatta polisle bile sıkı ilişkiler içindeler. Ahmet Saygun faili meçhul birçok işadamı ve gazeteci cinayetlerinin aynı grup tarafından işlendiğinin kanıtlarını bulmuştu. Bu yüzden onu ortadan kaldırdılar, demeye hazırlanıyordum ki Hikmet'in telefonu çalmaya başladı. Başsavcı odasına çağırıyormuş. Hikmet odadan çıkınca benim telefon çalmaya başladı. Cebimden çıkarıp ekrana baktım. Tanımadığım bir numara arıyordu. Açtım.

"Başkomiser Galip" dedi soğuk ve Doğu şiveli bir erkek sesi.

"Kimsin?"

"O flaş belleği savcıya göstermeden odadan çıkacaksın."

Zamanlamaya bak hele! Kesin odada böcek vardı ya da Hikmet de işin içindeydi. Gerçi, savcının bunlardan olduğuna ihtimal vermiyordum. Çünkü Görenler dosyasını bize ve TEM'e birlikte çözmemiz için verdiğinden Emniyet Müdürü'nün haberi yoktu. Bu da savcının bu yapılanmada olmadığının kanıtıydı.

"Eğer o belleği savcıya verirsen, Komiser Serdar'ın videosunu Emniyet'e ve tüm haber kanallarına göndeririz."

"Ne videosu?"

Kapattı.

Birkaç saniye sonra WhatsApp öttü. Videoyu açtım, izledim. "Allah belanı versin Serdar!" diye bağırdım.

Hikmet'i beklemeden çıktım.

7

Serdar üç kurbanın da aynı katil tarafından öldürüldüğüne inandığı için katilin yakalanmasında, onun psikolojisini bilmeleri önemli rol oynayacaktı. Niye Boethius'un şiirlerini kurbanlarına gönderiyordu? Bu adamın bir seri katil olmadığından da emindi. Galip'in dediği gibi, "Eğer bize mesaj vermek isteseydi, şiirleri önceden kurbanlara göndermez, cesetlerin yanında bırakırdı." Ayrıca cinayetlerde hem tabanca hem de farklı bıçaklar kullanması bu üç kurbanın aynı kişi tarafından öldürüldüğünün anlaşılmaması içindi. Bu da katilin kurbanlarla özel bir meselesi olduğunu gösteriyordu.

Serdar Emniyet'ten çıkarken tahtadaki şiirlerin fotokopilerini çekip yanına almıştı. Yolda Maltepe Üniversitesi Felsefe bölümünde profesör olan Füsun Hoca'yı aradı. Füsun Hoca geçen yıl Moda'daki evinde karısıyla birlikte öldürülen profesör Aziz Aksoy'un eski eşiydi. Serdar o soruşturma için üniversiteye gittiğinde hocayla tanışmıştı.

Maltepe Üniversitesi'nin kampüsü Başıbüyük ormanının içindeydi. Kampüs çok büyük olmasına rağmen Serdar daha önce buraya geldiği için ne tarafa gideceğini biliyordu. Kampüs içinden belediye otobüsü bile geçiyordu. İnsan Bilimleri Fakültesi'nin önünde park edecek yer bulamadığı için biraz ilerideki Hemşirelik Fakültesi'nin önüne park etti. Dışarısı çok soğuktu ama temiz bir hava vardı. Sessizlik kampüsün üzerine çökmüştü. Durduğu yer kampüsün tamamına hâkim bir yamaçtaydı.

Fakülteye girdi, öğrencilerin gürültüleri eşliğinde bir

üst kata çıktı, koridorda yürüdü, Prof. Dr. Füsun Yalçınkaya adının yazdığı kapıyı tıklatarak odaya girdi.

"Merhaba Füsun Hocam."

Füsun Hoca, "Hoş geldiniz" diyerek eski bir dostu karşılar gibi içten bir gülümsemeyle karşıladı Serdar'ı. Tokalaştıktan sonra oturması için sandalyeyi gösterdi.

"Öncelikle, Aziz'in katilini yakaladığınız için teşekkür ederim."

"Estağfurullah hocam. Görevimiz. Tekrar başınız sağ olsun. Aziz Aksoy değerli bir hocaymış."

"Değerliydi değerli olmasına ama bir genç kadın uğruna yuvasını yıkmasaydı, şimdi hayattaydı."

Füsun Hoca eski kocası bu dünyadan göçüp gitse de, genç bir kadın için terk edilmeyi hâlâ hazmedemiyordu.

Odanın üç duvarını kaplayan kütüphane her zamanki gibi tıka basa kitapla doluydu. Kütüphanenin önünde yuvarlak küçük toplantı masasının üzerinde yine üst üste beyaz ciltli tezler duruyordu. Füsun Hoca'nın çalışma masası yine dağınıktı. Serdar oturduğu yerden kütüphaneye göz gezdirdi. *İnsan Anlığı Üzerine Bir Deneme*, John Locke; *Fenomenoloji Üzerine Beş Ders*, Edmund Husserl; *Meditasyonlar*, Descartes; *Ruh Üzerine*, Aristoteles; *İnsanın Anlama Yetisi Üzerine Bir soruşturma*, David Hume; *Ütopya*, Thomas More; *Felsefenin Tesellisi*, Boethius...

"Telefonda Boethius hakkında bilgi almak istediğinizi söylemiştiniz" dedi Serdar'a. "Ama konumuz sadece Ortaçağ felsefesine karşı olan bir meraktan öte bir şey, yanılıyor muyum?"

Serdar, "Hocam şu kitaba bakabilir miyim?" deyip yerinden kalkarak kütüphaneden *Felsefenin Tesellisi* kitabını aldı. Kitabı hocaya göstererek, "Hocam bir katilin peşindeyiz. Bu katil kurbanlarını öldürmeden önce onlara bu kitaptan seçtiği şiirler gönderdi. Şiirlerle kurbanların

hayatları bire bir örtüşüyor. Bu nedenle, Boethius hakkında ne kadar çok şey bilirsek, katilin psikolojisini çözmemizde o kadar yardımı olur, çözebilirsek de onu yakalayabiliriz" dedi.

Kadın meraklandı. "Benden bir cinayet soruşturmasına yardım etmemi mi istiyorsunuz?"

"Evet hocam. Değerli bilgilerinizi benimle paylaşırsanız çok sevinirim."

"Felsefenin bu türlü cinayetlerle anılması hiç hoş değil. Doğrusu üzüldüm. Şöyle masaya geçelim."

Kadının dominant tavrı Serdar'ın hoşuna gitmişti. Füsun Hoca ayağa kalkınca sandığından daha genç olduğunu fark etti. Kadına hep Aziz Aksoy'un eşi olarak baktığı için kocasıyla aralarında yaş farkının çok olmadığını sanıyordu. Halbuki Füsun Hoca taş çatlasa en fazla elli beş-atmıştı.

Masanın üzerindeki kitapları, tezleri sehpanın üzerine taşıdılar. Masasındaki telefonunun ahizesini kaldırarak, "Ne içersiniz, çay, kahve?" dedi.

"Çayınızı içerim hocam."

Kısa kumral saçları, kalın gözlüklerin ardındaki kenarları kırışmaya başlamış, zeki bakan ela gözleri, ağzı, burnu, oval yüzü, boyu bosu, balıketli vücudu Serdar'a farklı bir heyecan vermişti. Değişik bir şeydi bu. Kadının güçlü bir çekimi vardı.

Masaya döndüğünde Serdar şiirlerin fotokopilerini kadının önüne koydu. Füsun Hoca, Serdar'ın elindeki *Felsefenin Tesellisi* kitabını alarak içini açtı. Serdar da not defterini çıkartarak, ağzından çıkacak en ufak bir bilgiyi kaçırmamak için pür dikkat dinlemeye başladı.

"Boethius, Roma'da doğmuş ve 480-525 yılları arasında yaşamıştır. Çok iyi bir eğitim almıştır. Bu sayede dönemin kralı Theodoricus Magnus'un güvenini kazanmış, Roma'

da Consul'a seçilerek devlet yönetiminde hem sivillerin hem de askerlerin üstünde yargı yetkisine sahip önemli bir göreve atanmıştır. Her şey çok iyi giderken, her toplumda olduğu gibi yöneticiler arasında baş gösteren iktidar kavgaları ve çekişmeler toplumu siyasi ve dinî bir kaosun içine sürüklemiş ve Boethius'un yaşamını kâbusa çevirecek olaylar zincirinin başlamasına ve vatan hainliğiyle suçlanmasına neden olmuştur."

Füsun Hoca anlatmaya devam edecekken kapı çaldı, elinde tepsiyle çaycı odaya girdi, çayları bırakıp çıktı.

"Boethius, Kral Theodaricus'a suikast planı hazırlamakla suçlandı, hapsedilerek idama mahkum edildi."

"Boethius'u o mevkiye zaten kral getirmemiş miydi, niye adamı öldürme planı yapsın ki, çok saçma!"

"İftira attılar ve üstelik savunma hakkı da tanımadılar."

"Adamdan bir an önce kurtulmak istemişler" dedi Serdar. "Bakalım bu hikâyenin bizim katille nasıl bir ilişkisi çıkacak?"

"Boethius, *Felsefenin Tesellisi*'ni hapishanede yazdı. Kitap, hücresinde tüm umutlarını yitirmişken ve en çaresiz anlarını yaşarken birdenbire yanında beliren ve güzel bir kadın olarak betimlediği felsefeyle yaptığı sohbetlerden oluşuyor. Bu yapıtın temel taşı, devlet yönetiminde yaşanan aksaklıklar, tek kişinin kararları ve hâkimiyetinden dolayı meydana gelen karışıklıklar, bunun neticesinde insanın kendini soyutlayarak kendi içine dönmesi, adalet, erdem kavramlarını sorgulamaya başlamasıdır. Boethius çok acı çekmiş ve felsefeye sığınarak aklını koruyabilmiş."

"Peşinde olduğumuz katil, Boethius'dan alıntılar yaptığına göre, bu onun da çok acı çektiğini mi gösteriyor?"

"Olabilir. Maktuller kimdi?"

"İlk kurban Görenler İnşaat'ın sahibi Şefik Gören."

"Onu ve kardeşini örgütün infaz ettiğini okumuştum."

"Kardeşi için doğru ama Şefik Gören için şüphelerimiz var."

Füsun Hoca, Şefik Gören'e gönderilmiş şiiri okuduktan sonra *Felsefenin Tesellisi* kitabından şiiri buldu.

"*Felsefenin Tesellisi* beş kitaptan oluşur. Birinci kitapta yedi bölüm ve her bölümde de birer şiir var. Şefik Gören için beşinci bölümdeki şiir seçilmiş."

Füsun Hoca yüksek sesle okuduktan sonra şiiri yorumladı.

Günahkâr hak etmişken cezaları,
niçin boca etsin masumlara?
Ahlaksızlık tutmuş yücelerdeki tahtları,
kutsal boyunları almış ayaklar altına,
tekmeleyip incitiyor haksızca.
Işıl ışıl erdemi örtmüş karanlıklar gölgeleriyle,
adil insan, adaletsizin suçunu çekmekte.
Ne yalan yere ettikleri yeminlerden cefa çekerler
ne de yalana buladıkları sahtekârlıklardan.
Güçlerini sergileme fırsatı yakaladıkları anda,
keyifle boyunduruğa vururlar o en yüce kralları.

"İnsanların, özellikle üst mevkilerdeki insanların ne kadar günahkâr ve hilekâr olduğu herkes bilir. Felsefe, Boethius'un üzüldüğünü, ona kara çalınmasına ve yapılan haksızlıklara veryansın ettiğini, ayrıca kaderine esip gürlediğini, şiirin son dizesindeyse barışın yeryüzüne hâkim olması için yalvardığını söyler."

Devam etti.

oysa savrulup duruyoruz kader denizinde,
Ey yöneticim, bu vahşi dalgaları durdur,
huzura kavuştur dünyamızı,
koskoca gökyüzünü yönettiğin o sarsılmaz yasalarla.

"Bu son dize sizin katilin şiirinde yok!" dedi.

"Çünkü katil kendi ruhunu huzura kavuşturmak için Boethius'un yaptığı gibi yüce bir güce ihtiyaç duymuyor, ona yakarmıyor, kendi işini kendi görüyor."

"Felsefe, filozofun ihtiyaç duyduğu ilacı hemen ona vermeyeceğini, yarasının zamanla yumuşadıktan sonra onun yaralı ruhuna iyi gelecek daha güçlü ilaçlar alacağını söyler."

Serdar, "Katile göre yarasına iyi gelecek bu güçlü ilaçlar işlediği diğer cinayetler" dedi.

"Katil böyle yorumlamış olabilir" diyerek ona katıldı Füsun Hoca.

İkinci kitapta sekiz bölüm ve her bölüm birer şiirden toplam sekiz şiir vardı. Sinan Boraoğlu'nun şiiri ikinci kitabın yedinci bölümündeydi. Füsun Hoca, Sinan Boraoğlu'na gönderilen şiiri de yüksek sesle okuduktan sonra yorumlamaya başladı.

Sadece şöhret olmayı kafasına takıp
şöhretin en yüce amaç olduğunu düşünen kişi,
sınırsızca uzanan gökyüzüne çevirmeli bakışını,
sonra da yeryüzüne şu daracık evine.
Kazandığı büyük şöhretten utanç duyacaktır,
şu küçücük alanı bile dolduramayan,
ey gururlu insanlar, neden gevşetiyorsunuz
boynunuzdan ölüm boyunduruğunu boşuna
Ulaşmış olsa da şöhreti uzaktaki halklara
adı dilden dilden dile dolaşmış olsa da,
saygın ailesi seçkin rütbelerle ışıklar saçsa da,
ölüm bu yüce şöhreti küçümseyecek nasıl olsa...

"Felsefe, şöhret tutkusunun insanları baştan çıkardığı söy-

lüyor. Halbuki, insan kendine bir mesafe koyarak şu sonsuz evrenden kendine bir baksa, yaşadığı dünyanın bir topluiğne başı kadar bile olmadığını görecektir. Böyle küçük bir alanda yaşamaya mecburken, şöhreti yaymayı ve adını duyurmayı düşünmenin budalaca olduğunu iddia ediyor. Sonsuzluğun sınırsızlığı düşünüldüğünde, şöhretin yayılmasının önemi var mı? Sınırsız bir zamanın ve sınırsız bir evrenin içinde ufacık sınırlı bir alanda şöhret o kadar önemsizdir ki, hiç kazanılmamış gibidir. Sonra da ölüm bedenleri dağıttığında bu kazanılan şöhretin ne işe yarayacağını sorar. Şöhret kazanmış kişi artık yaşamadığına göre, şöhret de onunla birlikte yok olmuştur."

Füsun Hoca üçüncü şiiri yorumlamaya başladı. Bu şiir de üçüncü kitabın yedinci bölümündeydi.

Bütün zevklerin işi aynı.
kendisine düşkün olanı dürter,
Tatlı mı tatlı balını koyup
Kovanını terk eden arılar gibi
uçup gider, hışımla çarpıp kalplerimize
iğnesini yapıştırıp oracığa bırakır...

"Bedensel zevklerin insanın başına her zaman dert olduğunu söyler felsefe. Bu açlığın doyurulması insana o an için zevk verse de, uzun vadede kendine esir eder, zihnini körleştirir, acılar içinde kıvrandırır, hastalıklar bulaştırır. Eğer şehvetten vazgeçemiyorsa insan, aldığı zevkin sonradan hüzünle ve acıyla sonuçlanacağını bilmelidir. Felsefe bedensel zevklerin elbette tatmin edilmesi gerektiğini ama en onurlu olanın, insanın eşinden aldığı zevk olduğunu hatırlatır."

Serdar düşündü. Füsun Hoca'nın anlattıkları katilin kurbanlarını tanıdığının ispatıydı. Katilin Boethius'un ki-

tabını seçmesi, öldürülen üç kişinin ona büyük bir acı yaşatmalarından kaynaklanıyordu. Ama diğer yandan, birbirleriyle hiç ilgisi olmayan bu üç adam kendilerini öldürtecek kadar katilin onlara nefret ve kin beslemesine neden olacak ne yapmışlardı?

Füsun Hoca anlatmasını sürdürdü.

"Özetleyecek olursak, Boethius iyi bir hayat yaşıyor ama işler sarpa sarıyor ve yaşadığı kötülüklere isyan ederek neden başına böyle şeylerin geldiğini soruyor? Felsefe, bir kadın gibi karşısına geçiyor. Onu kader, hayat, adalet hakkında sorgulamaya davet ediyor. Ona kendi kendini bir zincire geçirdiğini söylüyor. Neden bu kötülükler Boethius'un başına geldi? Madem Tanrı var, neden kötülük var, diye soruyor filozof.

Felsefe, ona Tanrı'nın varlığına inanıp inanmadığını sorar. Boethius inandığını söyler. Felsefe de, ona kaderden bahseder. Kaderinin ona bu zamana kadar iyi davrandığını, çok şey verdiğini, şimdiyse Boethius'un olmayan şeyleri geri aldığını söyler. Ama Boethius bu sahip olduğu şeylerin kendisinin olduğunu zanneder. Felsefe, ona yanlış algıladığını, Boethius'un sahip olduğu şeylerin asla onun olmadığını, kaderin bunları geri alabileceğini anlatır. Bu şeyleri sahiplenmemek gerektiğini söyler.

Boethius dünyevi bağları nedeniyle mutsuzdur. Bu dünyada kendisine verilmiş şeyleri onun sanıp kaybettiği için mutsuzdur. Felsefe, mutluluğu kaderin çarkına bağlamak gerektiğini söyler. Çark devamlı hareket hâlindedir. Önemli olan o işleyişi kavramaktır. Dünyevi zevkler ebedi mutluluk vermez. Bir gün gelir, kader bunları insanın elinden alır. Para, mevki, şöhret, zevk geçicidir. Bunlar bizim değildir. Kader oynaktır. Bugün verdiğini yarın geri alabilir."

"Katil kendini kader olarak görüyor ve bu kader çarkını çevirerek, öldürdüğü kişilerin sahip olduğu para, şöh-

ret, zevk; yani dünyevi şeyleri geri alıyor" dedi Serdar bir filozof gibi. "Ama şöyle de bir şey var: Eğer katilin başına büyük bir kötülük geldiyse, bu inanca göre, bu kötülük de ona kaderden gelmiştir. Yani, katil hem Boethius gibi acı çeken bir kurban oluyor hem de Tanrı'nın yerine geçip kader rolünü üstlenerek öldürdüğü insanların kader çarklarının kendisininki gibi dönmesini sağlıyor." Felsefe sarmıştı. Sevmişti felsefeyi.

"Çok doğru. Katiliniz hem kurban hem de Tanrı!"

Serdar, Füsun Hoca'ya veda ettikten sonra üniversiteden ayrıldı. Füsun Hoca'yı pür dikkat dinlediği için çok yorulmuştu. Biraz deniz havası almak iyi gelirdi. Otomobili sahile çeker, biraz yürürdü. Adalara karşı. Üşüyerek. Kimsecikler olmadan. Belki az önce çok etkilendiği Füsun Hoca'yı düşünürdü, belki de düşünmezdi. Ama önce yapması gereken bir iş daha vardı. D-100 karayolundan Minibüs yoluna indi. Tren köprüsünün üzerinden geçerek sahil yoluna bağlanan caddeye girdi, Dragos yoluna çıktı. Dört yola geldiğinde yavaşladı, Sinan'ın villasının bulunduğu caddenin başındaki benzinliğe girdi. Otomobili marketin önüne çekti. Kasadaki çocuğa kimliğini gösterip geçen hafta pazartesi akşamının güvenlik kamerası görüntülerine bakmak istediğini söyledi. Kayıtların silinmiş olmaması için dua ediyordu. Monitör tezgâhta, pos cihazlarının yanında duruyordu. Çocuk kayıtlarını buldu. Silinmemişti.

Serdar rahat bir nefes aldı. Tezgâhın arkasına geçti, görüntüleri incelemeye başladı. Birkaç tane farklı renklerde Peugeot'lar görüntülere girdi ama gri bir Peugeot yoktu. Serdar'ın canı sıkıldı. Katil bu benzin istasyonunu bildiği için villanın bulunduğu Cevizli tarafından da girmiş olabilirdi. Bu durumda, eski Tekel Fabrikası'nın olduğu çevreye de bakması gerekecekti. İlla ki orada bir kamera bu-

lurdu. Ama en kötüsü de, Galip'in haklı olma ihtimaliydi. Eğer Sinan'ı Ozan öldürdüyse, gri Peugeot bu semte hiç gelmemiş demekti. Ama bu endişesi küçük gri Peugeot'yu görünce son buldu.

Peugeot Sinan'ın villasının bulunduğu caddeye döndü. Kayıt saati on yedi otuzu gösteriyordu. Yani cinayetten aşağı yukarı yarım saat öncesiydi. Aradığı Peugeot kesin bu otomobildi. Serdar'a piyangodan büyük ikramiye çıksa bu kadar sevinmezdi. Görüntüyü başa alarak tekrar tekrar baktılar ama plakayı bir türlü okuyamadılar. Sevinci kursağında kalmasına rağmen kayıtları Bilişim Büro'ya vermek için flaş belleğe kopyalayıp benzinlikten ayrıldı. İşin peşini bırakmayacaktı.

Sinan'ın villasına doğru yavaş yavaş sürerken, etrafta kamera arıyordu. Sağ tarafta bir anaokulu gördü. Önünde durdu. Güvenlik kamerası rengârenk boyanmış kapının üzerinde Papatya Anaokulu yazan tabelanın yanındaydı. Arabadan indi. Güvenlikçi, Serdar'ı görünce kapıya çıktı. Serdar kimliğini gösterip kayıtlara bakmak istediğini söyledi. Birlikte kulübeye girdiler. Güvenlikçi geçen hafta pazartesi saat on yedi otuz kayıtlarını buldu, izlemeye başladılar. BMW'ler, Mercedesler, cipler geçti, evet; gri Peugeot hayır! Allah Allah, gri Peugeot nereye kaybolmuştu? Serdar caddeye çıktı, benzin istasyonunun olduğu tarafa baktı. Mesafe yaklaşık beş yüz metreydi ama Peugeot'nun sapabileceği bir sokak yoktu. Hayır, varmış! Güvenlikçi, "Şu karşıda bir sokak var amirim" dedi.

Serdar güvenlikçinin gösterdiği yere baktı. Evet, orada bir sokak vardı. Ya da sokağa benzeyen ufak bir giriş.

"Buranın yabancısıysanız geçerken fark etmeniz çok zor amirim" dedi güvenlikçi. "Dar bir sokaktır. Aslında özel bir mülk ama belediye sokak olarak açınca arazi sahibiyle mahkemelik oldular. Adam cinsin teki. Sokağa park eden

otomobillerin sahipleriyle tartışıp duruyor. Hatta bir ara sokağın girişini büyük kayalarla kapattırdı, ertesi gün belediye kaldırdı, sonra gitti bir bariyer yaptırdı, belediye söktü. Üzerine bir de ceza yedi. Şimdiyse park eden araçları çiziyormuş, lastiklerini patlatıyormuş, plakalarını da polise bildiriyormuş. Polis ne yapacaksa!"

Serdar direksiyona geçip geri döndü, sokağa girdi. İki tarafı ağaçlıklı dar sokak az ileride tek katlı bir evin önünden geçiyordu. Ev gecekondu değildi ama bir villa da sayılmazdı. Serdar evin önünde durdu. Arabadan indi. İner inmez de şu sesle irkildi.

"Hemen arabanı çekmezsen kafanı uçururum!"

Elindeki pompalı tüfeği Serdar'a doğrultmuş zayıf, beyaz sakallı adam gözlerini Serdar'a dikmişti. Yetmiş yaşlarındaydı.

Serdar ellerini kaldırarak, "Sakin, sakin, ben polisim" dedi.

"Kimliğini göreyim."

Serdar elini yavaşça kabanının cebine götürürken tüfeğin namlusu hâlâ üzerine çevriliydi. Kimliğini gösterince adam tüfeğini indirdi. "En sonunda gelebildiniz ha!" dedi.

Serdar derin bir nefes aldı. "Geldik" dedi.

"Biraz geç oldu. Onca telefon, onca *mail*'den sonra."

"Geç olsun, güç olmasın."

"Sokağı kapatacak mısınız?"

"Kapatacağız."

"Mahkemeyi kaybedeceklerini anlayınca belediye, yelkenleri suya indirdi tabii."

"Kesinlikle. Ama önce bu sokağa park eden araçların listesine bakmam lazım."

"Söyledim ya onları size, not almıyor musunuz?"

"Ben Genel Merkez'den geliyorum. Plakalar bana eksik söylenmiş olabilir. Asıl listeyi görsem daha iyi olmaz mı?"

"Haklısın."

"Getirir misin listeyi. Umarım atmamışsındır?"

"Bende o göz var mı?"

"Yok."

"Bu arazi benim, dedemin dedesinden kaldı. Belediye çökmek istiyor. Çöktürtmem."

"Seninle baş edemeyeceklerini anlamışlar. Bu nedenle buradayım. O listedeki araçlara en yüksek cezayı keseceğiz. Yarın da sokağı kapatacağız."

Adam yere tükürdü.

"Bu arazi benim."

"Tersini söyleyen yok."

"İyi bari. Akıllanmışsınız. Bekle."

"Bir yere gittiğim yok."

Adam listeyi getirmek için eve girince Serdar herifin üşütük olduğunu düşündü. Biraz sonra adam elinde listeyle geri döndü. Tüfeği yanına almamıştı. Listeyi Serdar'a uzattı. Bir sürü plaka alt alta sıralanmıştı. Karşılarında otomobillerin modeli ve tarihler yazıyordu. Tarih aralığının içinde cinayetin işlendiği geçen hafta pazartesi günü de vardı. Gri Peugeot oradaydı ve beşinci sıradaki plaka onundu.

8

Emniyet'e gider gitmez Serdar'ı aradım, dönmüştü. Hemen odama gelmesini söyledim. Elinde bir flaş bellekle geldi.

"Nedir o?"

"Sinan Boraoğlu'nun evinin bulunduğu sokağın başındaki benzincinin kamera görüntüleri" diyerek belleği bilgisayara takmam için uzattı. "Bak ne var kayıtta?"

"Sen Dragos'a mı gittin birader?"

"Hayır. Önce Maltepe Üniversitesi'ne gittim. Füsun Hoca'yla görüştüm."

"Füsun Hoca kim?"

"Geçen sene Moda'da öldürülen Prof. Aziz Aksoy yok muydu?"

"Ha, tamam, onun eşiydi."

"Eski eşi."

"Neyse işte. Eee, niye gittin kadına?"

"Kadın felsefe profesörü. Şiirler hakkında bilgi aldım."

Ters ters bakarak, "Manyak mısın sen, başka işin gücün mü yok!" dedim.

"Katilimiz çok acı çekmiş biri."

"Aman ne önemli bilgi" dedim en alaycı gülümsememle.

Flaş belleği bilgisayara taktım, görüntüleri izlemeye başladık. Akşamüstü saat beş buçukta gri bir Peugeot benzincinin önünden kavşaktan geçerek villalara giden yola sapıyordu.

"Gördün mü!" dedi. "Ben haklıyım. Aynı Peugeot ve aynı katil."

"Plaka okunmuyor ki!"

"Plaka burada" diyerek önüme plakalarla dolu bir liste koydu. Beşinci sıradaki plakaya ait gri Peugeot'nun ve tarihin altı çizilmişti.

"Bu ne?"

"Plaka listesi."

"Görüyorum. Neyin listesi?"

Olan biteni anlattı. Manyağın teki sokağa park edenlerinin plakasını alıyormuş da, ormandaki Peugeot bu Peugeot'ymuş da... ölme eşeğim ölme!

"Bununla sonra ilgileniriz" diyerek flaş belleği bilgisayardan çıkardım, geri verdim.

"Otur" dedim.

Kuşkulu bakışlarla beni süzerek oturdu.

"Serdar, biz seninle ne kadar zamandır birlikte çalışıyoruz?"

Gözlerindeki kuşku daha da kuvvetlendi.

"Sanırım beş yıl oldu."

"Birbirimizin sırtını kollayarak bu günlere geldik, değil mi?"

"Tabii ki."

"Yalansız, dolansız."

"Abi ne demeye çalışıyorsun?"

Telefondan videoyu açtım, izlemesi için uzattım.

Videoda Serdar ormandan amcasını otomobilden indiriyor, diz çöktürüyor, sırtına bir tekme atıyor, amcası yüzüstü yere kapaklanınca silahını doğrultup tek el ateş ediyordu.

"Herifler beni arayıp flaş belleği savcıya verirsem bu videoyu basına ve Emniyet'e göndereceklerini söylediler."

Dudaklarını belli belirsiz bir gülüşe zorladı ama başaramadı. "Vay orospu çocukları, demek bizi takip etmişler, vay orospu çocukları vay!" diyebildi.

Ardından endişeli bir yüzle, "Sen ne yaptın abi?" dedi.

"Ne yapacağım, götüme baka baka döndüm!"

Devam ettim. "Ulan o gece, o ormanda bir ben yokmuşum ha! Kimi arasan oradaymış anasını satayım: Kadir, Asuman, sen, amcan, katil, peşimizdeki herifler... Bu kadar adam arasında elimizde katil yerine iki ceset var. Amcanı sen öldürmüşsün birader."

"Ben öldürmedim. Onu korkutmak için toprağa sıktım."

"Toprağa mı sıktın? Yalanını yiyim."

"Evet abi. Korkutmak için! İlk başta, ona sıkacaktım, yalan yok ama yapamadım. "

"Namluyu biraz kaydırmışsın!"

"Allah çarpsın toprağa sıktım. Görüyor musun, ben ateş ederken amcamı kadrajdan çıkarmışlar. Nereye ateş ettiğim görülmüyor. Cinayeti bana yıkmaya çalışıyorlar."

"Serdar, orada amcanın cesedini bulduk, sen niye bana ateş ettiğini en başta söylemedin?"

"Gerek görmedim abi."

"Hangi silahla ateş ettin?"

"Amcamın silahıyla."

"Ulan cesedin yanında kovan bulundu. Balistik raporunda amcanın silahıyla ateş edildiği yazılı. O zaman bana ne anlatacaksın?"

"Amcamı o silahla ben öldürmedim."

"Başka silahla mı öldürdün?"

"Ben öldürmedim, diyorum!"

"Diyelim ki doğru söylüyorsun. Bu işi yapan senin kovanı alıp kendi kovanlarını bıraktıysa, sen başka bir silahla ateş etmediğini nasıl kanıtlayacaksın bana?"

"Abi sen beni hep suçlu olarak görüyorsun. Gidip o çekirdeği bulacağım."

"Ne yaparsan yap ama önce silahını ve kimliğini masama bırak."

"Anlamadım?"

"Sağlam kafayla düşünebilmek ve doğru karar verebilmek için bir süre gözümün önünde olmaman gerekiyor. İzne çıkıyorsun. Silahın ve kimliğin bende duracak."

"Abi, sen beni korumak için flaş belleği savcıya vermedin, şimdi beni niye uzaklaştırıyorsun?"

"Bugün vermedim ama yarın verebilirim. Senin söylediğin gibi, adalet!"

Serdar silahını ve kimliğini masama bıraktıktan sonra kapıyı çarparak çıktı.

"Yavaş!"

Telefonum çaldı. Yine kayıtlı olmayan başka bir numara arıyordu.

"Başkomiser Galip şimdi o flaş belleği bize vereceksin."

Ulan bu herifler benim odayı da mı dinliyordu?

Flaş belleği bunlara değil de savcıya verirsem, bu ibneler videoyu Emniyet'e gönderip Serdar'ın ipini çekeceklerdi. Ardından Ahmet Saygun'a yaptıkları gibi beni ve savcıyı temizleyeceklerdi. Eğer Serdar'ın, amcasını öldürdüğünden emin olursam, hem flaş belleği hem de Serdar'ı savcıya teslim edecektim. Ama bu pis heriflerin kurdukları teşkilatı ve faili meçhul cinayetlerini deşifre etmek uğruna gerçeği öğrenmeden Serdar'ın başını yakamazdım.

"Tamam" dedim.

"Seni çok yormayalım. Yarın akşam gece yarısı Yoğurtçu Parkı'nın Şifa Yokuşu tarafındaki girişinde. Apartmanının önünde bekleyen polisleri göndermenizi söylememe gerek yok herhalde."

Kapattı.

Numarayı geri aradım, "Böyle bir numara kullanılmamaktadır" diyen operatörün sesini dinledim.

O sırada hatırladım!

İnsan zihni çok enteresandı. Gördüğü bir şeyi senden

habersiz kaydeder, daha sonra birden ortaya çıkarabilirdi. Telefonumdan Serdar'ın videosunu tekrar açıp izlemeye başladım. Videoyu savcının odasında izlediğimde, Serdar ve amcası kadraja girmeden kısa süre öncesine bakıyordum. Videoyu çeken kişi kendi otomobilinden indiğinde kaydı çalıştırmıştı. Adam toprak yoldan çıkarak ağaçların arasına daldı, telefonu sağ elinde, kamerası iç tarafa bakacak şekilde yan tutuyordu ve koştuğu için kolunun istemsiz ileri geri hareketleri nedeniyle görüntüler salıncak gibi sallanıyordu. Peugeot'nun kıçı bir an kadraja girip çıktı. Görüntüyü durdurup biraz geri alarak tekrar oynattım. Peugeot'nun kıçının kadraja girdiğindeki o bir saniyelik anı yakalamam için en az elli kere görüntüyü başa almak zorunda kaldım. Sonunda Peugeot'nun görüntüsünü yakaladım. Plaka görünüyor muydu, evet; okunuyor muydu, o mesafeden ve o açıdan, hayır!

Emniyet'te bizim birim dışında en çok güvendiğim iki insandan biriydi Necati. Diğeri de eski Ahlak Büro Amiri, yeni Asayiş Şube Müdürü Tevfik'ti. Zavallımı kukla olarak Asayiş'in başına getirip rahat rahat top koşturacaklardı. Necati'yle kantinde buluştum. Olan biten her şeyi anlattım ve kaydı izlettirdim. Peugeot'nun plakasını okuyabileceğimiz kadar netleştirebilecek güvenilir birini tanıyor muydu Bilişim Büro'daki çocuklardan? Tanıyormuş. Kaydı telefonuna gönderdim. Ona flaş belleği de verdim. Necati gittikten sonra biraz daha oturdum.

Canım arabayla karşıya geçmek istemiyordu. Heyheylerim üzerimdeydi ve bu hâlimle trafiğe girersem birini vurabilirdim. Emniyet'ten çıktım, ara sokaklardan Beşiktaş'a indim. Vapurla Kadıköy'e geçtim. Kadıköy bu soğuk havada bile ana baba günüydü. Kafeler, lokantalar, pastaneler tıka basa doluydu. Herkes tıkınıyordu. Ben de o güruha katılarak İnegöl Köftecisi'nde köfte, piyaz yedim.

Fazıl Bey'de ısıtıcının altındaki bir masada tüneyerek Türk kahvesi içtim sigarasız. Gelen geçene baktım. Beyaz eşyacıların olduğu sokaktan Bahariye'ye çıktım. Mağazalar cıvıl cıvıldı. Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nin sokağı öyle bir kalabalıktı ki, girdiğime gireceğime pişman odum. İlk ara sokaktan kaçtım. İkinci el eşya satan dükkânların olduğu yokuştan Hasırcıbaşı Caddesi'ne indim. Karakolun yanından Yoğurtçu Parkı'na çıktım. Parkın içinden eve kadar yürüdüm. Yürümek çok iyi geldi. Ferahladım. Bunu daha sık yapmaya karar verdim. Eve gelince vurup kafayı yattım.

9

Perşembe günü yine yalnız ama umutları olan bir insan gibi kalktım. Kapıda bekleyen korumalarımı gönderdikten sonra Kadıköy Çarşısı'na indim. Park Büfe'de tost yiyip çay içtim. İskelede İstanbul Kart'ımı doldurdum. Vapuru kaçırdığım için Tur Yol motorlarıyla Beşiktaş'a geçtim. Boş bir 30M'yi kalkarken yakaladım. On beş dakika sonra Emniyet'teydim. Bütün gün evrak işleriyle uğraştım. Osman'ın kahvedeki kumar arkadaşları geldi, yazılı ifadelerini alarak gönderdik. Akşama doğru Necati odama güzel haberlerle girdi. Peugeot'nun plakası 34 FV 09...'ymiş.

"Dur lan, bir şey kontrol edeceğim" diyerek heyecanla masamdaki evrak yığınına saldırdım.

"Ne arıyorsun?"

"O liste nerede?" diye mırıldanırken buldum Serdar'ın getirdiği kâğıdı. Altı kırmızı kalemle çizili satıra baktım. Peugeot 207, 34 FV 09....

"Haklıymış" dedim sırıtarak.

Necati bu güzel doyurucu yemeğin üzerine tatlı ikram etti:

"Yazıcıyla ilgili sonuçlar da çıkmış. Şiirlerin aynı yazıcıdan çıktığı tespit edilmiş. Raporu yollayacaklar."

Necati iki flaş belleği bana geri verdi.

"Bu da tamam."

Eh, bu flaş bellekler de tatlının üzerine güzel bir demli çay niyetineydi. Necati gidince düşünmeye başladım. Şefik Gören'i, Sinan Boraoğlu'nu ve Kadir Akar'ı aynı kişi öldürmüştü. Büyük olasılıkla şiirleri de katil yazmıştı. Bu

insanları neden öldürmüştü? Plakadan Peugeot'nun kime ait olduğunu tespit ettiğimde bu soruyu katilin kendisine soracaktım. Ama bu merakım bir gün daha bekleyebilirdi. Nasılsa katil kaçmıyordu. Önce yapmam gereken başka bir işim vardı. Flaş belleğin birini çekmeceme kilitledim, diğerini de cebime atarak çıktım.

Mahalleye geldiğimde koruyucularım otomobilin içinde sigara içiyordu. Sürücü koltuğunda oturan dirseğini dışarı çıkarmıştı. Otomobilin arkasından yanaştım, elimi tabanca yapıp şakağına dayayınca, yerinde zıpladı, sigarasını paspasa düşürdü.

"Amirim!" derken ayağıyla paspastaki sigarasını söndürmeye çalıştı.

"Öldünüz oğlum, siz daha kendi canınızı koruyamıyorsunuz, beni nasıl koruyacaksınız?"

İkisinin de yüzü aptallık derecesinde utangaç bir hâle büründü.

"Rahat olun. Sıkıntı yok. Ben bu gece evde kalmayacağım. Siz gidebilirsiniz."

"Nereye gidiyorsanız, biz de gelelim amirim" dedi direksiyondaki.

"Çok yorgunsunuz, kendinizi birilerine öldürtmeden gidin yatın. Ben sizi idare ederim."

"Ama..."

"Hadi hadi" deyip arabanın tavanına vurdum.

Onlar uzaklaşırken belimdeki silahı rahat çekebilmek için parkamın önünü açtım. Polisler gözden kaybolunca arkamdan selektör yapıldı. Parkın girişinde, Şifa yokuşunun bitiminde duran siyah minibüs yapmıştı selektörü. Minibüse doğru yürüdüm. Camları karartıldığı için içinde kaç kişi olduğu görülmüyordu ama aynı üçlü olduğuna emindim. Minibüsün yanına geldiğimde sürgülü yan

kapısı açıldı ve suratına tabancamın kabzasını geçirdiğim Cellat, yine güneş gözlükleri gözünde, ifadesiz bir yüzle karşısındaki boş koltuğu göstererek minibüse binmemi istedi. Diğer ikisi de öndeydiler. Bindim. Deri koltuğa oturdum. Isıtmalıydı. Sürgülü kapı kapandı.

Elini uzatarak, "Alayım flaş belleği" dedi.

Flaş belleği cebimden çıkarmadan önce, "Bundan sonra peşimizi bırakacaksınız, eğer bizi yine öldürmeye kalkarsanız ya da Serdar'ı çektiğiniz o videoyu Emniyet'e gönderirseniz" dedim ve cep telefonumu çıkararak Şile'deki depoda olan bitenleri ve Cemşid'i infaz ettikleri kaydı izlettirdim. "Bu görüntülerin sadece benim telefonumda kayıtlı olmadığını tahmin ediyorsunuzdur" dedim.

"Rahat durursan, biz de dururuz" dedi.

"Ahmet Saygun gibi hayatını ülkesine, devletine adamış bir kanun adamını nasıl hiç acımadan öldürdünüz ulan, siz ne biçim insanlarsınız!"

"Bu ülkede fazla adalet budalası olmayacaksın, boyundan büyük işlere burnunu sokmayacaksın, sokarsan sonuçlarına katlanacaksın; bu konular seni aşar başkomiser, karşında kimler olduğu hakkında en ufak bir bilgin yok."

"Sadece merakımdan soruyorum, sizin tasmanız kimlerin elinde?"

Kaşları çatıldı ama gözlük gözlerindeki tahmin ettiğim o öfkeli bakışları saklıyordu.

"Ne söylediğini bil de konuş başkomiser. Terör örgütünün en azgın zamanlarında sizler karılarını öldüren kocaların peşinde koşarken, bölücülerle biz çarpıştık dağlarda. Kaç arkadaşımız şehit düştü, biliyor musun? Göğüs göğüse savaştık. Yeri geldi şehirlerde yardakçılarının, finansörlerinin peşlerine düştük. Para kaynaklarını kurutuk. Vatan için yaptık tüm bunları."

"Kaç tane vatan evladı savaşıyor o dağlarda örgüte karşı, hiçbiri sizin gibi kiralık katil olmuyor! Madem vatanınız için savaşıyordunuz, her şey vatan, millet, Sakarya, ulan parmağınız o tetiğe nasıl gitti vatanı için canla başla çalışan bir polisi öldürürken, bize defalarca sıkarken."

"Biz kutsal olduğuna inandığımız görevleri yaparken, varlığımızdan rahatsız olup arkamızdan kuyumuzu kazanlara soracaksın bunları. Bizlerle işleri bitince istenmeyen adam ilan ettiler."

"Siz de oyunda kalmak için devlet içindeki bu illegal yuvalanmış yapılanmanın emrine girdiniz, tasmaları taktınız."

"Seni şuracıkta gebertir, cesedini de boklu dereye atarım."

Flaş belleği çıkarıp verdim. O da öndekilere uzattı, "Takın bilgisayara, bakalım şifresi kırılmış mı?" dedi. "Şifre kırılmışsa buradan sağ çıkamayacaksın başkomiser" dedi.

"Şifreyi kırmış olsak, burada ne işim var."

"Göreceğiz."

"Belki Ahmet Saygun şifre koymadı."

"Dua et de şifre koymuş olsun. Eğer şifresizse, klasöre bakıp bakmadığın konusunda içimize bir kurt düşer ki, o da bu gece senin şanssızlığın olur" dedi yine pis pis sırıtarak.

"Merakımdan soruyorum: Yüzüne ne oldu senin, kim çizdi seni?"

"Sana ne!"

"Tamam komutanım, şifre kırılmamış" dedi önde yolcu tarafında oturan.

"Akıllı adamsın başkomiser."

Geri zekâlılar, dedim içimden.

Öne dönerek, "Hanginiz çekti o gece ormanda Serdar'ı?" diye sordum.

Direksiyonda oturan, "Ben çektim" dedi.

"Serdar mı öldürdü amcasını?" dedim.

Birbirlerine bakarak sırıttılar.

"Yoksa onu da mı siz öldürdünüz?"

"Bunu kendin bulacaksın başkomiser, cinayetçi olan sensin" dedi Cellat gülerek.

"Açın kapıyı."

Sürgülü kapı açıldı, indim.

Canım eve gitmek istemediği için parka girdim. Arkama bakmadım ama peşimden gelmediklerine emindim, çünkü ayak sesi duymadım. Kapının kapanmadığını da duymadım ama. Kendimi gecenin soğuğuna, ağaçların hışırtısına bıraktım, sanki meditasyon yapmışçasına ruhuma iyi geldi. Rahatladım. Dönüp arkama bakmadım. Şimdi bir sigara yakma zamanıydı. Ama elimi cebime atamadım. Çünkü attırmadılar.

Ben daha ne olduğunu anlamadan iki kişi koluma girdi. Biraz geç de olsa ne olduğunu anladım. Adamlar komandoydu. Çıt çıkarmadan dibimde bitmişlerdi. Koluma girenler hareket etmeme, ellerinden kurtulmama, silahıma ulaşmama izin vermediler. Cellat karşımdaydı, gözlükler gözünde, tabancasını çıkardı, kabzasıyla burnuma geçirdi, korkunç bir acıyla birlikte gözlerimden yaş gelirken burnumdan oluk oluk kan boşalıyordu. Beni öldürmeyecekleri garantiydi. Yoksa burnumu kırmaz, sıkardı. Ama kötü bir dayak beni bekliyordu. Bütün gücüyle yumruğu çeneme patlattı, dişlerim yerinden fırladı, ardından böğrüme, göğsüme, hayalarıma peş peşe indi yumruklar. Acıdan gözüm kararadı. Öne doğru eğildim. Kendimi kaybetmek üzereydim. Yere düşmeme izin verdiler. Tekmeler yağmaya devam etti.

Peş peşe silah seslerini hayal meyal duydum.

Gözlerimi açtığımda bir arabanın arka koltuğunda yatıyordum. Kafamı zar zor kaldırdım, "Nereye götürüyorsunuz ulan beni, sıkacaksanız burada sıkın!" diyebildim.

"Abi hastaneye götürüyoruz seni" dedi direksiyondaki tanıdığım ses.

"Serdar?"

"Biziz amirim" dedi Mustafa. Siren çığlık çığlığa ötüyordu.

"Nereden çıktınız oğlum siz?"

"Seni takip ediyorduk abi."

"Niye?"

"Abi bu herifler beni ormana kadar takip ettilerse kesin seni de takip ederler diye düşündüm, bak, haklıymışım."

Yüz kilo hissettiğim başımı zar zor kaldırarak, "Ulan madem takip ediyordunuz, niye dayak yemeden önce yetişmediniz?"

"Senin kapıdan gönderdiğin polislerle karşılaştık yolda, niye döndüklerini öğrenmek için onlarla konuşurken biraz zaman kaybettik, o sıra seni pataklamaya başlamışlar. Yoksa heriflerle buluşacağını söyleseydin tedbirimizi alırdık."

Mustafa, "Amirim, dört kişi sıkarak geldiğimizi görünce arkalarına bakmadan tüydüler" dedi.

Üzerimden önce tank geçmiş, ardından bir trenin altında kalmıştım sanki.

Nereden geldiyse Atilla İlhan'ın bir şiiri geldi aklıma. Nasıldı lan o şiir?

Aysel beni çok kötü dövdüler, gözlüklüydüm... yok, yok, Aysel başka bir şiirdeydi. Aysel git başımdan, ben sana göre değilim... tamam, o şiir buydu.

Diğeri nasıldı?

Yoğurtçu'da *dövdüler birileri* / Yoğurtçu'yu ben uydurdum. / *Geceleyin dövdüler dişlerimi tükürdüm* / *Çok fena dövdüler size ne söylüyorum* / *Boş yerlerime vurdular yumrukları duruyor...*

"Haydaaa! Aysel kim abi, Oya ne oldu? Tanıyor musun Aysel'i?" dedi Serdar, Mustafa'ya. "Abi, sakın uyuma!"

Serdar'ın sesini hayal meyal hatırlıyordum.

Acilin kapısından bir kolumda Serdar, diğer kolumda Mustafa'yla girdim. Acil ana baba günüydü gecenin bu saatinde bile. Sedyenin birinde neredeyse sedyeyle bütünleşmiş, kafası görünmese üzerindeki örtünün altında birinin olduğunu düşünmeyeceğime emin olduğum yaşlıca bir kadın, bir diğerinde göbeği sedyeden sarkan muhtemel bir sarhoş ve diğer sedyelerde yine birbirinden farklı inleyen, mızmızlanan hastalar ve hasta yakınlarıyla doluydu acil. *Tam gecesinde acillik olmuşum*, diye düşünürken Mustafa birine söylene söylene elinde tekerlekli sandalyeyle geldi.

"Abi hadi otur, ayakta duramıyorsun."

Gerçekten ayakta duracak hâlim yoktu. İyi benzetmişti beni şerefsizler. Ulan Serdar'la Mustafa'ya da madara olduk iyi mi? Ben bu çocuklar olmasa ne yapacaktım yahu? Oturdum, oturduğum gibi de mabadımın ağrısıyla inledim.

"Çok da kalabalık bu akşam, ben gideyim de bir doktor bulayım abi, Mustafa ayrılma yanından."

Serdar, yanında hastane polisi ve gençten bir doktorla göründü. Hastane polisini zaten geçmiş vukuatlardan tanıyordum.

"Geçmiş olsun amirim." dedi genç polis. Anlaşılan Serdar doktor bulamayınca kimliğini konuşturup hastane polisini devreye sokmuş. Aferin ulan, kafası çalışıyor.

"Ben doktor Metin. Geçmiş olsun. Memur beyler burada kalsın, sizi içeriye önce cerrahi alana alalım Galip Bey" diyerek bir görevliyle beraber beni içeri aldılar.

Arkamızdan söylenen hasta ve hasta yakınlarının ses-

lerini duydum, "Hah! Biz burada ölelim, beyefendi hoop içeri! Torpili nereden acaba?"

Cerrahi alana girdik, acil girişinin aksine burası sakindi. Demek dayak yiyen, orasını burasını kesenler çok yoktu bu akşam. Altı sedyenin beşi boştu, en uçtakine yatırıldım. Diğer dolu olan sedyenin etrafındaki perde çekikti. Perdeden gölgeleri seçebiliyordum, belli ki bir müdahale yapılıyordu. O kadar ağrım vardı ki...

Doktor Metin Bey yanında bir hemşireyle önce kan lekeleriyle berbat olmuş, cebi ve omzu yırtılmış gömleğimi çıkardılar. Sağıma soluma baktılar, doktor omzumdaki izi görünce, "Galiba sizde çok vukuat oluyor Galip Bey. Burası daha yeni iyileşmiş bir yara" dedi kanayan burnuma tampon yaparken. Gevşek gevşek de gülmüyor mu? Hemşire de kikir kikir gülüyor damar yolumu açarken sanki şahane bir espri yapılmış gibi.

"Çok güzel dikilmiş ama kim yaptıysa bravo" deyince, kapalı olan sedye perdesinin arkasından, "Bu hastanede en iyi süturu kimin attığını hâlâ öğrenemedin mi Metin?" diyen o ses perdeyi açtı. Doktor Pelin, bu sefer yeşil bir forma giymiş, kızıl saçlarını atkuyruğu yapmış, salına salına yanımıza geldi.

"Metin, Galip Bey'le ben ilgilenmek istiyorum."

"Tamam. Zaten takip etmem gereken hastalarım var. Kolay gelsin sana."

"Galip Bey geçmiş olsun, lütfen olanları anlatın."

Utana sıkıla anlattım nasıl dayak yediğimi. Bu sırada Doktor Pelin sıyrık ve kesiklerimi temizliyor, görevliye hemen tomografi ve röntgen istediğini söylüyor, hemşireye istediği kan tahlillerini sayıyordu.

"Ufak sıyrıklar ve kesikler dışında görünürde ciddi bir şey yok ama röntgen ve tomografi görmek istiyorum Galip Bey. Darp durumlarında bilirsiniz kanama sinsi olabilir. Sizi daha bulmadan kaybetmek istemem."

Bu kadın çok acayip. Ağrımı nasıl dindireceğini biliyor koca gözlü.

İçeriye elinde tekerlekli sandalyeyle görevli geldi, tomografi ve röntgen için oturmamı istedi. Doktor Pelin görevliye gitmesini, çünkü beni kendisinin götüreceğini söyledi. Oturdum. Önce röntgene, sonra tomografiye girdim. Yatması iyi de kalkması çok ağrı verici oldu. Röntgen ve tomografi maceram bitince, beni müşahedeye aldı Doktor Pelin.

"Pelin Hanım, arkadaşlar merak ederler şimdi, telefonum da onlarda kaldı. Rica etsem ya gelseler ya da telefonumu biri getirse, mümkün mü?"

Ağzım burnum dağılmış olsa da her zaman kibar adamımdır.

Pelin, "tabii" diyerek çıktı yanımdan. O sırada hemşire elinde rengârenk kan tüpleriyle gelip damarlarımda kalan bütün kanı tüplere doldurup gitti, sonuçların bir buçuk saate çıkacağını söyledi; olsun çıksın bakalım.

Doktor Pelin elinde telefonumla geri geldi. Serdar'la Mustafa hastane önünde bekliyorlarmış. Hastane polisi de benimle görüşecekmiş, görüşsün. Telefonumu elime aldım, önce Serdar'ı aradım. İyi olduğumu birazdan çıkacağımı söyledim ama söyler söylemez doktorun kaşları havaya kalktı. Serdar'a arayacağım tekrar dedim, telefonu kapattım.

"Bu gece buradasınız Galip Bey, müşahede altında tutacağım sizi. Hatta daha iyisini yapacağım, servislerde boş bir odaya alacağım sizi ve hastanenin en şahane refakatçisini de hizmetinize vereceğim."

"Refakatçiye ihtiyacım yok doktor hanım, kendimi iyi hissediyorum ben, kalmama hiç gerek yok."

"İtiraz etmeyin Galip Bey. Zaten tomografi raporlarının gelmesi saatler alacak. Kan tahlilleri falan derken geç

olacak. Sabaha kadar kalın, sabah gönül rahatlığıyla evinize göndereceğim sizi."

"Siz burada hastalara refakat desteği mi veriyorsunuz? Ne güzelmiş. Gönüllüler mi yapıyorlar?"

"Evet, gönüllü refakatçi ama sadece size gönüllü Galip Bey. Ben kalacağım yanınızda."

Ne cevap vereceğimi düşünürken telefonum çaldı. Doktor Pelin telefonum çalınca yanımdan ayrıldı, el işaretiyle birazdan geleceğim gibi bir hareket yaptı. Hayvan heriflerin bana saldırdığı zaman kırılmış olan ekranından arayanın Oya olduğunu gördüm, heyecanla açtım.

"Oya? Merhaba canım."

"Merhaba Galip, nasılsın?"

"Nasıl olmamı bekliyorsan öyleyim Oya. Ama aradın ya, yediğim dayağın verdiği ağrıyı unuttum."

"Ne dayağı Galip? Ne oldu?"

"Uzun hikâye Oya ama hastanedeyim iyiyim, endişelenme."

Endişelenmedi...

"Bak işte! O adamlar yaptı değil mi? Kararımın ne kadar yerinde olduğunu görüyor musun? Ben böyle yaşayamam Galip. Sürekli namlunun ucunda bir ömür geçirmek istemiyorum ben."

"Oya, bari şu anda yapma, hepsi geçecek, düzelecek diyorum, neden inanmıyorsun?" Bu söylediğime ben bile inanmakta güçlük çekiyordum.

"Hiçbir şey düzelmeyecek. Biri bitecek başkası gelecek. Ben sürekli hayatım tehlikede yaşamak istemiyorum, sen eve gelebilecek misin diye düşünmekten yoruldum."

"Oya?"

Kapattım telefonu. Ellerim sinirden titriyor, ne desem olmuyor, ikna edemedim. Ulan neden hiçbir ilişkim yürümüyor? Biri öldürülüyor biri öldürüleceğinden korku-

yor. Diyecek ya da yapacak bir şey yok artık, bıraktım gitsin...

Ben konuşmamı bitirince yanıma bir personel geldi, tabii yine elinde tekerlekli sandalyesiyle. Beni beyin cerrahi servisindeki bir özel odaya götüreceğini, Pelin Hanım'ın da birazdan yanıma geleceğini Trakya şivesiyle söyledi. Asansörle dördüncü kata çıktık, koridorun en sonundaki tek kişilik rahat ve güzel görünen bir odaya alındım. Beni getiren personel, bizi karşılayan hemşireye elindeki evrakı teslim etti. Doktor Pelin'in yakını olduğumu ve sadece müşahede altında tutmak için bu gecelik yatış yapıldığını söyledi. Hemşire elindeki evrakı deske bırakıp beni personelle yatağıma aldılar.

Bana hasta gibi davranılmasından hiç hoşlanmadım ama öyle bitkin ve yorgun hissediyordum ki sesimi bile çıkaramadım. Yatağıma uzandım. Hemşire bana bazı sorular sordu, sabırla cevapladım, imzalamam gereken yerleri imzaladım. Kendimi nasıl hissettiğimi sorunca, ağrılarım dışında iyi olduğumu söyledim. Hemşire gitti, üç dakika geçmeden elinde küçük bir serumla geldi. Kolumda acilde açılan damar yoluna serumu taktı. Ağrıkesici olduğunu ve on dakika içinde rahatlamaya başlayacağımı söyledi. Bir şikâyetim olursa yatağın başındaki çağrı sistemini nasıl kullanacağımı gösterdi. Odadan ayrılmadan telefonum için şarj aleti bulup bulamayacağımı sordum, telefonuma baktı ve kendininkinin uyacağını, birazdan getireceğini söyleyerek çıktı. Bu sefer Mustafa'yı aradım. Hâlâ hastane önündelermiş.

"Bizi içeri almıyorlar abi, buradayız biz, bir şey istersen ya da bir şey olursa hemen ara bizi."

"Mustafa, ben de onu diyecektim. Beklemeyin oğlum siz, gidin evinize. Sabaha kadar orada götünüz donar."

"Olmaz abi, bir yere gidemeyiz. Bak, Serdar da gitmeyiz diyor."

"İyi, gitmeyin, it gibi titreyin sabaha kadar dingiller."

Kapattım telefonu ama yanımda olmak istemeleri de hoşuma gitmedi değil. Tek başıma kalınca hemen aklıma Oya geldi yine. Kadın geçmiş olsun bile demedi. Bu da buraya kadarmış Galip.

Hemşire şarj aleti ve yanında hastane polisiyle geldi. Biten küçük serumu alırken polis memuruna olan biteni anlattım, yani üç serserinin saldırdığını. Başka ne anlatabilirdim ki? İfade, tutanak derken savdım başımdan, çünkü her ne kadar ağrılarım gerçekten hafiflediyse de burnum ve kafam hâlâ çok ağrıyordu. Yalnız kalıp uyumaya ihtiyacım vardı. Telefonu sessize aldım. Gözlerimi kapadım. Ağrıkesicilerin etkisi olsa gerek hemen dalmaya başlarken kapının açılma sesiyle irkildim. Tam çıkışacaktım ki Doktor Pelin içeri girdi. Sabahtan şu saate kadar acilde çalıştığı hâlde hâlâ nasıl bu kadar kusursuz ve sakin görünüyor aklım almıyor.

"Ah! Dalmıştınız herhalde, çok özür dilerim Galip Bey."

"Ne özürü doktor hanım? İlaçların etkisi herhalde, yatağa yapıştırdı beni."

"Bravo Nermin Hemşire'ye. Çünkü eğer yataktan kalkarsa ellerini kollarını yatağa bağlayın demiştim, o daha insancıl bir yöntem bulmuş."

"Ne yaptıysa şahane! Kimseye bağıramıyorum bile, pamuk şeker gibiyim şu anda."

"Hmmm, desenize çok savunmasız bir hâldesiniz."

Canımı bilerek yaktığını unutmadım Doktor Pelin, şimdi de ellerin kolların bağlanması falan... Nasıl bir ruh hâli var bu kadının? Neler var o koca gözlerin arkasında? Ahhh Oya ahhh! Ulan siz kadınlar!

Pelin yatağın yanındaki refakat koltuğuna oturdu ve küçük sehpayı önüne çekerek yanında getirdiği evrakla ilgilenmeye başladı. Bana da biraz gözümü kapatmamı ve

uyumaya çalışmamı, testlerin sonucu çıkınca uyandıracağını söyledi. Söz dinlerim, gözlerimi kapadım, anında gitmişim.

Gün ışığında oda daha güzel görünüyormuş. Doktor Pelin hâlâ koltuktaydı ama koltuğu açmış ve ayaklarını uzatmış, camdan vuran sabah güneşiyle alev alev yanan kızıl saçları yüzüne dağılmıştı. Ne güzel bir kadındı böyle. Kendimi daha iyi hissettiğim ortada. Bir süre onu seyrettim, çok acayip bir havası vardı doktorun. Hava deyince aklıma aşağıda bekleyen Serdar ve Mustafa geldi. Telefona uzandım, sessizde olduğundan duymadığım dört cevapsız arama, ikisi Serdar, ikisi Mustafa. Beni başka kim arar zaten, Oya mı arayacak? Serdar'ı aradım, ilk çalışta açtı.

"Günaydın abi, gece aradık, açmadın, merak ettik biz de, sağ olsun acilden Pelin Hanım'ın yanında olduğunu söylediler, kendisine ulaştık, durumunu öğrendik de içimiz rahat etti."

"Ulan harbi sabaha kadar beklediniz mi?"

"Bekledik tabii abi."

"Buradan bir çıkayım, şu katili bir yakalayalım, sizi sazlı sözlü eğlenmeye götüreceğim, sözüm söz!"

"Abi sen bi'çık, katili bi'yakalayalım, valla istersen eve temizliğe bile geliriz."

Konuşma sesime uyandı tabii kızıl saçlı güzel refakatçim. Birazdan çıkacağımı, beklemelerini söyledim, zaten bir yere gideceklerini de zannetmiyordum. Telefonu kapattım.

"Günaydın Pelin Hanım. Sonuçlarım çıkınca uyandıracaktınız beni."

Ne olur, öyle güzel uyuyordun ki uyandırmaya kıyamadım deme. Demedi.

"Uyandırmaya çalıştım ama uyanmadınız Galip Bey. Röntgen ve tomografi temiz. Kırık, kanama hiçbir şey yok.

Kan tahlilleri de öyle. Tıpkı göründüğünüz gibi, yani taş gibisiniz."

Taş mı? Ben mi? Bu hâlimle olsam olsam mucur olurum. Burnum patlıcan, oram buram morarmış, nerem taş? İyi ki gece kendimden geçmişken yemedi bu kadın beni. Valla var öyle bir havası. Hakkını yiyemem, sabaha kadar beklemiş başımda. Neden bekledi ki? Oya tarafından terk edilen ben, sabaha kadar böyle güzel bir kadın tarafından başından ayrılınmayan yine ben... Oya geçmiş olsun bile demedi bırak yanıma gelmeyi, Pelin sabaha kadar başımdan ayrılmadı. Ah ulan hayat! Sürprizlerle dolusun.

Hemşire geldi, birkaç imza attım, taburcu edildim. Üzerimdeki saçma sapan sünnet elbisesini çıkarıp kendi kıyafetlerimi giydim. Yırtık mırtık, bu hâliyle bile hastane kıyafetinden iyidir. Yine tekerlekli sandalye geldi ama bu sefer oturmadım. Pelin Hanım bir reçete yazdı elime tutuşturdu.

"Galip bey ilaçlarınız. Düzenli kullanacağınıza eminim."

"Pelin Hanım, ne diyeceğimi bilmiyorum, çok teşekkür ederim. İnsan böyle zamanlarda gerçekten desteğe ihtiyaç duyuyor. Yanımda kalmanız beni hem güvende hissettirdi hem de şaşırttı."

"Galip Bey şaşıracak bir şey yok, yanınızda olmak istedim, o güzel gözlere daha çok bakayım dedim ama siz de maşallah hep uyuduğunuzdan pek bir şey göremedim."

Yürüyor mu bana Pelin Hanım? Allahım sınanıyor muyum ben? Kusura bakma doktor ama o güzel gözlere doyasıya bakman çok zor. Daha atlatmam gereken bir terk edilme travması, yakalamam gereken bir katil var. Hem aynı şeyleri yaşayacak cesaretim kalmadı.

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Siz biraz daha toparlayın, elbet bir şekilde teşekkür edersiniz Galip Bey."

Asansörle aşağıya inene kadar bana eşlik etti Pelin Hanım. Serdar'la Mustafa akşam bıraktığım yerde, acilin önündeki bankta bekliyorlardı. Uzaktan baktım iki hergeleye. Yanlarına gittim. İçimden geldi, bir sarıldım. İkisi de şaşırdı tabii. Arkama baktım, Pelin Hanım acilin önünde bana bakıyordu. Elleri formasının cebinde hafifçe gülerek başıyla selam verdi, ben de karşılık verdim. Bizim iki salak durur mu? Hemen soru yağmuruna tutuldum. Pelin kimmiş, ne maksatla kalmış yanımda, hem de çok güzelmiş, ne işi olurmuş benimle, bir şey varsa, onların neden haberi yokmuş... Hiçbirini cevaplayamadım, çünkü cevapları ben de bilmiyorum. Emin olduğum tek şey, Pelin Hanım'a layıkıyla bir teşekkür etmem gerektiği.

"Ayakta daha ne kadar duracağım? Araba nerede?"

"Akşam park ettiğim yerde abi."

"Ulan ben nasıl geldiğimi hatırlamıyorum, onu nereden hatırlayayım? Çabuk arabayı getir."

Serdar hemen arabayı almaya gitti, Mustafa'yla ben ikisinin sabaha kadar beni bekledikleri bankta Serdar'ı bekledik. Serdar geldi, Mustafa arka kapıyı açtı bana, ensesine vurdum, öne kuruldum. Camı araladım, cebimden dayaktan nasibini almış paketimi çıkardım ve bir sigara yaktım. Neredeyse on iki saattir sigara içmemiştim, ne iyi geldi.

"Abi eve giderken neye ihtiyacın varsa durup alalım."

"Ne evi Serdar? Çek Emniyet'e! Yakalamamız gereken bir katil var!"

10

Cuma sabahı birkaç saat kanepede kestirdikten sonra masama oturduğumda başım, belim, kasıklarım, her yerim sızlıyordu. Burnumdaki tamponları çıkarıp çöpe attım. İki ağrıkesiciyi mideye gönderdikten sonra bilgisayarımı açtım, Peugeot'nun plakasını yazdığım küçük kâğıdı, masamı işgal etmiş Şefik Gören ve Sinan Boraoğlu evrakı arasında bulmayı başardım, ekrana 34 FV 09... yazdım. Sistem plakanın kime ait olduğunu tararken, Serdar içinde kurşun çekirdeğinin olduğu küçük bir delil poşetiyle odaya girdi.

Ciddi ciddi ormana gitmiş, sıktığı kurşunu aramış manyak! Bulmuş da! Dün gece söylemeye fırsat bulamamış. Kurşunun Haşim Ağa'nın silahından çıkmadığının anlaşılması için balistiğe teslim etmeye gitti. O sırada bilgiler ekranıma geldi. 34 FV 09..., renk gri, marka Peugeot, ticari adı 207, Kuzenler Otomotiv Satış, Pazarlama, Kiralama, Servis ve Bakım Ltd. Şti.. Karşımıza Dudullu'da faaliyet gösteren bir kiralama firması çıkmaz mı! Serdar dönünce tabancasını ve kimliğini geri verdim ve hiç zaman kaybetmeden yola düştük.

Sabah ters istikamet olduğu için trafik nispeten daha akıcıydı, Anadolu Yakası'na rahat geçtik. TEM'e bağlanmak için E5'ten çıktık, Koç Çamlıca İş Merkezi, Batı Ataşehir'in sevimsiz kulelerinin önünden geçtikten sonra trafik biraz yavaşlasa da Dudullu sapağına zahmetsiz vardık. Kuzenler Otomotiv İMES Organize Sanayi Sitesi'nin tam karşısında, Modoko Mobilyacılar Sitesi'nin sırasında bir bayiydi. Üç katlı plazanın yan cephesine koca bir amblem

asılmıştı. Zemin katta gıcır gıcır otomobillerin sergilendiği *showroom*'un üç cephesi komple camdı. Servis hizmeti almak için plazanın arka tarafındaki kapıdan giriş yapılıyordu. Plazanın diğer cephesinde geniş bir araç parkı vardı.

Plazanın önünde müşteriler için ayrılmış yere park ettik. *Showroom* ferahtı. Tam karşımızda camla ayrılmış yan yana üç oda, her odada beyaz gömlekli, kravatlı üç satıcı müşterilerle ilgileniyordu. Çaycı çocuk müşterilerin önlerine doluları koyup boşları alıyordu. Cipler, otomobiller zengin sahiplerini bekliyordu. Bankodaki kıza kimliğimizi gösterdik, firma sahibiyle görüşmek istediğimizi söyledik. Taner Özsoy'a yönlendirdi bizi. Bir kat yukarı çıktık. Bu katta yerler halı kaplıydı, iki taraflı odalara ayrılmıştı. Bir tarafta muhasebe, sigorta, diğer tarafta halkla ilişkiler, filo satış ve kiralama, trafik, genel müdür.

Genel müdürün odasına girdik. Devasa bir masanın arkasında oturan adam bizi görünce ayağa kalktı. Taner Özsoy uzun boylu, boyuyla orantılı kiloda, biraz göbekli, kısa saçlı, siyah gözlü, aydınlık ve sevimli yüzlü bir adamdı. Üzerinde beyaz gömlek vardı. Kravat takmamıştı. Tokalaştık. Deri koltuklara oturduk. Daha doğrusu gömüldük. Çok ferah ve şık döşenmiş bir odaydı. Pencerelerde jaluzi vardı. Devasa masada bir ajanda, dizüstü bilgisayar, iki sabit telefon ve bir cep telefonu duruyordu.

"Asayiş Şube Cinayet Büro Başkomiser Galip, Komiser Serdar."

"Hoş geldiniz, ben Taner Özsoy."

Yumuşak ses tonu ve gülümsemesi onu çok sempatik gösteriyordu. İnsana güven veren sakin bir ifadesi vardı. Gel de otomobil satın alma bu adamdan.

"Ne içersiniz?"

"Birer kahvenizi alırız" dedim. "Orta."

Otomobil alamıyorsak kahve alırdık.

"Siz?" dedi Serdar'a.

"Ben de orta."

Telefonu kaldırdı.

"Muammer, misafirlerim var, bize üç orta kahve."

"Siz kiralama mı yapıyorsunuz?" dedim.

"Kiralama da yapıyoruz, satış da. Servis hizmeti de veriyoruz. Ayrıca ikinci el satışlarımız da var. Müşteri yeni otomobil almak için eski otomobilini getirdiğinde otomobili iyi durumdaysa, takasta değerlendiriyoruz, sonra servisimizde bakımdan geçirip satışa çıkarıyoruz."

"Hangi markaları kiralıyorsunuz?"

"BMW, Mercedes, Opel, VW..."

"Peugeot?"

"Elbette. Peugeot da var."

"Kiralamada nasıl oluyor, şirketlere mi, şahıslara mı daha çok?" dedi Serdar.

Kapı çaldı, aşağıda gördüğümüz çaycı çocuk Muammer kahveleri sularla birlikte sehpaya ve masaya bırakıp gitti.

"Genelde kiralama müşterilerimiz firmalardır. Siz Emniyet için filo alımı düşünüyorsunuz diyeceğim ama Cinayet Büro'nun bu işlere bakacağını zannetmiyorum" dedi yine sempatik gülümsemesini sürdürerek.

Kahvelerimizi yudumladık.

"Taner Bey, bir suça karıştığını tahmin ettiğimiz bir otomobilin sizin şirkete ait olduğunu öğrendik" dedim.

Gülümsemesi donduğu için o sempatikliği kayboldu.

"Ne suçu, cinayet mi?"

"Evet" dedi Serdar.

"Ne diyorsunuz?"

"34 FV 09... plakalı gri Peugeot marka otomobil sizin firmaya ait gözüküyor, burada mı?"

Şaşkınlığı devam ediyordu. "Allah Allah" diyerek bilgisayardan kontrol ettikten sonra biraz rahatlamış olarak, "Bu araç kirada görünüyor. Bizde değil" dedi.

"Kimde gözüküyor?" dedim.

"Selçuk Işık adına kiralanmış."

"Ne zaman?"

Tekrar bilgisayara baktı.

"Geçen yıl Kasım'da. Üç yıllık sözleşme yapmışız. Selçuk Işık cinayet mi işlemiş?"

"Araştırıyoruz. Bu otomobil iki farklı cinayet mahallindeydi."

"Tanıyor musunuz kendisini?" dedi Serdar not defterini çıkarırken.

"Tanımıyorum ama Kiralama ve Filo müdürümüz Ümit tanıyor olabilir" diyerek telefona uzandı.

"Ümit, bi'gelsene odama."

"Selçuk Işık'ın adres, telefon ve T.C. numarasını alabilir miyiz?" dedim.

"Tabii."

Bilgisayardan bakarak söylediği bilgileri Serdar defterine not etti. Adres Maltepe'ydi. Kiptaş blokları. Buraya çok yakındı.

Serdar numarayı aradı. "Telefon kullanılmamaktaymış" dedi.

"Ev telefonları var mı?" dedim.

Tekrar bilgisayara baktı.

"Bizde kayıtlı başka bir telefon numarası yok."

Kapı tıkladı, uzun boylu, zayıf, gür saçlı, kırklı yaşlarda Ümit odaya girdi. Gülümseyerek bize, "Hoş geldiniz" dedikten sonra Taner'e baktı.

"Ümit, komiser arkadaşlar Cinayet Büro'dan. Bizim kiradaki araçlardan biri suça karışmış olabilir. Sen bu Selçuk Işık'ı tanıyor musun? Gri 207 kiralamışız."

Ümit biraz düşündükten sonra, "Hatırlayamadım ama dosyasına bakarım."

"Dosyasında başka telefonu olup olmadığına da bak bakalım, cep numarası kullanılmamaktaymış" dedim.

"Allah Allah, bakarım tabii."

Ümit çıkınca, "Burada kaç kişi çalışıyor?" dedim.

"Servis de dahil mi?"

"Çaycısına kadar."

"Elli kişi."

"Çalışan personelin tamamının ad, soyad ve kimlik numaralarını istiyoruz."

Tedirgin bir ifadeyle, "Biz zan altında mıyız? Otomobilin kirada olduğunu siz de gördünüz" dedi.

"Zan altında değilsiniz. Yine de personelinizi kontrol etmeliyiz. Hatta gerekirse tek tek herkese pazartesi akşamı nerede olduklarını sorabiliriz."

"Otomobilimizin nerede görüldüğünü sorabilir miyim?"

"Dragos ve Beykoz'da."

"O semtlerde oturan hiç personelimiz yok."

"Siz niye personelinizin araştırılmasını istemiyorsunuz?"

"Hayır, hayır, yanlış anladınız beni. Elbette devletimize her türlü yardıma açığız, her ne kadar biz sorumlu değilsek bile, bizim otomobilimizin bir cinayete karışması bize sıkıntı yaratabilir. Sonuçta ticaret yapıyoruz, adımızın böyle anılmasını istemeyiz."

Telefon çaldı.

"Buldun mu?... yapma ya... tamam, yapacak bir şey yok" deyip telefonu kapattıktan sonra, "Selçuk Işık'ın dosyasında size söylediklerimin dışında başka bilgi yokmuş" dedi.

"Filo müdürünüzün az sayıdaki şahıs müşterilerini hatırlamaması çok ilginç doğrusu!" diyerek kalktık.

Serdar kartvizitini uzattı, "Buradaki *mail* adresime listeyi gönderirsiniz" dedi.

Taner Özsoy da bize kartvizitini verdi. Otomobile binince Serdar, Selçuk Işık'ın T.C. numarasından GBT sor-

gusu yaptı. Suç kaydı çıkmadı. Eskişehirli'ydi. Bazen GBT'lerde fotoğraf çıkmayabiliyordu. Şanslıydık. Selçuk Işık'ın fotoğrafı sisteme yüklenmişti. Kumral, gözler hafif çekik ve koyu, gözlüklü, küçük burun, efendi ifadeli bir adamdı. Bu adamda cinayet işleyecek yüz yoktu ya, bu zamanda kimin ne olduğu belli olmuyordu.

Kuzenler Plaza'dan ayrıldıktan sonra Gümrüğün önünden Yeditepe Üniversitesi'nin bulunduğu caddeye çıktık, üniversiteye gelmeden sağdan Başıbüyük yoluna saptık. Ormanlık yoldan geçerek on beş dakikada Süreyyapaşa Kiptaş bloklarına ulaştık. Burada eskiden büyük bir orman vardı. Şimdiyse o ormanın yerinde sevimsiz binalar yükseliyordu. Her binanın penceresinden deniz ve adalar görünüyordu. Önemli olan bu değil miydi zaten! Kim takardı kesilen ağaçları, yakılan ormanları! Birileri binalardan zengin olurdu, birileri de evlerinin penceresinden deniz manzarası görürdü. Gerisi boştu! Zavallım ormanlardan geriye kala kala Maltepe Üniversitesi çevresindeki arazi kalmıştı.

Aradığımız adresi kolayca bulduk. Deniz Sitesi, C blok, altıncı kat, 12 numara. Site, en üst katlarında ciddi ciddi oksijen sıkıntısı yaşattırabilecek yükseklikte bir sürü binadan oluşuyordu. Girişindeki güvenliğin bariyerinde durduk. Serdar pencereyi açtı, güvenlikçiye kimliğini göstererek kime geldiğimizi söyledi. Telefonla aradılar, evde yoklarmış. Karşı dairedeki komşularını aramasını istedik. Aradılar. Onlar da yokmuş. Bir üst kattaki komşular, yoklar. Alt kattaki komşular, yoklar. Sonunda iki alt katta evde birini bulabildik. Peugeot'nun plakasını söyleyip otoparkta olup olmadığını sordum. O da yokmuş. Yokluklar sitesi!

Bariyer açıldı, sitenin bahçesine girdik, C blokun önündeki otoparka park ettik. Dışarı çıktığımızda kuvvetli rüzgâr bizi yamaca doğru uçurma niyetiyle üzerimize saldırdı. Başaramayınca soğuğu iliklerimize kadar hissettirdi.

Asansörle dördüncü kata uzadık. Kapıda on-on bir yaşlarında mavi gözlü, kıvırcık saçlı bir velet bize bakıyordu.

"Kimsiniz?"

"Annen baban yok mu?"

"Babam işte."

Güm! Kapıyı suratımıza kapattı.

Zili çaldım.

Bu sefer çıtı pıtı, sarışın bir kadın kapıyı açtı. Üzerinde mutfak önlüğü vardı. Kırk beşinde var yoktu. Tepesine topladığı sarı saçlarının diplerinden çıkan siyahlar boyanma vaktinin geldiğini söylüyordu. Çok yorgun duruyordu. Elinde bez vardı. Mutfaktan iştah açıcı yemek kokuları geliyordu.

"Oğlum kapıyı niye polis abilerin yüzüne kapatıyorsun?" diye içeriye bağırdı.

"Babam evde olmadığı için" diye asabi bir sesle cevap geldi içeriden.

"Oğlum ben varım ya. Çok ayıp!"

"Açızzzz!" diye başka bir ses duyuldu. On sekiz yaşlarında, bir doksan boylarında bir dev, annesinin arkasında belirdi. Annesi oğlunun yanında sinek gibi kaldı.

"Kim bunlar anne, ne istiyorlar babamdan?" dedi kalın sesiyle.

"Babandan bir şey istemiyorlar oğlum, bir müsaade edin, hazırlayacağım sofrayı. Gir içeriye."

"Çabuk ol, açızzzz!" diye homurdanarak gitti."

"Kusura bakmayın, çocuklar bugün evde. Ev tımarhane. Ben de yemek hazırlıyordum."

"Sadece bir-iki soru soracağız, adınız nedir?" dedim.

"Hilal Güneş."

"Hilal Hanım, bu sizin iki üst kattaki, 12 numarada oturan komşunuza baktık, Selçuk Işık, evde yok kendisi, tanıyor musunuz?"

Kadın kapının bir adım önüne çıktı. Kapıyı araladı. Yüzüne bir gölge indi.

"Selçuk Bey geçen yıl eşini kaybetti. Uzun zamandan beri de kendisini görmüyoruz."

Serdar'la birbirimize baktık.

"Eşinin adı?"

"Hülya. Allah kimseye göstermesin. İkisini birden kaybetmek adamcağızı perişan etti. Kolay değil."

"İkisi derken?" dedi Serdar.

"Hülya Hanım geçen yıl bu zamanlarda rahatsızlandı, ambulans geldi, apar topar hastaneye götürdüler, sonra öğrendik ki, kurtaramamışlar. Meğerse hamileymiş. Allah rahmet eylesin."

"Selçuk'a nasıl ulaşabiliriz, telefonu kullanılmıyor, ne iş yapıyor, nerede çalışıyor?"

"Selçuk Bey akademisyendi. İstanbul Üniversitesi felsefe bölümünde doçentti. Hülya Hanım söylemişti bir keresinde. Siz niye arıyorsunuz Selçuk Bey'i?"

Serdar'la yine bakıştık.

"Bir konuda bilgisine başvuracaktık."

"Selçuk'un nerede olduğunu bilebilecek başka kimse var mıdır komşulardan?" dedi Serdar.

"Bu sitede oturan insanların birbirleriyle pek ilişkisi yoktur. Kimse kimseyi pek tanımaz."

Serdar kartvizitini bırakarak kadına bir şey hatırlarsa aramasını söyledikten sonra arabaya atladık, İstanbul Üniversitesi'ne gitmek için yola koyulduk. Öğlen olduğu için sabah trafiği bitmişti.

Yolda, "Aradığımız katil kesin Selçuk" dedi Serdar, "Adam felsefeciymiş. O şiirleri ondan başka kim yazacak!"

"Selçuk Işık, eşini ve bebeğini kaybettiği için tozutarak seri katile mi bağladı yani? Şefik Gören, Sinan Boraoğlu ve Kadir Akar'ı rasgele mi öldürdü?" dedim.

"Hayır abi. Katil çok acı çektiği için hem bir kurban aynı zamanda insanın kaderini yöneten Tanrı."

"Ne demek o?"

Serdar, Boethius hakkında ne biliyorsa anlattı. Hem de o kadar güzel anlattı ki, duyan olsa bir felsefeci konuşuyor sanırdı.

"Sen bu işleri bırakıp felsefeci olsana."

"Düşünmüyor değilim" dedi gülerek.

"Füsun Hoca nasıl, iyi mi, üzüntüsü geçmiş mi?"

"Geçmiş, geçmiş. Gayet iyiydi. Hem baktım da, aslında güzel kadınmış. Yaşlı da değilmiş."

"Yok artık."

"Gerçekten."

"Ne oluyor oğlum, kadına mı yazılıyorsun?"

"Abi, kadının acayip bir çekim gücü var. Çok da akıllı."

"Tabii akıllı olacak. Felsefe profesörü. Ulan ne adamsın Serdar!"

Güldük.

"Bir felsefe doçentinin, Şefik Gören'i, Sinan Boraoğlu'nu ve Kadir Akar'ı öldürecek kadar nefret beslemesine neden olacak, aralarında ne yaşanmış olabilir ki?" dedim.

Telefonum çaldı. Tanımadığım bir numara arıyordu yine. Yine ne istiyordu bu puştlar!

"Alo" dedim çok sert.

"Galip Bey merhaba. Pelin ben. "

"Hangi Pelin? Aaa! Doktor Hanım. Merhaba. Kusura bakmayın, bir an tanıyamadım. Nasılsınız?"

"Rica ederim Galip Bey, tanımamanız normal. Numaram sizde yok. Ben gayet iyiyim sadece sizi merak ettim."

"İyiyim doktor hanım, çok teşekkür ederim. "

Telefonumun kendisinde olduğunu söylerken ciddiymiş demek ki. Dosyamdan almış olmalı.

"Bugün gündüz vardiyasındaydım. Akşam Kadıköy'e

geçeceğim. Sizi de görebilir miyim diye merak ettim açıkçası."

Ehh kadına kallavi bir teşekkür borcum da var, gitmesem çok ayıp olacak. Akşam buluşmak için sözleştik.

Beşiktaş sapağından girip Barbaros Bulvarı'ndan çarşıya indik. Dolmabahçe'yi geride bırakıp Kabataş ve Tophane trafiğinde bir süre debelendikten sonra Galata Köprüsü'ne ulaşmayı başardık. Köprünün kaldırımlarında yoğun bir insan trafiği vardı. Balık tutanlar kenardaki demirlere sıralanmıştı. Ortadan bir tramvay geçti Sultanahmet tarafına doğru. Unkapanı'ndan Saraçhane'ye, oradan da Aksaray üzerinden Beyazıt'a çıktık. İstanbul Üniversitesi'nin o şaşalı kapısı ile Beyazıt Camii'nin önündeki yüzlerce güvercinin olduğu meydanın bir bölümü park yerine çevrilmişti. Tıka basa dolu olduğu için park görevlisine anahtarı verdik, çok kalmayacağımız için diplere koymamasını tembihledikten sonra Merkez Kütüphane'nin arkasından geçerek Laleli'deki Edebiyat Fakültesi'nin kapısına geldik. Laleli günün her saati olduğu gibi şu anda da mahşer yeri gibiydi. Siyahiler, Araplar, Gürcüler, Ruslar, öğrenciler... dükkânlardan müzik sesleri, otobüsler, tramvay, sokak satıcıları, Arap turist avına çıkmış taksilerin sesleri birbirine karışmıştı.

Kapıdaki güvenliğe kimliğimizi gösterip fakültenin bahçesine girdik. Taş merdivenlerden bir kat yukarı çıkınca kendimizi tarihî binalarla çevrili bir avluda bulduk. Öğrenciler sırt çantalarıyla sağa sola gidiyor, hava soğuk ve yağmurlu olmasına rağmen kimileri de banklarda oturuyordu. Tarihî binanın içinde korkunç bir uğultu karşıladı bizi. Duvarlar afişlerle kaplıydı. Panolarda seminer ve sempozyum ilanları asılıydı. Bu tabloya uymayan sadece Serdar'la ikimizdik. Öğrenci milleti, hele ki, İstanbul Üniversitesi öğrencileri sivil polisin varlığını yüz metreden fark eder-

lerdi. Bir öğrenciden felsefe bölümünün yerini öğrendik. Üçüncü kattaymış. Merdivenlerden tırmanmaya başladık. Her katta öğrenciler dersliklere giriyor, çıkıyor, koridorlarda sohbet ediyorlardı. Antropoloji, Türk Dili ve Edebiyatı, Felsefe.

Loş bir koridorda uzanıyordu bunaltıcı felsefe bölümü. Öğrenci işleri sekreterliğindeki suratsız, hayatından bezmiş kadına Selçuk Hoca'yı sorduk. Okulu bırakmış. Ne yalan söyleyeyim, bir an ona bu kadar kolay ulaşabileceğimizi zannetmiştim. Onun hakkında bilgi alabileceğimiz bir hocaya yönlendirdi bizi. Teoman Hoca'ya. Profesörmüş. Odasına girince kendimizi kitap ve toz kokusuyla birlikte koridorların gürültüsünden yalıtılmış, huzur veren bir sessizliğin içinde bulduk. Odada o kadar çok kitap vardı ki; tavana kadar olan kütüphanelere sığmamışlar, hocanın masasını, kalorifer peteklerinin üzerini, pencere boşluklarını, hatta yerdeki parkelere kadar her yeri, her köşeyi istila etmişlerdi. Teoman Hoca'nın beyaz ince sakallı, seyrek beyaz saçlı, beyaz bıyıklı, bilge ifadeli, sevimli yüzünü kitapların arasından zar zor görebildik. İnsan bu kadar kitabı okursa, acaba evrenin sırrını çözebilir miydi? Sırların çözülüp çözülemediğini bilmiyordum ama insanın katil olmasını engelleyemediği açıktı. Bu nedenle kitap okumamakla ne kadar isabetli bir karar verdiğimi anladım.

Kendimizi tanıttık, ahşap masanın önündeki sandalyelere oturduk. Kitap kokusu hoşuma gitmişti. Belki bir polisiye roman okuyabilirdim.

"Selçuk Işık için geldik hocam" dedim. "Felsefe bölümünde doçentmiş."

Ters bir ifadeyle, "Selçuk artık burada çalışmıyor. Gitti o, gitti" dedi eliyle pencereyi göstererek.

"Nereye gitti hocam?" dedim.

"Önce kafaca gitti. Sonra bedenen."

Teoman hoca elini sallayarak, "Selçuk'un başına gelenlere çok üzüldük. Ama Seneca ne der: Kötü şeyler başımıza gelmeden önce onları aklımızdan bile geçirmeyiz... Hergün camilerin önünden kalkan cenazeler görürüz... cami kısmını ben ekledim" dedi göz kırparak sonra devam etti. "Bu cenazeleri görmemize rağmen ölüm üzerine hiç düşünmeyiz. Bu dünyayı zamanından önce terk eden insanlar görürüz ama kendimiz ve çocuklarımızın geleceği için planlar yapmaya devam ederiz."

"Peki, ne yapalım hocam, nasılsa öleceğiz diye işi gücü bırakıp yan gelip yatalım mı?" dedim.

Aksileşerek sesini yükseltti. "Bırakma efendim, bırakma, kim diyor sana işi bırak diye!" dedi sonra tekrar sesini yumuşatarak, "Ama şunu da bileceksin. Kimse sana bu geceyi çıkaracağına dair söz vermedi, vermez de. Bunu bilirsen çok sevdiklerin bu dünyadan zamansız ayrıldığında, Selçuk oğlum gibi hayattan kopmazsın."

"Ne zaman bıraktı okula hocam?"

"Henüz onu unutacak kadar bir zaman geçmedi. Siz niye arıyorsunuz Selçuk'u, birini mi öldürdü yoksa?" dedi gülerek.

"Evet hocam, birini değil, birilerini öldürdü."

"Bizim Selçuk, yapma yav!" dedi keyiflenerek.

Koltuğuna yaslandı, gözlüklerini çıkarıp okuduğu kitabın arasına koydu, yüzüne alaycı bir ifade yerleştirdikten sonra, "Kimleri öldürmüş bizim kerata?" dedi.

Söyledim.

"Bakın çocuklar" dedi babacan bir tavırla. Masaya doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı, ellerini birleştirdi. "Bir felsefeci asla katil olamaz. Biz felsefeciler üstün düşünme kabiliyetine sahip insanlarız. Daima mantığa göre konuşur, kavramlarımızı sorgular, iddialarımızı temellendiririz. Biz halk değiliz. Onlardan dışarıda çok var. Biz felsefeciler

Platon'un yönetici sınıfıyız. Bilgelik erdemi vardır bizde. Siz de orta sınıfı teşkil eden koruyucularsınız. Cesaret erdemiyle donatılmışsınız. Bu sokaktakiler de..." dedi eliyle pencereyi göstererek ve dudaklarını büzerek, "Alt tabaka. Yani köylü, işçi sınıfı. Ölçülü olsunlar yeter. Onlardan beklenen bu." Küçümseyen bir ifadeyle devam etti. "Gerçi onu bile beceremezler" dedi.

"Selçuk, Boethius'u sever miydi hocam?" dedim.

Bir kaşı kalktı, hayretle baktı, "Selçuk'un Boethius sevdiğini nereden biliyorsunuz?" dedi.

Şiirlerden bahsettim.

"Bu şiirlerden katilin Selçuk olduğunu nasıl anladınız?" dedi.

Peugeot'dan da bahsettim.

"Felsefe hayatla baş etmeyi kolaylaştırır çocuklar. Hayatın anlamı, neden ahlaklı olmalıyız, insani ilişkilerdeki gerilim, düş kırıklıkları, kırık bir kalbin onarımı, zorluklarla başa çıkma... bir sürü şeyin üstesinden felsefeyle gelebiliriz. Ama bazen öyle olur ki, sıkıntımıza felsefe bile çare olamaz. O durumda profesyonel yardıma ihtiyaç duyabiliriz. Selçuk'a Erenköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde Prof. Dr. Erdem Alpdoğan'a gitmesini tavsiye etmiştim" dedi.

Serdar, "Telefonu var mı sizde?" dedi.

"Yerini söyledim ya!"

Okuldan çıkıp arabaya doğru giderken Selçuk'un evinde arama yapmak için Savcı Hikmet'i aradım. Şefik Gören ve Sinan Boraoğlu cinayetlerinin Selçuk Işık'la bağlantısını anlattım ve bu dosyaların da yeniden açılmasını istedim. Savcı Hikmet, Görenler İnşaat ve Sinan Boraoğlu dosyalarının tekrar açılmasına sıcak bakmasa da, Selçuk Işık resmî olarak devam eden taksici Kadir Akar soruşturmasında baş şüpheli olduğu için arama iznini kopardım.

Serdar beni Kadıköy'de iskelenin önünde bıraktı. Starbucks'ın kapısından girecektim ki Pelin'in dışarıdaki masaların birinde oturduğunu gördüm. Hastane sabahında olduğu gibi yine gün ışığı atkuyruğu yaptığı uzun kızıl saçlarına vuruyordu ve şahane görünüyordu. O da mavi kot pantolon, beyaz gömlek giymişti. Bacak bacak üstüne atmış, heyecandan mı bilemem üstteki bacağını sallıyordu. Beni gördü ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Yanına doğru giderken uzun zamandır böyle sıcak bir gülüşle karşılanmadığımı düşündüm.

"Merhaba Pelin. İlk defa beyaz gömleğin olmadan görüyorum seni."

Elimi uzattım, tokalaştık. Elleri titriyordu ve buz gibiydi. Hiç hastanede gördüğüm o kendinden emin ve güçlü kadın değildi.

"Merhaba Galip Bey. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Ama olmadı Pelin. Ben hanım demeyeceksem sen de bey demeyeceksin. Bu konuda anlaşalım."

"Tamam Galip."

Gülümsedi. Titremesi azaldı. Cidden heyecanlanıyor karşımda. Çok güzel bir kadın gerçekten ama çok yanlış zaman çok...

"Ne içersin Galip? Ben *latte* alacağım."

Ben de aynısından istedim. Pelin'e ne kadar ısrar ettiysem de kendi ısmarlamakta inat etti ve kahvelerimizi almaya gitti. Arkasından baktım.

Biraz sonra elinde kahvelerle geri döndü. "Afiyet olsun" diyerek kahvemi önüme koydu. Enteresan kadın bu Pelin. Hafif de bir geyşalık var sanki ruhunda. Dikişlerimi alırken bilerek acı çektiren kadın mı bu? Şimdi karşımdaki kadın bambaşka biri sanki.

"Baya toparlamışsın. Gözlerindeki kanlanma geçince gözlerinin güzelliği ortaya çıkmış yine."

Gözlerimdeki kanlanma geçti ama bütün kan yanaklarıma hücum etmiş olmalı, çünkü alev ateş yandıklarını hissediyordum. Çok hoş kadın, belli ki bana karşı bir şeyler hissediyor ama çok yanlış zamanlama Pelin. Açık konuşma taraftarı oldum her zaman, şimdi de öyle olacağım.

"Teşekkür ederim. Sen de iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler. Şimdi diyorsun ki, bu kadın neden beni görmek istedi. Çok açık konuşacağım seninle. Ben senden çok etkilendim. Vurulup geldiğin ilk geceden beri gözlerin aklımdan çıkmıyor. Sürekli seni düşünürken buluyorum kendimi. Beni böyle heyecanlandıran kimseyle karşılaşmamıştım."

Şaşırmadım desem yalan olur. Hislerinin az çok farkındaydım ama onun bunu bana itiraf edeceğini beklemiyordum. İnanılmaz hoşuma gitti, kabul ediyorum.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Sana bir soru sormadım ki sadece içimdekileri anlatmak istedim."

"Çok hoş, çok çekici bir kadınsın. Gerçekten onur duydum. Senin gibi bir kadın tarafından beğenilmek harika bir his ama keşke karşılık verebilsem. Zannetme ki senden etkilenmiyorum, aksine çok etkilendim ama yeni biten bir ilişkinin enkazının altındayım henüz. Yeni bir ilişkiye hazır değilim. Kaldı ki kendi zor yaşamıma kendi yaralarıma artık bir kadını mahkûm etmek istemiyorum."

Gülümsedi. Kızmadı, üzülmedi. Elini uzatıp elimi tuttu. O buz gibi elleri sıcacıktı şimdi.

"Sen ne tatlı adamsın Galip. Bana hayır derken bile incitmeden, kırmadan söyledin. Ben sanırım ilk defa adam gibi bir adam buluyorum karşımda. Endişe etme, üzülmedim. Dürüstlüğün çok hoşuma gitti. Diğer adamlar gibi

değilsin. Tamam, belki bir şey yaşayamayacağız ama ben seni hayatımda çok istiyorum. Peki, bana arada merhaba der misin?"

Ben de çok istiyordum bu sıcacık gülüşü hayatımda, hayır dememin hiçbir açıklaması olamazdı.

"Merhabalara boğarım seni Pelin."

11

Cumartesi günü asayiş raporlarına göz attım, birikmiş *mail*'leri okudum, bazılarına cevap yazdım, imza bekleyen evrakı hallettim, doldurulması gereken formları doldurdum, yazışmalar yaptım, Mustafa'nın tekrar Cinayet Büro'ya geri gönderilmesi ve Ahmet Saygun'un arşive gönderilen sekreteri Sevgi'nin Cinayet Büro'ya alınması için Asayiş müdürümüz Tevfik'e yazı yazdım.

Serdar elinde iki balistik raporuyla odaya girdi. Osman'ın silahının balistik raporunda silahın Şefik Gören ve Haşim Ağa cinayetlerinde kullanılmadığı yazıyordu. Eh, zaten bunu tahmin ediyorduk.

İkinci rapordaysa, Serdar'ın toprağa sıktığı ve sonra gidip bulduğu çekirdek ile Haşim Ağa'nın cesedinin yanında bulunan kovanın aynı silahtan atılmadığı ama aynı kovanın Haşim Ağa'yı öldüren silaha ait olduğu belirtilmişti.

"Gördün mü abi, amcamı ben öldürmedim, kendi silahından çıkan kurşunla ölmemiş amcam. Benim kovanı alıp kendi kovanlarını koymuş puştlar."

"Biliyorum ama bu bir şey ispat etmez Serdar. Toprağa sıktığın çekirdeği bulman seni kurtarmaz. Adamların ellerinde o gece amcana ateş ettiğine dair video kaydı var. Başka bir silah kullanmadığını kanıtlayamazsın" dedim.

"Ben o çekirdeği senin için buldum abi. Bana inanman için."

"Eyvallah. Ama inanmasam zaten şu anda burada olmazdın Serdar."

"Sağ ol abi. Seni döven orospu çocukları öldürdü am-

camı. Ha, iyi mi oldu. Bence iyi oldu. Bu arada, Kuzenler Oto personel listesini göndermiş. Ne diyorsun, GBT sorgusu için listeyi çocuklara göndermeme gerek var mı?"

"Hiç uğraşma. Nasılsa adamımızı bulduk."

Serdar çıkınca bugün çok az sigara içtiğimi fark ettim. İyiydi. Yenisini yakmadım. Masamdaki evrakı bir kenara ittim, tahtadaki fotoğraflara, Serdar'ın çizdiği oklara baktım. Tahtanın başına giderek silgiyi aldım, okları sildim, Selçuk Işık yazdım ve üç fotoğraftan yeni oklar çıkartarak Selçuk Işık adının üzerinde birleştirdim. Selçuk Işık bu adamların hakkında bilmesi gereken her şeyi biliyordu. Nerede oturduklarını öğrenmişti. Civardaki kameraların önceden yerlerini tespit ettiği için hiçbir kameraya yakalanmadı. Kaçış güzergâhlarını belirlediği için cinayetlerden sonra kaybolması kolay oldu. Şefik Gören'in sevgilisine hangi günler saat kaçta geldiğini, Sinan Boraoğlu'nun kameralarının partilerden önce kapalı olduğunu, bahçeye açılan salon kapısını, taksici Kadir'in, Asuman'ı Beykoz ormanlarına götürdüğünü biliyordu. Manyak mıydı bu herif? Niye bu kadar zahmete girmişti? Serdar'ın söylediği gibi karısını ve doğacak bebeğini kaybetmiş, çok büyük bir acı yaşamıştı. Karısının ve karnındaki bebeğinin ölümüyle bu cinayetler arasında bir ilişki olabilir miydi? Yoksa bu üç adamı rasgele mi seçmişti?

Üç kurbanın dosyasına tek tek baktım. Şefik Gören'in yediği cezalar, EDS fotoğrafları, bir sürü ıvır zıvır. Üç kurbanın olay mahallerine yakın noktalardaki, hiçbir işe yaramayan kamera görüntüleri. Selçuk dersine o kadar iyi çalışmış ki, ne Caddebostan sahilde, ne Dragos'ta ne de Beykoz'da kameralara takılmış ve geride bir görgü tanığı bırakmıştı. Ama gel gör ki, nereden tahmin edecekti; Kadir'i öldürdüğü o gece Serdar'ın da amcasını peşlerindeki itlerle birlikte aynı saatte aynı yere getireceğini, otomobilinin vi-

deo kayda gireceğini ve Dragos'ta üşütük bir herifin plakasını not alacağını.

Kafamda cevapsız sorularla akşam Serdar'la Emniyet'ten çıktık. Beni eve bıraktı. Zihnen ve bedenen çok yorgundum. Kapıdaki korumalarım yoktu. O işi çözmüştük. Flaş belleği vermiş, dayağımı yemiş, postu kurtarmıştık. Öyle ya da böyle, işi çözmüştük. Oya'nın eve dönmesi için onun karamsar ruh hâlinin dışında bir engel kalmamıştı.

Ne zaman eve gelsem aklıma Oya geliyordu. Karanlık ve soğuk bu evi bir yuvaya çevirmişti. Çok çabaladım bu sefer, neden olmamıştı? Benim için hayatından vazgeçen kadın, beni nasıl terk etmişti? Anası olacak olan o kadın yüzünden elbette, yoksa benim Oyam beni eminim hâlâ çok seviyor. Neden arayıp ona sormuyorum ki. Hem ne kaybederim? Aradım. Çalıyordu...

"Efendim Galip?"

"İyi akşamlar Oya. Eve geldim de şimdi, tehlikenin geçtiğini söylemek istedim, eğer dönmek istersen..."

"Dönmeyeceğim Galip."

"Bana niye böyle davranıyorsun Oya? Oya lütfen böyle konuşma. Oya..."

"Galip kapatıyorum."

"Oya, ben seni çok özledim. Sen de özledin biliyorum. Allah aşkına şu inadından vazgeç. Sen orada üzgün ben burada perişan, ne gerek var böyle çocuksu hareketlere?"

"Çocuksu mu? Galip ben seni, hayatındayken bolca özledim, özlettin. Sürekli camın önünde seni bekledim, acaba gelebilecek mi diye. Sevgi de bir yere kadar Galip. Ben yoruldum."

"Oya benim işim bu, sabah sekiz, akşam beş çalışan bir memur değilim ben. Gecem yok, gündüzüm yok. Hayatımdaki tek güzel şey sendin, onu da alma elimden."

"Ben almadım, sen elinin tersiyle ittin. Hem neden ko-

nuşuyoruz bunları? Bitti dedim Galip, bitti! Sevdim evet, çok sevdim ama olmuyor. Seninle ortak hiçbir yanımız yok, işin her şeyin üzerinde senin için, bana ayıracak zamanın yok. Son olay da tuzu biberi oldu. Sevgi her şeyin altından kalkmama yardım etmiyor."

"Oya, bitti mi gerçekten? Benim için hayatından bile vazgeçebilen sen bunu nasıl kolay söylüyorsun?"

"Bana bunları hatırlatma! Zayıflıklarımı yüzüme vurma! İşte sen busun Galip! Düşüncesiz, odun adamın tekisin! Ben seni artık hayatımda istemiyorum! Beni bir daha arama!"

Kapattı... Ne düşüncesizliğim kaldı ne odunluğum... Elimde suratıma kapatılmış telefonla öylece kalakaldım. Elimden geleni yaptım. Onu gerçekten çok sevdim ama buraya kadar işte. Ne yapayım, işi mi bırakayım? En başından beri böyleydim, şimdi ne değişti? Başta tapu memuru değildim ya ben, hep polistim. Zayıf kadınsın Oya Hanım. Tabii, başta her şeye göğüs gererim zannetti ama zamanla bıktı işte. Böyle sevgi mi olur? Kadınlardan uzak durmam lazım benim, çünkü ya ölüyorlar ya da ölmekten beter ediyorlar. Canım çok sıkılmıştı. Kendime çay demledim. Perdeleri açtım, Oya gibi pencerenin önüne yerleştim. Saat gece yarısına yaklaştığı için caddeden tek tük araç geçiyordu. Yalnız adamsın Galip, hep yalnız kalacaksın, yalnız öleceksin. Kadınlar bana ve işime tahammül edemiyordu.

Sevda, Semra ve Oya. Ama Aylin faklıydı. O beni çok sevmişti. Aylin'in mezarını uzun zamandır ziyaret etmediğimi hatırlayınca kendimi kötü hissettim. Bu dünyadan göçüp giden sevdiğim insanlara daha vefakâr olmalıydım. Ailemin mezarını da yıllar vardı ki, ziyarete gitmemiştim. Beyaz bir cip geçti. Millette ne para var be kardeşim, nasıl biniyorlar böyle ciplere! Trafik desen adım atamıyorsun. Milletin hayat pahalılığından yakınmasını anlamıyordum? Hayat pahalıysa bu kadar aracın trafikte işi neydi?

Cipin arkasından gelen bir taksi tam kapının önünde durdu. Arkasından kırmızı bir VW müşterisini indiren taksiye korna çaldı. Taksiden orta yaşlarda bir kadınla bir adam indi, bizim apartmana girdiler. Kimdi bunlar? Oya haklıydı, eve hep geç geldiğim için daha komşularımı bile doğru düzgün tanımıyordum. Bahçede karşılaştığımızda muhabbet ettiğim, giriş katında oturan bir Şevket Abi ve eşi, bir de apartman görevlimiz Taner dışında kimseyle selamım sabahım yoktu. Taksi ve kırmızı VW'nin arkasında siyah bir cip durdu, o da taksiye dartladı. Taksi şoförü camdan elini çıkararak izin istedi, U dönüşü yaparak Kızıltoprak'a doğru gözden kaybolurken VW ve cip, Şifa Yokuşu'na doğru devam etti. Perdeleri çektikten sonra bir bardak su içtim, eşofmanlarımı giydim, silahımı başucundaki komodine koydum ve yattım. Ama uyumak ne mümkün! Taksi, kırmızı VW ve siyah cip. Bunu ben daha önce nerede görmüştüm?

Sabaha karşı dörtte zınk diye kalktım! Hayır, ne acıktığım ne de çişim geldiği için uyanmıştım. Hatırlamıştım!

Nerede gördüğümü hatırlamıştım!

Arabaya atladığım gibi boş sokaklardan, sarı yanıp sönen trafik ışıklarından geçerek on beş dakikada soluğu Emniyet'te aldım. Hep söylediğim gibi, "İstanbul, uykudayken aşkların en güzelisin."

Emniyet'e gelir gelmez masamdaki evrakın içinde Şefik Gören'in ceza yediği EDS fotoğraflarının arasında o fotoğrafı buldum. Fotoğrafta en arkada Şefik Gören'in siyah cipi ve cipin önünde peş peşe sıralanmış kırmızı Mercedes, sarı taksi ve beyaz Audi cip duruyordu. Mercedes'in Ergun Boraoğlu'nun Çamlıca'daki evinin bahçesinde gördüğümüz Mercedes ve taksinin de Kadir Akar'ın taksisi olduğundan adım gibi emindim. EDS kameraları kural ihlali yapan araçları tek tek çeker. Ancak bu fotoğrafta üç araç

Şefik Gören'in cipinin önünde sıralanmıştı. Hareket etmedikleri kesindi, çünkü hareket etselerdi fotoğrafta sadece Şefik Gören'in cipi olurdu. Ya kaza yapmışlardı ya da başka bir nedenle durmuşlardı. Fotoğrafın altında saatin 19:00 olduğu, ceza makbuzunun üzerindeyse geçen yılın 27 Ocak tarihi ve yer olarak da D-100 karayolu Küçükyalı mevkii yazıyordu. Daha fazla bilgiyi pazartesi sabahı Trafik Denetleme Şube Müdürlüğü'nden öğrenecektim. Selçuk Işık'ın cinayetleri işleme nedenini bulmak üzere olduğumu seziyordum.

12

Pazartesi sabahı hem trafiğe takılmamak hem de bir an önce EDS fotoğrafı hakkında bilgi almak için evde duramadım, saat altıda evden çıktım ama Altunizade'de trafik yine sıkıştı, köprüye kadar yavaş aktı.

Saat dokuzda bizim binadan Trafik Denetleme Şube Müdürlüğü'nün olduğu binaya gittim. Arkadaşım komiser Remzi'nin yanına çıktım. Akademi'yi aynı dönem bitirmiştik. Çok görüşemesek de birbirimizi severdik. Remzi uzun boyluydu ve çok zayıf olduğu için ona kürdan lakabını takmıştım. Yanakları çökük, burnu kocamandı. Çirkin ama sempatik bir çocuktu. Zehir gibi bir kafa vardı. Odasına girdiğimde bilgisayarına gömülmüş vaziyetteydi. Beni görünce, "Oooo, sabah sabah kimler gelmiş, hoş geldin Galip" dedi. Sarıldık.

"Hoş bulduk kürdan. Sana bir işim düştü, yardımına ihtiyacım var."

"Ne demek! Geç, otur. Ne içersin?"

"Başka zaman inşallah, borcun olsun."

"Eh, sen bilirsin, ne istiyorsun bakalım?"

"Geçen yıl 27 Ocak tarihinde saat 19:00 civarında D-100 Karayolu Küçükyalı mevkiinde zincirleme bir trafik kazası olup olmadığına bakabilir misin?" dedim, Şefik Gören'in EDS fotoğrafını önüne koyarak.

Remzi fotoğrafı alarak, "Kaza bu mu?" dedi.

"Evet."

"Bakalım" diyerek bilgisayardan kaza tutanaklarını ekrana getirdi.

"Doğru. Zincirleme kazaymış bu."

"Araçlar kime aitmiş?"

"Range Rover Görenler İnşaat, Mercedes Borafarma İlaç, taksi Kadir Akar, Audi cip de Gökhan Öztürk üzerine kayıtlıymış."

"Sürücüleri de söylesene?"

"Şefik Gören, Sinan Boraoğlu, Kadir Akar, Gökhan Öztürk."

"Şu tutanağın çıktısını alsana."

"Emredersin" dedi gülerek.

Birkaç saniye sonra yazıcıdan tutanağın sayfaları döküldü. Kâğıtları alıp ayakta okumaya başladım. Audi'nin aniden fren yapması sonucunda zincirleme kazanın meydana geldiği yazıyordu. Krokileri atladım, ifadelere geldim. Gökhan Öztürk ifadesinde, önüne kıran bir motosikletliye çarpmamak için ani fren yaptığını söylemişti.

İyi de, Selçuk Işık'ın bu kazayla ne ilgisi vardı?

"Bu EDS'ler sadece fotoğraf çekiyor, video kaydı almıyor, değil mi?"

"Aynen. Ne yapacaksın videoyu?"

"Bir şeye bakacaktım. MOBESE olup olmadığını öğrenebilir misin?"

"Muhabere Elektronik Şube Müdürlüğü'ne soralım" diyerek telefona sarıldı.

Birkaç dakika sonra evrenin mi yoksa şansımın mı diyelim yanımda olduğunu gösteren haber geldi. EDS kamerasının olduğu aynı direkte Plaka Tanıma Sistem ve MOBESE kamerasının olduğunu öğrendik. Remzi görüntüleri talep etti. Çok keyiflendiğim için canım kahve çekti, Remzi'nin kahve borcunu tahsil ettim. Kahveleri bitirdiğimizde görüntüler de gelmişti. Remzi'nin yanına sandalye çektim. Görüntüde D-100 karayolu tıkalı olduğu için açıkgözler emniyet şeridine dalıyorlardı. Bir sürü aracın geçişini izledik-

ten sonra saat 19:00'da hızla giden beyaz Audi cip, taksi, kırmızı Mercedes ve siyah Range Rover cip peş peşe görüntüye girdi ve yirmi metre ileride anayoldaki araçların arasından bir motosikletli emniyet şeridine fırlayınca Audi ani fren yaptı, taksi Audi'ye, Mercedes taksiye ve Range Rover da Mercedes'e bindirdi. Şefik, Sinan, Kadir, bütün maktuller oradaydı. Saat 19:05'te Audi ve taksi hareket etti, ileride kenara çektiler. Mercedes'in kaputu açılmıştı, motorla ilgileniyorlardı. Saat 19:10'da diğer araç sürücülerinin yardımıyla Mercedes'i itmeye çalıştılar ama Mercedes yerinden milim kıpırdamadı. Vites P'deyse ve motor çalışmıyorsa ki sanırım Mercedes'te de olan buydu, otomobili hareket ettirmenin imkânı yoktu. Bu sefer diğer araç sürücüleri otomobilin dört bir yanından tutarak zıplata zıplata otomobili emniyet şeridinin kenarına taşımaya giriştiler saat 19.20'de. Bu insanlar kıçları yırtılırcasına Mercedes'i niye yoldan çekmeye çalışıyorlardı? Cevabı birkaç saniye içinde öğrendim. Mercedes şeritten yarım yamalak kaldırılınca, Şefik Gören'in cipi hareket etti, hemen ardından bir ambulans ve onun arkasında da dörtlüleri yakmış gri Peugeot görüntülere girdi. Selçuk Işık! Az ilerideki Küçükyalı sapağından girdiler.

"Görüntüyü biraz geri alsana, ambulansın plakasını alalım."

Plakayı not ettim. Aklıma takılan bir soru daha vardı: Ambulans niye emniyet şeridinde sıkışıp kalmıştı? Niye önündeki kaza yapan araçların çekilmesini beklemiş, anayoldaki sürücülerden yol istememişti?

Remzi aynı saatlerde ve yine aynı mevkide meydana gelen başka bir kazanın olup olmadığını kontrol etmek için yeniden tutanakları inceledi ve aşağı yukarı aynı saatlerde meydana gelen çok büyük bir kazanın tutanağını buldu. Bir hafriyat kamyonu ve üç arabanın karıştığı ölümlü bir

kazaydı. Muhabere Elektronik Şube Müdürlüğü'nden o mevkideki bütün MOBESE'lerin kayıtlarını istedi.

Hafriyat kamyonunun freni patlayınca önündeki üç otomobili altına alarak sürüklemiş, sonra devrilerek, taşıdığı büyük kayaları yola saçmıştı. D-100 karayolu tam Metro Market'in önünde kapanmıştı. Üç otomobil hurdaya dönerek yolun ortasına savrulmuştu. Trafik milim kıpırdamıyordu.

Şimdi her şeyi anlamıştım. Eğer Gökhan, Kadir, Sinan ve Şefik emniyet şeridinde zincirleme kaza yapmamış olsalardı, şerit açık olacak ve ambulans trafiğe takılmadan az ilerideki Küçükyalı sapağından girerek hastaneye zamanında yetişecekti. Olası dördüncü kurban Gökhan Öztürk'ün telefonunu ve ev adresini aldıktan sonra odama döndüm.

Masama oturur oturmaz yüz on ikiyi aradım, hastanın ambulansa binmesinden hastaneye varıncaya kadar olan sürede hastaya yapılan müdahaleler, telsiz konuşmaları dahil her şeyin kaydının tutulduğunu bildiğim için ambulansın plakasını ve tarihi vererek bilgi istedim.

Ambulansın içindeki hastanın Hülya Işık olduğunu öğrenmem uzun sürmedi. Raporda plasentanın erken ayrılması gibi bana bir şey ifade etmeyen bir sürü tıbbı terim geçiyordu. Hülya Işık'ın kurtulamamasının bu kazayla ilgisi olup olmadığını anlamak için hastaneden ölüm raporuna bakmamız gerekiyordu. Hülya Işık'ın ölümü şüpheli ölüm olmadığı için ölüm raporu bizim sistemde kayıtlı değildi. Ya nüfus müdürlüğüne ya da hastaneye gitmem gerekiyordu. Hülya Işık, evine en yakındaki Yeditepe Üniversitesi Hastanesi'negötürülmüştü. Kadınınkimliknumarasınıalıpkaydına baktım. Karşıma otuz beş yaşında, siyah saçlı, tıpkı benim gibi renkli gözlü, hokka burunlu, dolgun yüzlü güzel bir kadın çıktı.

Bu arada Savcı Hikmet, hâkimden Selçuk Işık'ın evi için arama iznini koparmıştı. Önce eve, sonra hastaneye gidecektik. Olay Yeri İnceleme ekibiyle yola koyulduk.

Deniz Sitesi'nin güvenliği bizi ve Olay Yeri ekibinin resmî aracını görünce bariyeri kaldırdı. C bloğun önündeki aynı yere park ettik. Selçuk Işık'ın kapısı iki dakika dayanabildi çilingirin marifetli ellerine. Pencereleri uzun zamandır kapalı olduğu için evde çok toz vardı. Yatak odasında yatak bozulmamıştı. Gardıropta birkaç gömlek ve kazağın dışında hiç giysi yoktu. Şifonyer çekmeceleri bomboştu. Banyonun lavabosunda su damlalarını görünce Selçuk Işık'ın geldiğinden şüphelendim. Çalışma odasındaki kütüphane tıka basa felsefe kitaplarıyla doluydu. Çalışma masasının üzerinde büyük kasa bilgisayar ve yazıcıdan başka hiçbir şey yoktu. Masa da toz içindeydi. Çocuklar bilgisayarı ve yazıcıyı götürmek için söktüler. Yazıcıyı masadan kaldırdıklarında yazıcının durduğu yerin de tozla kaplı olduğunu gördüm.

Mutfağa geçtim. Buzdolabı tamtakırdı. Bir kutu küflenmiş peynir, yoğurt, çürümüş domates, filizlenmiş birkaç patatesten başka bir şey yoktu. Mutfak dolaplarında bardaklar, tabaklar, tencereler yerli yerindeydi.

Olay Yeri ekibi parmak izlerini alıp kıl tüy araştırmasını tamamlayınca evden ayrıldık. Arabaya binerken Hilal Hanım pencereden bize seslendi.

"Galip Bey merhaba."

"Merhaba Hilal Hanım."

"Selçuk'un otomobilini dün parkta gördüm."

"Şu anda burada mı?"

"Sabah baktım yoktu."

"Saat kaçta gördünüz?"

"Akşam saat yedi gibi."

"Nereye park etmişti?"

"A bloğun önünde duruyordu. Şoför tarafındaki kapısı çizikti."

"Selçuk'u gördünüz mü?"

"Görmedim."

"Teşekkür ederim."

Her apartmanın girişinde kameralar vardı. Güvenliğe giderek görüntülere baktık. Önce A bloğun kamera kayıtlarını izledik. Selçuk Işık'ın Peugeot'su saat 18:30'da A bloğun kameradan uzak bir köşesine park etti. Bu açıdan ve mesafeden otomobilden ineni tanımak mümkün değildi. Selçuk Işık uzun boyluydu, kafasına kapüşonunu geçirmişti, elinde büyükçe bir spor çantası vardı. C bloğun kamera kayıtlarına geçtik. Kapüşonu kim olduğunu görmemize izin vermiyordu. Ama kesin bir şey vardı: Selçuk Işık dün akşam evine gelmişti.

Evde yarım saat kalmıştı. Yine aynı çantayla çıkmıştı. Görüntüler bu kadardı.

Arabaya bindiğimizde Audi'nin sahibi Gökhan Öztürk'ü aradım.

"Efendim" dedi buz gibi bir ses.

"Gökhan Bey, Asayiş Şube Cinayet Büro'dan Başkomiser Galip."

"Yine mi be, ben de Savcı Gökhan. Hadi kardeşim hadi, benden size ekmek çıkmaz."

Kapattı. Bir daha aradım, meşgule verdi. Bir daha aradım, yine meşgule verdi. *Geber de aklın başına gelsin*, dedim içimden. Gerçi adam da haklıydı. Dolandırıcılar yüzünden millet paranoyak olmuştu.

Deniz Sitesi'nden sonra ikinci adresimiz Yeditepe Hastanesi'ydi. Bekleme salonu mutsuz insanlarla doluydu. Resepsiyondaki kıza kendimizi tanıttık, Hülya Işık'ın durumunu anlattık, hastaneye getirildiği tarihi vererek ölüm raporunu görmek istediğimizi söyledik. O da bizi Acil Ser-

vis'e gönderdi. Acil Servis bir alt kattaydı. İlkyardım odalarında serum takılmış hastalar yatıyordu. Banklarda muayene sırasını bekleyen bir karıkocanın kucağındaki iki-üç aylık bebekleri viyaklayarak ortalığı inletiyordu. Yaşlı bir amca ayaklarını sürüyerek hemşirenin kolunda röntgen odasından çıktı. Kız amcayı sandalyeye oturttu. Amcanın omuzları ipleri bırakılmış bir kukla gibi çöktü. Şişman bir kadın elinde idrar kabıyla tuvaletin yerini sordu. Kapıya çığlık çığlığa bir ambulans yanaştı, sedyeyle yaşlı bir teyzeyi ilkyardım odasına aldılar. Teyzenin gözleri yarı açıktı ve oksijen maskesi takılmıştı. Teyze çoktan ölmüştü ama sanırım henüz bunu kendi de bilmiyordu.

Servisin sekreterliğine giderek meramımızı anlatmayı başardık. İşi başından aşkın kız arşiv numarasını buldu, bir hastabakıcıyı çağırarak ölüm raporunu arşivden getirmesini istedi. Hastabakıcı bizi yarım saat dikti. Sonunda rapor gelince, sekreterin odasındaki sandalyelere oturup Hülya Işık'ın ölüm raporunu incelemeye başladım. Gebede yüksek tansiyona bağlı Ablasyo Plasenta gelişmiş, ayrılma yüzde seksen olduğundan ve hastaneye zamanında yetiştirilemediğinden bebeğin oksijen ve besin alışverişi kesilmiş ve ciddi kanamaya yol açmış. Hem anne hem de bebek hastaneye geldiğinde *pre-ex* durumundaymış. Beklenen doğuma çok az zaman kaldığı için bebek sezaryenle doğurtulmuş ama anne de bebek de hayatını kaybetmiş. Ölüm tarihi ve saati 27 Ocak, saat 20:00, doktorun adı Leyla Alpay'dı. Geçen yıl 27 Ocak tarihi pazartesiydi. Bu yüzden Selçuk bütün cinayetleri pazartesi günü işlemişti.

Sekretere doktorun hâlâ bu hastanede çalışıp çalışmadığını sorduğumda evrenin ya da şansımın hâlâ yanımda olduğunu anladım. Doktor hastanede çalışmaya devam ediyormuş ve birazdan gece mesaisi olduğu için gelecekmiş. Doktoru beklerken nereden aklıma geldiyse hemşireden

tansiyonumuza bakmasını istedim. Parkamı ve ceketimi çıkardım, gömleğimin sol kolunu sıvadım. Hemşire aleti koluma geçirdi. Fıs fıs, pıssss... büyük o altı, küçük on.

"Tansiyonunuz yüksek, ilaç kullanıyor musunuz?"

"Kullanmıyorum."

"Tansiyonunuz hep böyle yüksek mi?"

"Bilmem. Hiç baktırmadım ki."

"Bir doktora görünmelisiniz" dedi.

"Biraz heyecan yaptım. Ondan yüksek çıkmış olabilir mi?"

"Zannetmiyorum. Çünkü küçük tansiyonunuz da yüksek."

Bir daha bakmak için aleti koluma geçirirken ben de derin derin nefesler alarak heyecanımı yatıştırmaya çalıştım. Fıs fıs, pıssss.... Büyük on yedi, küçük on buçuk.

Hemşire endişeli bir yüzle tansiyon aletini kolumdan çıkarırken, "Mutlaka bir doktora görünmelisiniz" diyerek yanımızdan ayrıldı.

Biraz sonra sekreter, Leyla Doktor'un geldiğini, odasında olduğu haber verdi. Kapısında bir sürü hasta bekliyordu. Önce bir hemşire girdi odaya, sonra bizi çağırdı. Sıradakiler homurdanmaya başladı.

Hemşire, "Beyler polis" dedi hastalara,

"Oh, ne güzel dünya, her şey bunlara güzel."

"Paramızla sabahtan beri bekliyoruz."

"Tam rezillik, şikâyet edeceğim."

Leyla Alpay elli yaşlarında, zayıf, kara kuru bir kadındı. Gözlükleri ince yüzüne büyük gelmişti. Daha mesaiye başlamadan bütün enerjisi çekilmiş gibi duruyordu. En küçük bir ağrıda soluğu acilde alan hastalık hastaları, hastaların kaprisli yakınları, sağlık çalışanlarına şiddet, bitmeyen gece mesaileri kadını kurutmuştu.

Somurtkan bir yüzle, "Buyurun" diyerek sandalyeyi

gösterdi. Kendimizi tanıttıktan sonra ölüm raporunu gösterdim. Okudu, yüzündeki o somurtkan ifadesi bir anda acıma ve şefkatle yer değiştirdi.

"Dün gibi hatırlıyorum. Zavallı kadın."

"Neler olmuştu doktor?"

"Biliyor musunuz, sadece on beş dakika, on beş dakika önce hastaneye gelmiş olsalardı hiç değilse kadını kurtarabilirdik. Çok yazık oldu."

Rapordaki gibi içinde bolca tıbbı kelimeler ve ifadeler geçen cümlelerle Hülya Işık'ın başına gelenleri anlattı. Anladığım tek şey, hastaneye on beş dakika erken gelmiş olsaydı, Hülya Işık'ın kurtulacağıydı.

"Zavallı eşinin haykırışları, ağlaması aklımdan hiç çıkmıyor. Sonra bir arkadaşı geldi de destek oldu adamcağıza. Diazepam yaparak sakinleştirdim."

Selçuk Işık trafik kurallarına uymayıp emniyet şeridinde kaza yaparak ambulansın hastaneye zamanında varmasına engel olan üç kişiyi öldürmüştü. Katilin kim olduğunu biliyorduk. Artık niye öldürdüğünü de anlamıştık. Şimdi sırada Selçuk Işık'ın yakalanması vardı. Ama bir yandan da zavallı adama çok acımıştım. Şefik Gören, Sinan Boraoğlu, Kadir Akar yüzünden bir anne ve karnındaki bebeği ölmüştü. Onlarsa sadece emniyet şeridini ihlalden ceza yemişlerdi. Ama sonradan bu umursamazlıklarının bedelini de çok ağır ödediler. Onlar için üzülmüyordum ama Selçuk Işık'ın böyle intikam almasını da onaylamıyordum. Peki öyleyse, Selçuk Işık intikam almamış olsaydı, Hilal Işık'ın ve karnındaki bebeğinin ölümlerinin hesabını kim verecekti?

Akşam eve dönünce söz verdiğim üzere Pelin'i aradım. Telefon iki kere çalmadı bile.

"Hey yakışıklı! Selam."

"Selam doktor. Sen vallahi telefonun başında bekliyorsun."

"Evet. Sen arayacaksın diye bekliyorum."

"Yemek yedin mi? Ben çok açım."

"Ben de çok açım Galip ama sana."

"Bak şimdi. Kız bir yemek dedim, ondan bile neler geliyor aklına."

"Neredesin sen?" dedi.

"Evdeyim. Sen işte misin?"

"Bugün de gündüz çalıştım. Evdeyim şimdi."

"Nerede oturuyorsun?"

"Acıbadem'de. Yine Kadıköy'de buluşalım mı? Yanyalı lokantasına gideriz."

"Olur."

"Uçarak geleceğim."

Kadıköy'e indim, çarşının girişindeki Yanyalı lokantasına girdim, iştah açıcı yemekleri kestikten sonra boş bir masaya oturdum. Pelin daha gelmemişti, bir çay getirdiler beklerken. Çayımı içerken kapıyı gözlemeye başladım. Ergenler gibi heyecan hissettim, gözlerimi kapıdan alamıyorum. Yeniden böyle bir heyecan hissetmek hoşuma gitti. Tamam bir ilişki yaşamıyorum ama bu kadın bana iyi geliyor. Onunla sohbet etmek hoşuma gidiyor, bana iltifat etmesine ve bundan hiç gocunmamasına, üstelik de hiç karşılık beklememesine bayılıyorum, yalan yok! Ruhumu iyileştiriyor gerçekten. Oya'dan sonra şu sıralar hayatıma çok iyi geldi Pelin.

İşte geliyordu, gerçekten uça uça geliyordu. Onun bu enerjik ve neşeli hâlleri bulaşıcı galiba. Görür görmez kendimi daha iyi hissettim. Sıcacık kocaman bir kucaklaşma, burnuma gelen hafif çiçeksi koku, yanakları sıcacık... Oturduk, yemekleri söyledik.

"Galip! Harika görünüyorsun."

"Her zamanki hâlim Pelin, biliyorsun."

"Çok da mütevazıyız."

"Sen yaptın beni böyle. Sürekli iltifat ede ede kendimi bir şey zannetmeye başladım."

"Sen benim tanıdığım en nadide insanlardan birisin. O nasıl söz? "

"Sen de öylesin. Ben senin gibi bir kadın tanımadım hiç. Ben hâlâ sana karşı çok mahcup hissediyorum kendimi ama senin doğallığın ve rahatlığın sayesinde aşıyorum bunları."

"Kendini mahcup hissetmene hiç gerek yok. Ben sana seni istediğimi söyledim, sen olmaz dedin. Bitti... Ne var bunda mahcup olacak? Zorla güzellik olmaz.. Hem ben sabırlıyımdır, beklerim."

Çok bekleyeceğini düşünmüyorum doktor. Bana olan yakınlığın ve ilgin beni sana çekiyor.

Yemeklerimiz geldi. Onun hastane işleri, benim koşturmalarımdan bahsedip yemeklerimizi yemeye başladık ama ben şimdiden yavaş yavaş yiyordum, çünkü yemeğin bitmesini istemedim. İçinde bulunduğum şu huzurlu an hep sürsün istedim. Maalesef yemek bitti. Birer sade Türk kahvesi söyledik. Ne kadar uzatırsam o kadar iyi.

"Bana biraz kendinden bahsetsene, nerelisin?"

"Doğma büyüme Kadıköylü'yüm. Annem Boşnak. Babam Gümüşhaneli."

"O yüzden gözler cam gibi mavi."

"Evet, babamdan almışım. Anneminki de yeşildi."

"Çok güzel gözlerin var."

"Teşekkür ederim."

"Nerelerde görev yaptın?"

"Asayiş Büro dışında başka bölümlerde hiç çalışmadım. Hep Cinayet Büro. Polis Akademisi'ni bitirdikten sonra bir yıl Ankara'da bir karakolda takıldım. Sonra komiser

yardımcısı olarak Kastamonu Asayiş'e tayinim çıktı. Dört yıl orada çalıştım. Ardından Erzurum Asayiş'de komiser olarak dört yıl, Sivas'ta başkomiser olarak beş yıl görev yaptıktan sonra İstanbul'a geldim. Beş yıldır da buradayım."

"Hiç evlenmedin mi?"

"Evlenmedim."

"Bir sakıncası yoksa nedenini sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin tabii. Yalnız yaşamayı seviyordum. Hem ayrıca Anadolu'da kafama göre bir kadın bulamadım" dedim gülerek.

"Anne baban?"

"Babam hâkimdi. Hukuk ya da siyasal okumamı çok istiyordu. İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni kazandım. Hiç unutmam, babam yıllardır açmadığı Fransız şarabını benim kazanmamım şerefine açmıştı. Şarabı içtikten sonra Ankara'ya Polis Akademisi'ne gideceğimi söyleyince beni evden kovdu."

"Aaaa!"

"Zaten Akademi'nin sınavını kazanmıştım, spordan da geçmiştim, bavulumu toplayıp Ankara'ya gittim. Aynı yıl bir suikasta kurban gitti."

"Ne diyorsun, suikast mi?"

"Evet. Babam DGM hâkimiydi. 12 Eylül'de çok kişinin kalemini kırmıştı, çok düşman edinmişti. Ben o zamanlar beş-altı yaşlarındaydım."

"Ben dünyada bile yoktum."

"Doğru."

"Nasıl bir suikasta uğradı baban?"

"Sabah arabasına binerken vurdular."

"Katiller yakalandı mı?"

"Yakalanmadı."

"Sen bir şey yapmadın mı?"

"Öğrenciydim, ne yapabilirdim ki!"

"Kesin babanın idam ettirdiği solculardan birinin yakını intikam için öldürmüştür."

"Sağcılar da yapmış olabilir. O dönemde DGM'ler her iki taraftan da çok insanı ipe gönderdi."

"Çok da işkence yaptılar. Sen üzerine alınma ama faşist polis ve yönetimlerden nefret ederim."

"Ben de nefret ederim. Cuntayla, sağcılıkla, solculukla hiç ilgim olmaz. Biraz Marksizm'e ilgi duyarım, kitap okumayı sevmesem de bu konu hakkında zamanında epeyce dirsek çürütmüşlüğüm vardır ama kapitalizmin sunduğu olanakları da severim."

"Ben sosyal devletçiyim. Özellikle sağlıkta. Sağlığa yapılan yatırımları hep savunurum. Annen hayatta mı?"

"Babam ölünce annem de üzüntüsünden kansere yakalandı. Zaten çok sigara içerdi. Akademi'yi bitirdiğim yıl annemi de kaybettim."

"Huzur içinde yatsınlar. Zor bir hayatın olmuş. Çok şeyler atlatmışsın."

"Hâlâ atlatıyorum."

"Vurulmanı mı kastediyorsun?"

"Evet."

"Anlatmak ister misin?"

"Bilmemen daha iyi."

"Hayatın hâlâ tehlikede mi?"

"Şimdilik değil. Sen neler yaptın, niye doktorluk?"

Garson kahveleri getirdi. Köpüklüydü. Birer yudum aldık. Güzeldi.

"Benim senin gibi hiç enteresan bir hayatım yok. İzmir'de doğdum, büyüdüm. Öğretmen bir anneyle sağlık memuru bir babanın kızıyım."

"Demek sağlıkçı olmak genlerden geliyor."

Canım sigara çekmedi. İyi yoldaydım. Devam, dedim.

"Belki de. Biliyorsun eskiden sağlık ocakları vardı,

şimdiki aile hekimlikleri gibi. Ben babamın çalıştığı sağlık ocağında geçirirdim tüm vaktimi, orada büyüdüm diyebilirim. Bir doktoru vardı sağlık ocağının; Doktor Mustafa Amca. Çok severdim onu. Belki de onun etkisi bilemiyorum, hep doktor olmak istedim."

"İstediğini elde eden biri olduğunu biliyorum."

"Henüz elde edemediğim şeyler de var."

Gülüştük.

Ne kadar neşeli bir kadındı şu Pelin.

"Annemle babamın evliliğinin kötü olduğunu on-on bir yaşlarımda fark etmeye başladım. Zaten fark etmemin üzerinden üç yıl geçti, boşandılar, ben ve iki ablam annemle kaldık."

"Senin için o yaşta zor olmuş olmalı."

"Aslında eğer boşanmasalardı hayat daha zor olabilirdi. Mutsuzlardı ve bizi de mutsuz ediyorlardı. Onların boşanmalarının benim erken olgunlaşmamda büyük payı var. Hiç çocuk olamadım belki ama bugün bu kadar güçlü ve dayanıklıysam bunu onlara borçluyum galiba."

"Üniversiteyi nerede okudun?"

"Tıp Fakültesi'ni Ege Üniversitesi'nde okudum. Mezun olunca mecburi hizmet için iki yıl Diyarbakır Çermik'te görev yaptım ama deli gibi de TUS'a çalıştım, çünkü acilleri öğrenciliğimden beri çok seviyordum ve Acil Tıp Uzmanlığı istiyordum, kazandım da."

Kahvelerimizden birer yudum daha aldık. Hâlâ canım sigara istemiyordum.

"Neden şaşırmadım acaba!"

Pelin koca gözlerini kısıp yan yan güldü. Zaten gülmeye teşne, gülücük dudağının kenarında hazır bekliyor her zaman.

"Cerrahpaşa'dan uzmanlığımı aldım. İstanbul'u çok sevdim. Asistanlığımın son senesinde evlendim. Tamamen

mantık evliliğiydi aslında. Belki babamın etkisi bilemiyorum ama hiçbir erkeğe âşık olacağımı düşünmüyordum. Eski eşimle de hastanede tanıştım, o da doktordu. Evlendik ama aşk olmadan evlilik yürümedi. Başka sorunlar da oldu elbette ama konuşmaya gerek yok artık bunları. İki yıl sonra ayrıldık. Şimdi de burada karşındayım işte. İnsan her yaşta bir şey öğreniyormuş. Sen de bana otuz sekiz yaşımda bile âşık olabileceğimi öğrettin."

"Teşekkür ederim, ben de senden etkilendim ama şu aralar hayatım karmakarışık. Benim bir ilişkiye başlamam için doğru zaman değil. Ama seni görmeye devam etmek isterim."

"Ne zaman istersen görüşürüz canım. Çalışıyorsam da hastaneye gelirsin, boş hasta odalarından birine atarım seni."

"Yaparsın, hiç şaşırmam."

O gece eve mutlu döndüm, mutlu uyudum. Neredeyse unuttuğum bir duyguydu bu.

13

Salı sabahı erkenden Serdar beni evden aldı, Gökhan Öztürk'ün Fenerbahçe'deki evinin kapısına dayandık. Fenerbahçe Camii'nin yan sokağındaki lüks apartmanların birinde oturuyordu. Bize kapıyı kendisi açtı. Uzun boylu, kel, ukala ifadeli sevimsiz bir adamdı. Üzerinde takım elbise vardı, çıkmak üzereydi.

Kimliğimi çıkararak, "Telefonda polis olduğumuza inanmamanız çok gücümüze gitti Gökhan Bey, sizi inandırmak için kalkıp evinize kadar geldik" dedim. Kimliği iyice yüzüne yaklaştırdım. "Artık inandınız mı?"

Şaşırmış bir ifadeyle yüzüme bakakaldı. "Ne diyorsunuz siz ya!" dedi.

"Sizin hayatınızı kurtarmaya geldik, girebilir miyiz?" dedim.

"Ne hayatı, kimin hayatı?" diyerek kenara çekilmek zorunda kaldı. İçeri girdik. Karısı orta boylu, geniş basenli bir kadındı. Üzerinde eşofmanlar vardı. Son derece şık mobilyalarla döşenmişti salon.

"İşe gidiyordum, ne vardı?" dedi.

"Size bir şiir geldi mi?" dedim.

"Evet geldi, siz nereden biliyorsunuz?" dedi şaşırarak.

Serdar, "Müneccim olduğumuz için" diye mırıldandı.

"Şiiri getirir misiniz?"

İçeriye gitti, elinde ikiye katlanmış bir kâğıtla geri geldi.

Bütün haşmetleriyle şu yükseklerdeki tahtlarında oturduğunu gördüğün hükümdarlar,

mor giysileri içinde ışıl ışıl parlayan,
etrafında kapkara silahlarla,
acımasız sözler savuran, yürekleri gaddarca soluyan;
çekip çıkarın bir de beyhude süslerle işli giysilerin
şu kibirli varlıklardan,
içlerinde sımsıkı zincirlere vurulduğunu o efendilerin,
Bu yüzden şehvet ele geçirmiştir yüreklerini açgözlü zehriyle,
Bu yüzden hiddet kamçılar zihinlerini dalgalarla döne döne,
keder yorar düşüncelerini, gelip geçici umut eziyet eder,
bunca güce sahip olduğunu gördüğün o kral dilediğini yapamaz ki,
acımasız efendilerinin altında ezildiğinden!

Boethius

"Posta kutusunda mıydı?"

"Evet."

"Ne zaman aldınız?"

"Geçen hafta."

Karısı endişelendi. "Ne demek oluyor bunlar?" dedi.

"Otomobiliniz beyaz Audi marka mı?"

"Evet."

"Geçen yıl Ocak ayının 27'sinde akşam saatinde D-100 karayolu Küçükyalı mevkiinde bir kazaya karıştınız mı?"

Karıkoca birbirlerine baktılar, bir yıl önceki kazanın Cinayet Büro'yu kapılarına getiren gizemini anlamaya çalışıyorlardı.

"Evet. Önüme bir motosiklet çıkmıştı, ona çarpmamak için ani fren yapınca zincirleme kaza meydana geldi."

Kadın daha da endişelenerek, "Bu soruları niye soruyorsunuz?" dedi.

"Bakın, o kazaya karışan bütün sürücüler tek tek öldürüldü."

Kadın feryat etti. "Aman Allahım!" dedi eliyle ağzını kapatarak. Gözleri yuvalarından çıkmıştı. Adamın da alnından ter süzülmeye başlamıştı.

"Ne demek öldürüldüler, kim, niye öldürsün ki, alt tarafı bir kaza, cana geleceğine mala geldi, biz tutanağı tuttuk, aramızda anlaştık, olay geçti gitti. Gerisini sigorta şirketleri halletti."

"Maalesef cana da geldi" dedi Serdar. "Hem de iki cana."

"Kazada kimseye bir şey olmadı ki, kimler ölmüş?"

"Soruşturma devam ettiği için size daha fazla bir şey söyleyemeyiz. Katil yakalanıncaya kadar evden çıkmayın. Kapıya bir polis koyacağız."

Adam durumun ciddiyetini anlamıştı. Ölüm korkusu yüzünün bembeyaz olmasına neden olmuştu.

"Ne işle meşgulsünüz?" dedim.

"Bir bankada genel müdürüm."

Serdar'a döndüm.

"Şiire bakarsak anlaşılan katil bunu da tanıyor."

Serdar başıyla onayladı. Telefonumu çıkararak Kadıköy İlçe Emniyet amiri arkadaşım Cengiz'i arayarak birkaç günlüğüne bir memur istedim.

Yarım saat sonra bir memur kapıdaydı. Gökhan Öztürk ve eşini tanıştırdıktan sonra Selçuk Işık'ın fotoğrafını memurun telefonuna gönderdim. Evden hiçbir yere çıkmamalarını tembihledikten sonra memura gözlerini dört açmasını söyledim.

Bütün oteller, havalimanı, otogarlar, tren istasyonları bilgilendirilmişti. Selçuk Işık'ın fotoğrafı tüm ilgili birimlere gönderilmişti. Trafik Şube, denetimleri artırmıştı. Trafikte çevirmeler sıklaştırılmıştı.

Fenerbahçe'den Cemil Topuzlu'ya çıktık. Oradan Suadiye'ye vurduk. Tren istasyonunun altından Ayşe Kadın'a çıktık. Minibüs Caddesi'ni diklemesine geçerek Kozyata-

ğı'ndaki Erenköy Ruh ve Sinir hastalıkları Hastanesi'ne vardık. Gerçi Selçuk Işık'ın buraya terapiye filan geldiğine pek ihtimal vermiyordum, çünkü güzel güzel cinayetler işleyerek kendini tedavi ediyordu.

Hastanenin bahçesine girince kendimizi büyük bir korunun içinde bulduk. Temiz havayı ciğerlerimize göndererek oksijen depoladık. Güvenlik bizi yataklı kliniklere yönlendirdi. Patika yolda yürümeye başladık. Allah delirtmesin ama burası çok güzel bir yerdi. Bir gün kafayı sıyırırsam buraya yatabilirdim.

Karşımıza bir tabela çıktı. İdari binalar, poliklinikler ve yataklı klinikler için düz; nöroloji kliniği için sol, Çematem ve psikoterapi merkezi için sağ tarafa gitmemiz gerekiyordu. Düz devam ettik. Biraz yürüdükten sonra bu sefer daha büyük bir tabelayla karşılaştık. İdari bina, Çocuk Psikiyatri, Yatan Hasta Nöroloji Kliniği, Kan Alma Merkezi sol taraftaydı. Sola döndük. Karşımıza tellerle etrafı çevrilmiş tek katlı, kibrit kutusuna benzeyen bir yapı çıktı. Kapıdaki görevliye doktor Erdem Alpdoğan'la görüşmek istediğimizi söyledik. Bizi içeri aldı. Doktorun çok yoğun olduğunu biraz beklememiz gerektiğini söyledi. Her yerde bekliyorduk, burada da beklerdik.

Telefonum çaldı, arayan Remzi'ydi. Selçuk Işık'ın Peugeot'sunun dün gece Ümraniye mevkiinde Plaka Tanıma Sistemi'ne takıldığını ve Ümraniye Merkez Mahallesi'nde terk edilmiş hâlde bulunduğunu söyledi. Araç Emniyet'e çekiliyormuş. Olay Yeri İnceleme'ye haber verilmiş. Hemen ardından Necati aradı. Kriminal laboratuvarın, şiirlerin Selçuk Işık'ın evinden aldığımız yazıcıdan çıktığını tespit etmelerine rağmen bilgisayarında şiirleri bulamadıklarını, Bilişim Büro'nun hünerli elleriyle silinen dosyaların geri getirildiğini ama şiirlere dair en ufak bir ize rastlanmadığını söyledi. Demek ki, şiirler başka bir bilgi-

sayarda yazılmıştı. Selçuk Işık spor çantasının içinde yazıcıyı sonradan eve getirmişti, ki yazıcıyı söktüğümüzde durduğu yerin tozlu olmasından belliydi. Bu adam yazıcıyı niye eve getirmişti?

Doktor Erdem Alpdoğan'ın odasına girdiğimizde bu sorunun cevabını öğreneceğimi nereden bilebilirdim!

Doktor Erdem Alpdoğan altmış-altmış beş yaşlarında, kır saçlı, top sakallı, gözlüklü, zayıf, gayet fit görünüşlü bir adamdı. İstanbul Üniversitesi'nden Teoman Hoca'dan bahsedince yüzüne samimi ve sıcak bir gülümseme yayıldı. Geliş nedenimizi söyleyince gülümsemesine inceden bir alay karıştığını fark ettim. Evet, Selçuk Işık'ı tanıyormuş.

"Bu cinayetleri Selçuk'un işlediğinden emin misiniz?" dedi.

"Eminiz" dedim.

"Öyleyse elinizde sağlam deliller var, doğru mu?"

"Kesinlikle."

"İlginç!"

Adamda tik vardı. Mütemadiyen sağ gözünü kapatıp açıyor ve burnunu çekiyordu.

"İlginç olan nedir hocam?" dedim.

"Selçuk'un cinayet işlemesi. Bana biraz zor gözüküyor, öyle değil mi?" dedi parmaklarını birleştirerek.

Birden gülmeye başladı.

"Neden hocam?"

Serdar, "Hastanızın bir katil olduğuna inanmak istemenizi anlıyorum ama elimizdeki bütün deliller Selçuk'u gösteriyor" dedi.

Yine ciddileşti. Gözünü kırpmayı ve burnunu çekmeyi sürdürdü.

"Her zaman Türk polisinin çalışma şeklini, yeteneğini, zekâsını takdir etmişimdir" dedi kollarını kavuşturup koltuğuna yaslanarak. Gülümseyerek bakıyordu.

Bu adam normal değildi. Demek ki, psikiyatrların da hastalara baka baka zamanla kafayı üşüttükleri efsanesi doğruymuş.

"Selçuk Işık size hâlâ geliyor mu?" dedi Serdar.

"Elbette geliyor."

İnanamıyordum. Selçuk Işık'ın ensesindeydik.

"Bir sonraki seans ne zaman?" dedim.

"Siz ne zaman isterseniz. Bir telefona bakar."

"Bugün çağırabilir misiniz?" dedim.

"Gayet tabii."

Kollarını masaya dayadı ve yine ciddileşerek, "Beyler, hangi delillerle Selçuk'un katil olduğu kanısına vardığınızı bilmiyorum ama Selçuk Işık altı aydır hastanemizde yatıyor. Majör depresyon tedavisi görüyor" dedi.

Serdar'la bakıştık. "Selçuk Işık şu anda hastanede mi?" dedim.

"Az önce söylediğim buydu."

"Peki, nasıl dışarı çıkıyor?"

"Kim söyledi size dışarı çıktığını! Selçuk'un gittiği en uzak yer benim odamla bahçedir. Ha, bir de tuvalet."

"Kendisini görebilir miyiz?"

"Elbette. Ama alıp götürmenize izin vermem, zaten alamazsınız da."

Telefonu kaldırdı, hemşireyi çağırdı. Birkaç dakika sonra orta yaşların sonuna dayanmış, bir timsahın sevimliliğine sahip ve bir yağlı güreşçi kadar iri yapılı hemşire odaya geldi. Gülben Hemşire. Üzerinde mavi üniforma vardı. Elleri kocamandı. Bize dik dik bakmasından burada onun bilgisi dışında kuş uçmayacağı belliydi.

Doktora teşekkür edip hemşirenin peşine takılarak hastaların koğuşlarına geçtik. Birbiri ardına demir kapılar açtılar, arkamızdan kapattılar. Kendimi kapana kısılmış, buradan bir daha asla çıkamayacakmışım gibi hissetmeme ne-

den olan loş bir koridora girdik. Odalardan bağırış çağırış sesleri geliyordu. Bazı odaların kapıları açıktı. Onlardan birinde yatağında oturmuş, kendi kendine konuşan pijamalı bir hasta gördüm. Kapısı açık diğer bir odadan saçları sıfır numara tıraşlı başka bir hasta, kollarını iki yana açıp uçakmış gibi yaparak odadan çıktı, bir süre koridorda uçtuktan sonra tekrar odasına dönerek yatağa iniş yaptı.

Selçuk Işık'ın odası koridorun sonundaymış ama asap bozucu koridor bir türlü bitmek bilmiyordu.

Serdar, önümüzde Nazi subayı gibi yürüyen, bastığı her adımda koridoru titreten hemşireye bütün cesaretini toplayarak, "Selçuk Işık majör depresyondaymış, tam olarak nedir?" dedi.

Hemşire bize bakmadan, "Selçuk Işık eşini ve bebeğini kaybetmiş. Kayıplarla baş etme mekanizması bozulmuş. Bu hastalar o anda takılıp kalırlar, yollarına devam edecek gücü bulamazlar, kaybettikleri kişilerin çevresinde dolanıp durular."

"Hiç dışarı çıktı mı?" dedim.

"Dışarı derken, bahçeye mi?"

"Hayır, sokağa" dedim. "İzinli filan."

"İyileşmeden kimse buradan çıkamaz. Yasak!"

Hemşire koca elleriyle boğazımı sıkıyormuş gibi hissettim.

"Telefon ediyor muydu?"

"Yasak."

"Mektup filan?"

"Yasak, çünkü kalem kullanmaları tehlikeli. Ama yakınlarından mektup gelir."

"Selçuk'a geliyor muydu?"

"Hayır."

"Selçuk hastaneye kendi mi yattı?" dedim.

"Hayır."

"Kim yatırdı?"

"Bir arkadaşı."

"Bu arkadaşı ziyarete geliyor mu?"

"Hayır."

"Adı ve telefonu var mı?"

Hayır demesini bekliyordum ama beni şaşırtarak, "Kayıtlara bakarız" dedi.

Koridorun sonundaki odanın demir kapısının önünde durduk. Hemşire kapıyı açtı, kodes gibi küçük ve bunaltıcı bir odaya girdik. Yatak, etajer, iki kapaklı bir dolap, yüksekte parmaklıklı ufak bir pencere, etajerin üzerinde birkaç felsefe kitabı ve günlerdir peşinde olduğumuz, üç kişinin katili Selçuk Işık duvara bakarak yatakta oturuyordu. Üzerinde pijama ve hırka, ayaklarında terlikler vardı. Parmağında da alyansı. Günlerce peşinden koştuğumuz, üç kişiyi acımasızca öldüren Selçuk Işık karşımızdaydı. Ya da ondan geriye kalanlar. Altı aydır bu odadaydı. Altı aydır dışarıya adım atmamıştı. Ve bu Selçuk Işık üç kişiyi öldürmüştü! Odada sandalye olmadığı için ayakta durduk.

"Merhaba Selçuk" dedim. Kendimizi tanıttık.

Tepki yoktu. Duvara bakıyordu.

"Eşinin ve bebeğinin kaybı için çok üzüldük. Başın sağ olsun."

Gözlerini duvardan ayırmıyordu. Hayatımda hiç bu kadar moralsiz, umutsuz bir insan görmemiştim. Oya bile bu adamın yanında şen şakrak kalırdı.

Her şeyi tek tek anlattık. Cinayetleri kimin işlediğini sorduk.

Kelimeler ağzından zorlukla döküldü, "Katili benim tanıdığımı ya da benim yaptırdığımı mı düşünüyorsunuz?" dedi gözlerini duvardan bize çevirerek.

Gözlerindeki o kederli ifadeye çok üzüldüm. Oya'yı kaybetme takıntım yakama yapışmak üzereydi.

"Hastaların telefonla hiç konuşmadığını öğrendik, sana hiç mektup gelmediğini ya da senin yazmadığını da biliyoruz, ziyarete de kimse gelmemiş. Hayır, tabii ki senin yaptırdığını düşünmüyoruz ama katilin senin tanıdığın biri olduğu kesin. Bu cinayetleri kim işlemiş olabilir Selçuk?"

"Hayat bir zamanlar güzeldi, mutluyduk" dedi.

"Selçuk, cinayetleri kim işledi?" dedim.

"Biz üçümüz çok mutluyduk" diye mırıldandı.

"Bu üçüncü kişi kim Selçuk, seni buraya yatıran arkadaşın mı?"

"Bir zamanlar hayat güzeldi."

Biraz sonra hemşire kapıya dikildi. İlaç vaktinin geldiğini söyledi. Görüşme bitmişti. Koridora çıkıp Selçuk'a ilaçlarını içirmesini bekledik. Yanımıza gelince, "Konuştu mu?" dedi.

"Bir zamanlar çok mutlu üç kişi olduklarını mırıldandı."

"Fotoğraftaki arkadaşını kastediyor."

"Hangi fotoğraf?"

"Selçuk, eşi ve onu buraya yatıran arkadaşının olduğu fotoğraf."

"Görebilir miyiz o fotoğrafı?"

Hemşire odaya girdikten kısa bir süre sonra Selçuk'un "Alamazsın onu" diyen feryadını işittik. Hemşire fotoğrafla odadan çıktı. Fotoğrafı o kocaman elleriyle bana uzattı. Fotoğrafta Selçuk, Hülya ve arkadaşı birbirlerine sarılmış, deniz kenarında poz vermişlerdi. Selçuk'un dediği gibi, mutluydular.

Arkadaşlarının kim olduğunu görmek için fotoğrafı yaklaştırdım.

Hadi canım, yok artık!

14

Akşamüstü Kuzenler Oto'ya tekrar geldiğimizde artık katilin kim olduğunu biliyorduk. Taner Özsoy odasındaymış. Koşarak merdivenlerden çıktık, Taner'in odasına daldık. Misafirleri vardı.

"Hemen konuşmalıyız!" dedikten sonra kimliğimi çıkararak misafirlere gösterdim, kışkışladım.

Taner, "N'apıyorsunuz?" dedi şaşkınlıkla.

Fotoğrafı gözüne sokarak, "Senin filo satış müdürün Selçuk Işık'ın yakın arkadaşıymış!" dedim.

"Ümit mi?"

"Evet. Nerede o şimdi, odasında göremedim."

"Bugün gelmedi."

"Adresini ve telefonunu ver."

"Nasıl ya, Ümit mi işlemiş o cinayetleri?"

"Kimlik numarasını da alalım!"

Taner bilgisayardan kimlik, telefonundan da cep numarasını söyledi, Serdar hemen GBT kaydına girdi, fotoğrafını ekranına çıkardı, Gökhan Öztürk'ü bekleyen memura gönderdi. Ben de arayıp gözlerini dört açmasını söyledim. Ardından Ümit'in cebini aradım. Kapalıydı. Önce Emniyet'i arayarak numarayı söyleyip sinyal tespiti istedim. Sonra savcıyı aradım, katilin Ümit Demir olduğunu ve nasıl bulduğumuzu anlattıktan sonra evi için acil arama izni istedim. Onayı aldıktan sonra yola koyulduk. Ümit, Batı Ataşehir'deki Fenerbahçe Ülker Spor Salonu'nun karşısındaki sitede oturuyordu. Oraya varmamız on dakika sürdü. Güvenliğe evi arattık. Kimse cevap vermedi. O sı-

rada Merkez'den aradılar. Ümit'in cep telefonun Fenerbahçe'den sinyal verdiğini tespit etmişler. Memuru arayarak apartmana kimseyi sokmamasını tembihledim. Az önce gelen bir kargocu dışında kimsenin apartmana girmediğini söyledi. O sırada duyduk telefondan gelen silah sesini. "O kargocuyu sakın kaçırma!" diye bağırdım.

Fenerbahçe'ye vardığımızda apartmanın önünde insanlar birikmiş, iki polis otosu gelmişti. Memur, kargocunun hâlâ yukarıda olduğunu söyledi. Serdar'la silahlarımızı çekerek daireye çıktık. Kapı aralıktı. Kapının iki tarafına geçtik. "Ümit at silahını, kaçamazsın" diye bağırdım. Kapıya tekmeyi koyup girdim. Ümit kadınla birlikte salonun ortasında, silahını kadının kafasına dayamış vaziyette duruyordu. Kadının yüzü bembeyazdı. Ağlayamıyordu, çünkü şoka girmişti. Gökhan Öztürk sehpanın dibinde yatıyordu. Başından vurulmuştu. Ümit'in üzerinde kargocu kabanı ve başında şapkası vardı. Bakışları çok sert ve haindi. O nazik filo müdürünün yerine psikopat bakışlı bir katil gelmişti.

"Ümit cinayetleri neden işlediğini biliyorum, bırak kadını, senin işin kadınla değil, herkesi öldürerek arkadaşının intikamını aldın. Bırak kadını."

"Hiçbir şey bilmiyorsunuz. Daha işim bitmedi" diye bağırdı.

"Bunca zaman bizi Selçuk Işık'ın peşinde koşturttun. Cinayetlerle Selçuk Işık arasında bağlantı kuramayacağımızı zannediyordun, değil mi? Biz işyerine gelince yakayı ele vereceğini anladın, yazıcıyı Selçuk'un evine koyarak şiirlerin onun bilgisayarında yazıldığını düşünmemizi ve Selçuk'un ortalarda olduğunu zannetmemizi istedin. Halbuki o şiirleri kendi bilgisayarından yazmış ve Selçuk'un yazıcısını kullanmıştın. Senin arkadaşlığın bu mu? Zavallı bir adamın üzerine işlediğin cinayetleri atarak paçayı kurtarmak mı!"

"Ben kitapları tamamlamak için zaman kazandım sadece. Birazdan her şey bitecek."

"Neyi bitireceksin? Kazaya karışan herkesi öldürdün işte."

"*Felsefenin Tesellisi* beş kitap!"

"Kazaya dört araç karışmıştı. Bu kadının ne suçu var? Kaza olduğunda arabada bile değildi. Sürücüleri öldürdün, bitti. Bırak kadını."

Ümit diğer eliyle cebinden telefonunu çıkardı.

"Size bir kıyak yapıyorum. Videoyu izleyin. Orada bir cinayet göreceksiniz" dedikten sonra olaylar öyle hızlı gelişti ki: Ümit'in telefonu bana atması, telefonu yakalama içgüdümle silahımı indirmem, Ümit'in kadını itmesi, silahını bana doğrultması ve silahın ateşlenmesi bir saniye sürdü.

Serdar'ın silahından çıkan kurşunlar Ümit'in göğsüne isabet ederek onu yere serdi. Ağzından kan sızarken göğsünden hırıltılar geliyordu. Serdar ambulans çağırdı. Ümit'in başına çöktüm. "Dayan, ambulans yolda" dedim ama çoktan gözleri açık, hareketsiz kalmıştı.

"İyi misiniz?" dedim kadına.

Şoktan konuşamıyordu. Kocasının başına çöktü, ağlamaya başladı. Salonun ortasında iki ölü adam yatıyordu. Ümit beni öldürmek istemişti. Beşinci kurban bendim. Niye beni seçmişti? Benim o kazayla ne ilgim vardı?

Kargocu montunun cebinde bulduğumuz kâğıt ve o kâğıttaki şiir her şeyi açıklıyordu.

Ne farklı biçimlerde can gezinir şu yeryüzünde!
upuzun bedenleri var kiminin, tozu toprağı süpürür,
karnından aldığı destekle sürünür gider, ardında iz
bırakır kesintisizce;
hafif kanatları var kiminin, dolanır avare avare,
havada rüzgârları döve döve,

kayarcasına süzülür uçsuz bucaksız gökyüzünde;
toprağı arşınlamaktan keyif alır kimi, rahvan adımlarla
yeşil ovalardan geçip ormanlara dalmaktan,
farklı farklı biçimleriyle değişik gelse de gözüne,
yere eğiktir hepsinin başı, körleşmiş duyguları
aşağıya iteler.
Bir tek insan soyu yukarı kaldırır mağrur başını,
Bedenini dik tutar, bakar öylece yeryüzüne.
Dünyevi bir varlık aklını yitirmedikçe, bu duruş
seni hep uyarır.
Başını dikip göğü seyreden, alnını açan sen,
Aklını da yücelere taşı ki ruhun ezilip dibe çökmesin,
Dünyevi bedenin göğe ağarken

Boethius

Serdar, Ümit'in tabancasının boş olduğunu gösterdi. Kovan 9 mm'ydi. Şefik Gören'i de 9 mm'lik kurşunlar öldürmüştü, kurşunların aynı tabancadan çıktığına emindim. Ümit şarjöre tek kurşun koymuştu ve o kurşunu Gökhan Öztürk'ün kafasına göndermişti. Bu şiir benim için değildi, kendisi içindi. Son kurban ben değildim, Ümit'ti. Kendini öldürterek *Felsefenin Tesellisi*'nin beşinci ve son kitabı tamamlamıştı. Tıpkı *Seven* filminde Kevin Spacey'in kendini Brad Pitt'e öldürtmesi gibi kendine bu sonu hazırlamıştı.

Cep telefonunun video kayıtlarına girdim. Kadir Akar'ı öldürdüğü Beykoz ormanı çıktı. Hayır, Ümit cinayeti nasıl işlediğini kaydetmemişti. Başka bir cinayetin nasıl ve kim tarafından işlendiğini kaydetmişti. Görüntüde Haşim Ağa üstünü başını temizliyordu. Serdar ortalarda yoktu. Mercedes de yoktu. Biraz sonra Haşim Ağa'nın yanına bir adam geldi. Cellat'ın adamı, minibüsün direksiyonundaki herifti. Haşim Ağa'yı bir yumrukta yere serdikten sonra adamın

kafasına tekme attı. Haşim Ağa hareketsiz kalınca onu yüzüstü döndürdü, tabancasını doğrultup sırtına tek el ateş etti. Birkaç adım öteden yerden başka bir kovan aldı, cebine attı. Serdar'ın kovanıydı bu. Çekirdeği bulamayacağını düşündüğü için arama zahmetine girmedi.

15

Başsavcı Nedim Üstün ona uzattığım flaş diski alırken, "Nedir bu başkomiser?" dedi.

"Ahmet Saygun'un öldürülmesine neden olan bilgiler savcım."

Elimde Serdar'ı temize çıkaracak görüntü olduğu için artık bu flaş belleği gönül rahatlığıyla savcıya teslim edebilirdim.

"Ahmet Saygun intihar etti."

"Hayır savcım. Ahmet Saygun öldürüldü."

Kuşkuyla baktı.

"Nereden çıkardın bunu?"

"Bu flaş belleğin içindekilere bakarsanız, cinayet olduğunu anlayacaksınız."

"Bunu sana Ahmet Saygun mu verdi?"

"Bu flaş belleği kendisi size verecekti ama o gece öldürüldü. Ben de bu belleği şans eseri buldum."

"Niye daha önce getirmedin?"

"Hayatta kalmak için elimdeki tek kozu size vererek kaybetmek istemedim."

"Şimdi kaybediyorsun ama?"

"Kaybetmiyorum. Çünkü flaş belleği onlara verdim."

"Bu?"

"Kopyası."

"Ahmet Saygun şifre koymamış mı?

"Şifre vardı ama kırdırdım. Onlara verdiğim bellekte şifre kırılmamış görünüyor. Böylece dosyalara bakamadığımı ve kopyalayamadığımı düşündüler."

"Bilişim Büro'daki çocuklara mı yaptırdın, kim onlar?"

Siktir, dedim içimden. *Siktir!*

"Adlarını bilmiyorum."

"Bunu bana teslim etmekle çok iyi yaptın başkomiser. Hiç merak etme. Ha, bu arada, yeni savcı geldi. Hikmet'in Şırnak'a tayini çıktı" dedi manalı manalı gülerek.

Daha önceki gelişimde Hikmet odasında otururken başsavcının Hikmet'i çağırması, Hikmet çıkar çıkmaz hemen Cellat'ın beni araması, görüntüleri göndermesi... taşlar yerine oturmuştu. Başsavcı da işin içindeymiş! *Çok özür dilerim amirim*, dedim Ahmet Saygun'a içimden. *Çok özür dilerim amirim. Beceremedim. Gücüm ancak bu kadar yetti. Siz çok haklıydınız. Her yanımızı sarmışlar, bizi ele geçirmişler. Çok özür dilerim.*

Erenköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde Gülben Hemşire, Selçuk Işık adına gelmiş mektubu kendisine uzattı. Hemşire gidince Selçuk zarfı açtı, mektubu okumaya başladı.

Sevgili Dostum,

Hiç unutmam seni tanıdığım günü, samimiyetini ve içtenliğini. Ben ne kadar asabi, kavgacı ve sinirliysem sen de bir o kadar anlayışlı, sakin, dingin ve sabırlıydın. Sen beni dengeleyen diğer yarımsın.

Hülya'yla tanıştığımız gün sanki bunun ispatı gibi. O lavuk, Hülya'yı rahatsız ettiğinde sen onunla konuşmaya çalışırken nasıl da çakmışım ona yumruğu iki kaşının ortasından. Yumruk her şeyi çözer Selçuk. Hülya'nın kahkahası hâlâ kulaklarımda. İnanamaz gözlerle bakmıştı ikimize de. İkimizin yanağına kondurduğu teşekkür öpücükleri ve kollarımıza girip durmadan kıkırdaması dün gibi. Hep bir ya-

nımız eksikti sanki, Hülya geldi ve tamamlandık. Hep özlemini duyduğun aile sıcaklığını onda bulduğunu düşünmüşümdür. Annesiz babasız, yetiştirme yurdunda yalnız başına ve sevgiden yoksun büyüyen sana, hayatın bir ödülüydü bence Hülya. Biz de Hülya'nın eksik parçalarıydık. Babası, ağabeyi, arkadaşı, çocuğu, hatta sevgilisi... Beraber gülen ve eğlenen, birbirimizin sıkıntılarına çözüm bulan dostlar... Kendime kadınlar konusunda hep güvendim biliyorsun ama hiçbir kadını Hülya kadar istemedim, sevmedim. Onun o uçarılığı, neşesi, hayat dolu oluşu kendimi öyle iyi hissettiriyordu ki... Ama benim gözümde o sana aitti. Her ne kadar ikimizle de aynı samimiyette olsa da sana bakarken ve söylediğin en aptalca espiriye kahkahalarla gülüşünden senden etkilendiğini, daha doğrusu seni seçtiğini biliyordum. Onu sevmekten hiç vazgeçmedim. Ama seni seçti diye de senden nefret etmedim sevgili dostum.

Senin de ona bakışlarından duygularınızın karşılıklı olduğunu biliyordum. Hülya ona hislerimden haberdar mıydı, hiç soramadım. Belki de arkadaşlığımızın kötü etkileneceğinden korktum. Ama bana seni sevdiğini söylediği gün seçtiği kelimelerden beni incitmek istemediğini anladım. Demek anlamıştı. Zeki kızdı her zaman zaten... Seni seçtiğinde büyük yıkım yaşadım ama senin için çok sevindim. İtiraf ediyorum; senin de suratının ortasına yumruk atmak istedim dostum ama kendimi tuttum. Kıskandım evet, hem de çok... Birini sevmek demek onun mutlu olması demek, benimle veya bensiz... Sinirli, asabi olabilirim ama can dostuma değil yumruk atmak gerekirse canımı veririm. Belki de vereceğim Selçuk, belki de vereceğim sevgili dostum...

Nikâhınızın olduğu gün belki de hayatımın en zor günüydü diyebilirim. En sevdiğim, hatta tek sevdiğim kadınla can dostumun nikâhında şahitlik yaptım. Çektirdiğimiz fotoğraflarda gülsem mi, ağlasam mı bilemedim. Sabret-

tim... Ödülüm de dostluğunuz oldu. Hep korktum, evlendiğinizde sizi kaybetmekten, dışarıda kalmaktan. Sonuçta artık bir aileydiniz, ne işim vardı ikinizin yanında? Sana kalsa sümsük Selçuk, belki de bu dostluk bozulurdu ama Hülya şahane bir dost ve mükemmel bir eş oldu. Ağustos böceği yanı azaldı ve karınca yanı gelişti. Sen de biliyorsun ki beni her zaman hayatınızın bir parçası yaptı, korktuğum gibi olmadı. Bu arada gerçekten bunları biliyor ve hatırlıyor musun?

Kendimi her zaman yanınızda çok huzurlu ve mutlu hissettim. O ev ve siz bana iyi geliyordunuz. Hülya'ya karşı olan hislerimde hiçbir değişiklik olmadı ama can dostumun karısına yavşayacak kadar da şerefsiz olmadım. O artık benim gerçekten kardeşimdi. Hayatıma kadınlar girdi çıktı ama kimseyi onu sevdiğim gibi sevemedim. Ben de artık vazgeçtim. Herkes âşık olduğu insanla beraber olacak ve mutlu sonla bitecek diye bir şey yok. Elimdekilerle yetinmeyi bildim. Seni de Hülya'yı da çok seviyordum, yanınızda olmak istiyordum, sizi kaybetmeyi asla göze alamazdım. Hiç kaybetmeyeceğimi düşünüyordum ama yine mutlu son olmadı değil mi dostum?

Hamile olduğunu sana söylediğinde de yanınızdaydım. Hatırlıyor musun? Gözlerindeki o pırıltılar, sevinç gözyaşları... Tam anlamıyla bir aile olacaktınız artık, ben de amca ya da dayı, ne dersen de... Huyu Hülya'ya benzer umarım diye düşündüğümü hatırlıyorum. Sana benzerse çok dayak yerdi oğlum. Keşke bana benzeme şansı olsaydı. Olsun, amcasıyım ya da dayısıyım ben onun değil mi? Hep yanında olup ona hayatta karşılaşacağı yavşaklara karşı kendini nasıl koruması gerektiğini nasılsa öğretirdim. İsim tartışmalarınızı hatırlıyorum, kız olursa şu, erkek olursa bu olsun diye... Tartışmaların sonu hep aynı cümleyle biterdi; "Amaaaan, sağlıkla doğsun da.." Bence de sevgili Selçuk, sağlıkla doğsaydı, keşke...

Hamilelik hediyesi olarak onun kullanması için kiraladığın arabayı gördüğünde nasıl da havalara uçmuştu. O arabayı kiralamaya geldiğinde kimsesizliğin acısını gördüm yüzünde. Ama ben senin asıl niyetinin doğumdan sonra getir götürden yırtmak olduğunu adım gibi biliyordum, çakal Selçuk. Heyecanla arabanın ön koltuğuna koca göbeğiyle oturmaya çalışması, koltuğunu aynalarını ayarlaması, gözlerindeki o çocuksu heyecan dün gibi... Arabanın gri rengine takılmıştı. "Senin gözlerinin maviliğine en yakın renk buydu sevgilim" deyip gönlünü almıştın, nasıl da mayışmıştı hoşnutlukla.

Hülya da felsefeyi severdi, senden dolayı belki de... Kadınlar bebeklerine klasik müzik dinletir ama Hülya felsefe şiirleri okurdu bebeğine karnını okşaya okşaya. Felsefenin Tesellisi *kitabının kenarları okunmaktan kıvrım kıvrım olmuştu. Her zaman farklı kızdı zaten o, elbette yavrusu da farklı olacaktı.*

O gece beni aradığında başımdan kaynar sular döküldü. Hülya'nın başına gelmemeliydi bu, doğmamış bebeğinin başına gelmemeliydi... O ambulans hastaneye zamanında yetişebilseydi, Hülya yaşıyor olacaktı ve ben de bugün bunları sana yazıyor olmayacaktım. Olanlardan sonra kendimi de seni de tanıyamadım. Sen, her şeyini kaybetmiş bir adam, umutlarını, hayallerini, sevdiği kadını ve doğmamış bebeğini kaybettin. Bense tek aşkımı, Hülya'yı ve en iyi dostumu, yani seni kaybettim. Sen içine kapandıkça, sessizleştikçe ben bilendim, kin güttüm. O kendini herkesten üstün görenler, şöhret olunca dünyanın onların etrafında döndüğünü zannedenler... hepsi şimdi tek tek çekecek cezasını. Hülya'nın ve bebeğinin hayatlarını aldılar onlar, ben de onların hayatlarını alıyorum. Hayatta iyiler neden hep acı çekiyor Selçuk? Kötüler götü göbeği yayarak, neşe içinde yaşarken neden iyiler acı çekiyor? Bu düzeni

değiştirdim sevgili dostum; Hülya'nın, doğmamış yeğenimin, senin ve benim öcümüzü hepsinden alacağım. Bize yaşattıkları acıyı onlara yaşatacağım.

Plakalardan adreslerini bulmam çocuk oyuncağıydı. Koca göbekli, yemiş yemiş sıçmamış o Şefik şerefsizini tam da sevgilisinin evinin önünde yakaladım. Tam tahmin ettiğim gibi oldu, uçkurunun peşinde geberdi gitti. Göğsüne yediği tek kurşun o hantal gövdesini yere sermeye yetti ama hıncımı alamadım, nasılsa ölecekti ama gözlerine baka baka alnının ortasından tekrar vurdum onu.

Sinan salağı nereye gitse, ne adım atsa paylaşıyordu ibne. O beş yıldızlı otellerde, barlarda, altında son model arabasıyla gününü gün edecek öyle mi? Yok öyle... Eşşoğlusunu içmiş içmiş, yatağında geviş getirirken seyrettim bir süre. Bıçağı sırtından saplarken aldığım keyfi sana tarif edemem. Keşke gözlerine bakıp korkusunu görebilseydim ama... Defalarca bıçakladım, kendimi alamadım, duramadım, durmak istemedim... Kıymaya çevirdim ibneyi.

Tek tiksindiren taksici oldu, çünkü onun o orospuyu arabada becermesini beklemek zorunda kaldım. İğrenç seslerini duydum. Allahtan domuz herif işini erken bitirdi de kadın defolup gitti. İt oğlu it, tek atımlık şarjörüyle kadına efelik tasladı ama bana sökmedi. Arabadan inmesini bekledim ama inmedi, sigara yaktı camı açtı. Mizanseni görmeliydin dostum. Tam nefes çekti sigaradan sapladım bıçağı boğazına. Kan fışkıran yerden sigara dumanı çıktığına yemin bile edebilirim. O da eşşek cennetini boyladı.

Bir işim daha kaldı Selçuk, son bir işim daha var dostum. Bunu halletmeden önce sana yazmak istedim. Seni daha görebilir miyim bilmiyorum. Hatta yaşar mıyım bundan bile emin değilim ama Hülya'nın, bebeğinin ve senin sevgili dostum, çektiklerinin, çektiklerimizin öcünü aldım. Yazdıklarımı okuyabilecek misin ya da ne kadarını anlayabile-

ceksin bilmiyorum. Hülya'yı ve bebeğini o mezara sokan, seni yaşarken onların yattıkları mezara gömen ve beni sizlerden ayıran o şerefsizlerin hakkından geldim. İçin rahat olsun artık sevgili dostum, çünkü benim içim artık çok rahat...

Ümit

Tüm Boethius şiirleri, *Felsefenin Tesellisi* (çev: Çiğdem Dürüşken, Kabalcı Yayıncılık, İstanbul, 2011) kitabından alınmıştır.

Sayfa 211'deki dizeler, Atilla İlhan'ın *Bela Çiçeği* (Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, İstanbul, 2004) kitabından alıntıdır.